

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

işçi-köylü

www.iscikoylu.org

Ölümünün 27. yılında Başkan Mao bir kez daha haykırıyor;

“EMPERYALİZM KAĞITTAN KAPLANDIR”

Başkan Mao'nun 110. yaşında Marksist-Leninist teoriyi temsil etmenin ve yüceltmenin günümüzdeki simgesi olan Maoizmin emperyalizme karşı bütün cephelerde ve bütün biçimlerde yürütülen sınıf mücadelesinde yükseklerde dalgalandan bir bayrak haline gelmesi için “Emperyalizm kağıttan kaplandı” şiarını daha yüksek sesle haykıralım.

✓ İŞGALCİLER KAYBEDECEK!

Zafer çılgınlıklarıyla girilen Irak'tan artık işgalci güçlerin korku ve yenilgi çılgınlıkları yükseliyor. ABD'li askerlerin aileleri kaygılı ve endişeli. Amerikan askerleri ise artık Irak'tan dönmek istiyor. Saldırıların yarattığı korku ve paniikle ABD kadın, çocuk demeden katliamlarını arttırarak devam ettiriyor. Katil Bush aylar önce ulusa sesleniş konuşması yaptığında tarih 1 Mayıs'tı. Irak'ta zaferi ilan etmişti. 8 Eylül konuşmasında ise zaferin değil korkulu ve zor günlerin kendilerini beklediğinin ilanını yaptı.

✓ İŞGALE ORTAK OLMAYALIM!

Saldırganlıkta hergün biraz daha yalnızlaşan ABD, katliam ve saldırılarına ortak arıyor. Bir dönem “siz olmadan da biz bu işi yaparız” dediği BM'den şimdi yardım dileniyor. Uşak TC devleti ise emekçi halkın çocuklarının kanı üzerinde pazarlık masalarında diplomasi trafiğini arttırıyor. IMF'den alınacak parayla Irak'a gönderilecek askerin pazarlığı yapılıyor. Ve bu pazarlığın adına da “Ulusal çıkarlarımız gereği” deniliyor. Bizim ulusal çıkarlarımız başka bir halkın kanını akıtmakta değil bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin yürütülmesi ve büyütülmesindedir. Bu yüzden bu yalanlara inanmayalım. Emperyalist işgale ortak olmayalım.

✓ YENİLMEZ OLAN HALKIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİDİR!

Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının en çok korktuğu şey halkın birleşik, örgütlü mücadelesidir. Onları nihai sonuca götürecek olan da bu gerçekliktir. Bu inançla ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle işgale ve her türlü saldırıya karşı örgütlenelim. Kendi gücümüze ve kitlelerin gücüne güvenerek “Emperyalizm için dökülecek kanımız yok” şiarını her yerde haykırarak, haklı ve meşru olan isyanımızı örgütleyelim.

“İşçi” kodu ve “anti-Amerikancı” maske İP'İN GERÇEK YÜZÜNÜ GİZLEYEMİYOR

Sözde “anti-Amerikancı” kisveyle Irak'ın işgaline karşı “çıkan” İP, Türk Ordusunun Kuzey-Irak işgalini en hararetli savunan bir pozisyonundadır. Sosyal şovenizm azgın bir Türk milliyetçiliğiyle İP bünyesinde yakayı bir kez daha ele vermektedir. Türk egemenlerinin her zaman iştahını kabartmış olan Irak-Kürdistanı'nın işgal edilerek sınırlarına dahil edilmesi, TC'nin dış politikalarındaki temel stratejilerinden birini oluşturduğu aşıkardır. Irak'a asker yollama nok-

tasında bu konu ABD'yle yapılan bir pazarlık konusudur. Emperyalist efendileriyle yaptıkları pazarlıkta sık sık Irak-Kürdistanı'nı masaya getiren TC gibi İP de, Irak-Kürdistanı'nın işgalini savunarak gerçekte TC ile aynı zeminde yer almaktadır. Dolayısıyla Irak işgali noktasında bu duruşuyla gerçekte işgal karşıtı olmadığını gözler önüne sermiştir. Her şeyden evvel işgal karşıtı olmak demek Irak-Kürdistanı'nın işgaline karşı olmaktan geçer.

Sayfa 18-19

SÖYLEŞİ

Ahmet Varol

“Amerika sürekli olarak İsrail'i himaye ederken, Türkiye'yi maalesef amaçları için kullanıyor. Amerika İsrail'e çok büyük destek sunmaktadır. Bu hem ekonomik, hem siyasi ve hem de askeri olarak. Ama Türkiye'ye yapılan destek yok denilecek kadar azdır.”

Sayfa 14-15

İşçi-köylü'den

MİLLİ GÜVENLİK
SEKRETERLİĞİ,
YETKİLERİ
VE ORTAYA
ÇIKARDIKLARI

Sayfa 30

Yılmaz Güney Paris'te mezarı başında anıldı

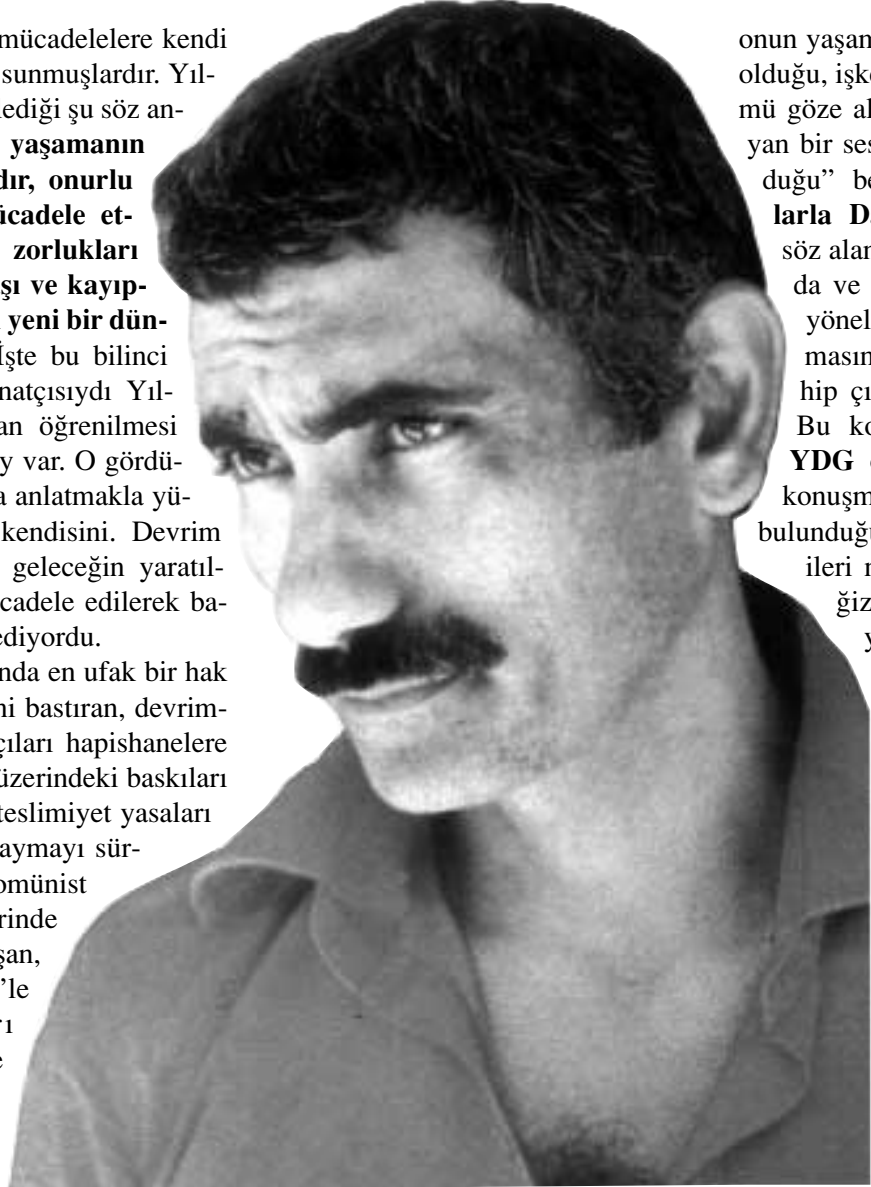
Zorluklarla ve yoğun bir emek harcanarak yaratılan değerlerimizi yok etmeye çalışan egemen sınıflar, hayatın her alanında dünya halklarına zulmetmeye devam ediyorlar. Dün dünyanın birçok coğrafyasında kan kusan emperyalistler bugün de Irak'ta kan dökmeyi sürdürüyor. Ezilen sınıfların kendi örgütlülüklerini yaratmalarını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Çünkü bildikleri bir şey var; insanlık tarihinde, kanla-canla yaratılan tüm değerleri ancak karşılarında muhalif güçler olmasa yok edebilecekler. Bu gerçekten hareketle, toplumun öncü kesimlerine yönelik saldırılarına ara vermeden devam ediyorlar. 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye zindanlarında bulunan devrimci ve komünist tutsakları imha amaçlı gerçekleştirdikleri katliam hala hafızalarımızda canlılığını koruyor. Bugün de Irak'ta halkın bilinçlenerek işgalcilere karşı ayaklanmasını engellemek için emperyalistler panik halinde kendilerince çözüm arama çabası içerisinde-dirler.

Tüm insani yönlerimizi yok etmeye çalışan bu haydutlar, kültürümüzü yok ederek yerine burjuva yoz kültürü yerleştirme çabası içerisinde. İşte bu noktada tüm bu saldırılar karşısında onurlu bir duruş sergileyen, devrimci halk kültürünü insanlarımızı taşıyan devrimci sanatçılarımızdan söz etmemiz gerekiyor.

Birçoğumuzun aklına devrimci sanatçı denince öncelikle, **Yılmaz Güney**, Ahmed Arif, **Hasan Hüseyin**, Cigerxwun, **Musa Anter**, Enver Gökçe, **Nazım Hikmet** ve ismini sayamadığımız diğer ozanımız, şairimiz gelir. Bu devrimci sanatçılarımızın her biri yaşadıkları dönemde, toplumsal olaylara, gelişmelere asla sırtlarını dönme-

mişler ve varolan mücadelelere kendi alanlarından katkı sunmuşlardır. Yılmaz Güney'in söylediği şu söz anlamlıdır; **"onurlu yaşamın bir tek yolu vardır, onurlu yaşamak için mücadele etmek ve gereken zorlukları göze almak. Savaşı ve kayıpları göze almadan yeni bir dünya kurulamaz"**. İşte bu bilinci almış bir halk sanatçısıydı Yılmaz Güney. Ondan öğrenilmesi gereken bir çok şey var. O gördüğü gerçekleri halka anlatmakla yükümlü sayıyordu kendisini. Devrim davasına inanmış, geleceğin yaratılmasının ancak mücadele edilerek başarılacağını ifade ediyordu.

Ülke topraklarında en ufak bir hak arama mücadelesini bastıran, devrimci-yurtsever sanatçıları hapisanelere koyan, Kürt halkı üzerindeki baskıları arttıran, çıkarttığı teslimiyet yasaları ile bu ulusu yok saymayı sürdüren, devrimci-komünist tutsakları F tiplerinde teslim almaya çalışan, yetmedi 12 Eylül'le başaramadıkları Tek Tip Elbise (TTE) zorunluluğunu getirmeye çalışan, yerin 1,5 metre altında D tipi mezarlık hücreleri inşaa eden, dünya coğrafyasında ise, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren, yeraltı, yerüstü kaynaklarını ele geçirme hırsı ile Irak halkını katleden, Liberya'da, Afganistan'da, Filistin'de, Nepal'de, Hindistan'da ve dünyanın bir çok bölgesinde sabıkası bulunan egemenlere karşı, bu zorbalıkların hüküm sürdüğü bir dünyada devrimci sanatçılarımıza da sahip çıkmak oldukça önemlidir. Yılmaz

onun yaşamının bir devrim gerçekliği olduğu, işkenceyi, tutukluluğu ve ölümü göze alan Güney'in susturulamayan bir ses, bir kavga, bir kişilik olduğu" belirtildi. Daha sonra **Halklarla Dayanışma Derneği** adına söz alan bir kişi "ülke topraklarında ve dünya üzerindeki halklara yönelik saldırıların boşa çıkarılmasının yaratılan değerlere sahip çıkılarak olacağını" belirtti. Bu konuşmadan sonra **ATİK-YDG** örgütlülüğü adına yapılan konuşmada ise, "Biz YDG'liler bulunduğumuz her alanda yeni ve ileri ne olan varsa sahipleneceğiz. Bugünkü değerlerimizi yaratan devrim şehitlerini sahipleneceğiz, devrimci halk kültürünü yaratma da Yılmaz Güney'i, Ahmed Arif'i, Nazım Hikmet'i, Musa Anter'i ve diğer devrimci sanatçıları sahipleneceğiz. Bu birikimlerden çıkartacağımız dersler ışığında özgür gelecek mücadelemize devam edeceğiz." denildi.

Konuşmalardan sonra Yılmaz Güney'in yazdığı şiirlerden oluşan bir dinleti sunuldu. Ayrıca etkinliğe **Atılım** okurları da katılarak destek verdiler. Şiir dinletisinin ardından 28 Eylül 2003 tarihinde ATİK tarafından Paris'te yapılacak olan Yılmaz Güney'i anma gecesinde biraraya gelme çağrısı yapılarak anma etkinliği bitirildi.

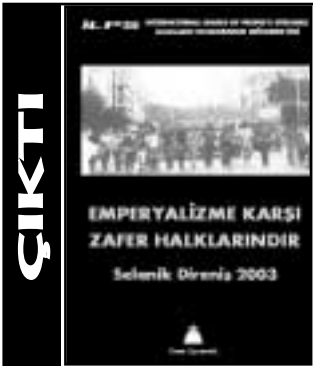
Emperyalizm ve onun yerli uşakları, ölümlerimizin tay dağı kadar yüce olan, yaşamlarında ki güzelliklerden korkuyor ve bu güzelliklere saldırıyor. Bizlere düşen ise, o güzellikler içerisindeki özgürlüğe olan aşkı görmek ve aynı duygularla donanarak aynı güzelliğe ulaşmaktır.

-Şan olsun ölümleri ile yaşamı yüceltenlere!

-Şan olsun karanlığı aydınlatanlara!

-Şan olsun devrimci sanatçı YILMAZ GÜNEY'e!

Paris İşçi-Köylü okurları

Avrupa Birliği Devlet ve hükümet Başkanları dönem toplantılarının yapıldığı Yunanistan'ın Selanik kentinde, ILPS ve ATİK'in düzenlediği kampın çalışma gruplarında sunulan yazılardan oluşan bu kitabın Türkiye devrimci demokratik kamuoyu için yararlı olacağını düşünüyoruz.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

“Irak’a gelecek her yabancı, işgal kuvveti muamelesi görür”

“KAHRAMAN MEHMETÇİK” BAĞDAT YOLCUSU

İşgale karşı direnişin aldığı boyuta paralel olarak ABD emperyalizminin 90 ülkeden asker göndermeleri için destek istemesi, Ürdün elçiliğine, ardından ise BM (Birleşmiş Milletler) binasına yapılan bombalı saldırılarla birlikte yeni gelişmelere sahne oldu. Direnişin işgalci güçlere korku vadetmesi hem Irak’ta bulunan ABD ve İngiliz askerlerinde büyük korkulara yol açıyor, hem de işgale ortak olmak isteyen işbirlikçi ve uşak devletlerin ABD’nin asker gönderilmesi talebini yeniden gözden geçirmelerine neden oluyor.

Emperyalist işgal altında tutulan Irak’ta, işgalciler ve direnişçi güçler açısından yaşanan gelişmeler, sonuçları ve yönü bakımından önemle üzerinde durmamızı gerektiriyor. Nitekim ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak işgaline getirdikleri “**gerekke**” ve buldukları “**vaatler**”in Irak halkının dışında, dünya halkları nezdinde de hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Irak’taki ABD ve İngiliz güçlerine yönelik gerilla tarzı saldırıların yoğunlaşması, giderek işgalci güçlerin Irak’taki varlığının dünya kamuoyunda daha geniş şekilde tartışılmasına yol açmıştır. Irak bugün ABD ve İngiliz emperyalistleri ile sembolik olarak Irak’ta bulunan uşak devletler için bataklık durumundadır. **ABD emperyalizmi Irak Kürdistanı’ndaki feodal aşiret beylerinin üzerinden sağladığı desteğin dışında kitlesel bir destek sağlayamamıştır.** Kaldı ki Irak-Kürdistanı’ndaki desteğin uzun vadeli ve kalıcı olmasının da garantisi yoktur. Sıcak savaş ortamında yaşanan olası gelişmeler, ileride Kürtler içerisinde anti-Amerikançı yapılanmalara zemin yaratabilir. Bugün ABD emperyalizmi, Kürt aşiret reisleri üzerinden sağladığı destekle dahi Irak’ta ihtiyaç duyduğu istikrarı oluşturmaktan çok uzaktır.

Gelinen süreçte işgale karşı Irak halkının direnişi başta ABD olmak üzere emperyalist emelleri gizleyen maskeleri düşürmüştür. İşgalin ardında yatan emperyalist çıkarlar deşifre olmuştur. Bugünkü boyutuyla homojen bir görüntü vermeyen silahlı direnişler, halkın anti sömürgeci desteğiyle birleşmiş ve Bağdat’ın düşmesinden kısa bir süre sonra ABD ve İngiliz emperyalistlerine ardı arkasına vurduğu darbelerle kendi deyimleriyle bataklığa dönüştürmüştür. Bugün ise işgalciler, saplandıkları bu

bataklıktan çıkmak için politik manevralara başvurmakta, yeni arayışlara yönelmektedirler. Silahlı direniş boyutlandıkça da bu gereksinimleri daha da artmaktadır.

“STRATEJİK UŞAKLIK” GEREĞİ “MEHMETÇİK” BATAKLIĞA SÜRÜLÜYOR

ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak halkının direnişi karşısında düştüğü açmaz ve “**istikrar arayışı**”nın bir sonucu olarak Türk ordusu Irak’a gönderilmek istenmektedir. Türk hakim sınıfları da Irak’a asker göndermenin uygun siyasi ve askeri koşullarını yaratmak için “stratejik uşaklık” rolü gereği üzerine düşeni canla başla yerine getirmeye çalışmaktadır.

ANAR’ın Ağustos ayı içerisinde yaptığı araştırmaya göre halkın % 64’ünün Irak’a asker göndermeye karşı olduğu ülkemizde “**komşudaki yangına kayıtsız kalamayız**”, “**Irak’ın istikrarı bizim yararımıza**” vb. gibi yürüttükleri dezenformasyon kampanyalarıyla işgale ortak olma gerekçeleri sıralanmaya, işgal karşıtı muhalefetin önü alınmaya çalışılıyor. “Mehmetçiğin” Irak’a gönderilmesi, devletin zirvesinde temel gündemdir. Ve ABD ile bu konuda gizli açık pazarlıklar sürdürülmektedir. Bu doğrultuda ABD’nin NATO Avrupa Kuvvetleri Komutanı James Jons’un Ankara’ya gelişi, TC devletinin Irak’a göndereceği asker sayısı, maliyeti, komutası ve görev bölgesinin belirlenmesi gibi işin teknik boyutlarının netleştirilmesinde belirli bir yol katedildiğini göstermektedir. TC Devletinin asker göndermek için BM veya NATO kararı araması, ABD’nin BM’den yardım talebi istemesinin Güvenlik Konseyi’nde Almanya, Fransa, Suriye, Rusya engelini takılarak yetersiz bulunması, Irak hükümetinden davet

beklentisinin Irak’ın yeni Dışişleri Bakanı **Hoşyar Zebari** tarafından (daha sonraki açıklamalarında Konseyin bütününe bu yönde düşünmediğini söylemeye çalışarak ağız değiştirse de) kesin bir dille reddetmesi, Irak’taki Müttefik Kuvvetler Komutanı General **Ricardo Sanchez**’in Türk birliklerinin kendi komutası altında olması gerektiğini söylemesi ve görev yeri olarak TC ordusunun özellikle Bağdat’ın Kuzeyinden uzak tutulmaya çalışılmasına karşın yürütülen diplomasi trafiğinin yönü, Türk hakim sınıflarının “Mehmetçiği” işgal bataklığına sürüklemekteki kararlılığını göstermektedir. Asker göndermeye ilişkin, halkın aldatılmasına yönelik göstermelik koşulların öne sürülmesinin altında yatan neden ve çekincesi ise halkın tepkisidir. Çünkü halkın ezici çoğunluğunun karşı olduğu (Irak ve Türkiye’de) işgalde, ABD’ye kalkan olması TC’nin uşaklığının bariz göstergesi olacaktır. Bu nedenle Türk hakim sınıfları efendisine sunduğu desteği gerekçelendirme ihtiyacı duymaktadır.

İŞGAL ALTINDAKİ BİR HALKIN KARNAVALA İHTİYACI OLAMAZ

Direnişin en önemli merkezlerinden biri olan Felluce’de işgal karşısında halkın verdiği tepki “**Irak’a gelecek her yabancı, işgal kuvveti muamelesi görür**” biçimindedir. Irak halkının önemli bir kesimi ağırlıklı olarak bu düşünceyi taşımaktadır. Türk hakim sınıfları halkı aldatmaktan öte ABD emperyalizminin Irak’ta kendisine biçtiği rolü çok iyi bildiği için “Irak halkının Türk askerine sıcak bakmasını sağlayacak” bir eylem planı hazırlığında. Türk ordusunun görev alacağı bölgelerde iftar çadırlarının kurulması, yıkılan cami ve hasar görmüş türbelerin onarılması ve işgali cilalamak için Türk ordusunun “öncü kuvveti” olarak İbrahim Tatlıses, Sibel Can, Hülya Avşar vb. gibi seçme arabeskçilerin Irak’a sokulmasını içeriyor. Türk hakim sınıflarının kaleyi içten fethetme geleneğinin bir tezahürü olan bu halk düşmanı siyasetin şimdiden tutmayacağı ise aşikar. İşgal altındaki bir halkın karnavala ihtiyacı olamaz. İşgalci güçlerin taktıkları maske ne olursa olsun halkı teslim almak isteyenlere Irak halkı gereken yanıtı bugüne kadar olduğu gibi vermeye devam edecektir.

KİMİN ÖLDÜRDÜĞÜ DEĞİL HANGİ GELİŞMELERE YOLAÇACAĞI ÖNEMLİ

Diğer yandan Ayetullah Muhammet Bakır El Hakim’in bombalı bir saldırıda öldürülmesi, işgal ve direnişin geleceği bakımından daha karmaşık bir sürecin yaşanacağına işaret ediyor. Yapılan sal-

dırının kimin tarafından yapıldığından ziyade üzerinde durulması gereken nokta bu saldırının hangi gelişmelere yol açtığı ve hangi güçler tarafından nasıl kullanıldığıdır. ABD’ye yakınlığıyla bilinen ve Irak’ta nüfusun % 60’ını oluşturan Şiiilerin önemli liderlerinden biri olan El Hakim, silahlı direnişe karşı çıkmasıyla ve militan bir şekilde ABD işgaline karşı çıkan diğer Şii lider Mukteda El Sadr’a karşı bir denge unsuru oluşmasıyla biliniyordu. El Hakim’in öldürülmesiyle birlikte ABD’ye yeni manevra alanları yaratacak bir sürecin de başlangıç startı verilmiş oldu. Özellikle işgal başladıktan sonra ABD için en korkulu senaryoyu oluşturan Sunnilerin yanısıra Şiiilerin de direnişteki yerini almıştıydı. Bugün ise El Hakim’in öldürülmesinden Saddam Hüseyin’in sorumlu olduğu düşüncesi ağırlıklı olarak gündemde tutulduğundan Şiiilerin direnişe katılmaları olasılığı bir dönem için ortadan kaldırılmış oldu. Yine Bağdat’taki konseyi tanımayan, bunun Irak halkını temsil etmediğini söyleyen ve El Hakim’in konseyde yer alan kardeşini siyonist, işbirlikçi olarak niteleyen El Sadr’ı da zan altında bırakarak işgale karşı Şii direnişi içerisinde kuşku ve güvensizlik yaratılması olasılığı hiç de az değildir. Bunun yaratacağı sonuçlar ise ABD açısından öldürülen El Hakim’in temsil ettiği Şii kesiminin işgalci güçlere daha da yakınlaşmasını sağlayacak ve direnişin bastırılması için elverişli sonuçlar doğuracaktır.

İŞGALCİLERİN KORKU DUYDUĞU HALKIN TEPKİSİNİ ÖRGÜTLEYELİM

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere işbirlikçileri ve uşakları için fiyaskoya dönüşerek kan kaybetmeyi sürdüren işgale karşı, Irak halkının yükselen direnişi bizlere de önemli sorumluluklar yüklemektedir. İşgalci güçlerin ve Türk hakim sınıflarının en büyük çekincelerini oluşturan kitlelerin tepkisini, işgal karşıtlığını anti emperyalist bilinçle örgütlü bir mecraya çekmek bizlerin omuzlarındadır. Türk hakim sınıflarının her türlü propaganda mekanizmasını devreye sokarak kitlelerin bilincini bulandırma, işgale ortak olmak için kitle desteği sağlama çabası; bizlere emperyalist saldırganlık ve işgale karşı kitlelerin bilinçlendirilmesi ve bu doğrultuda örgütlenmesi görevini daha yakıcı olarak göstermektedir. Bu doğrultuda çalışmalarımızı çeşitli propaganda ve ajitasyon malzemelerini daha etkili bir şekilde kullanarak yoğunlaştırmalı ve süreci bilinçli müdahalelerle örgütlenme çabasına hız vermeliyiz.

Sınıfsal Bakış

MARKSİZM-LENİNİZM ve BİLHASSA MAOİZM!
(Aramızdan ayrılan 27 yıl oldu, Başkan Mao 110 yaşında)

“Bunca görev haykırıyor yerine getirilmek için

Ve hepsi birbirinden acil;

Devam ediyor dünya yuvarlanmaya, Zaman zorlamaya.

Beklemeye gelmez onbin sene,

Hükümünü geçir güne, hükümünü geçir her ana!” Mao Zedung

Bugün her şeyden önce Maoist olmak, Başkan Mao'nun şiirindeki son dizede vurgulandığı üzere hükümümüzü her güne geçirmek, damgamızı her ana vurmakla gerçeklik kazanabilir. Yaşam, sınıf mücadelesinin fırtınaları içinde, büyük fırsatlarla beraber, müdahale etme ve böylelikle kimliğimize/misyonumuza uygun bir duruş sergileme şansı verirken, Maoizmin 21. yüzyıla **çığır açıcı** açılımlar sunan felsefesini iyi kavramak zorundayız.

Şunu çok iyi bilmek durumundayız ki, **Marksizm-Leninizm-Maoizm**; Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao yoldaşların düşüncelerinin nicel bir toplamı değildir. Bilimsel sosyalizmin sürekli gelişen teorisi, Marks ve Engels'in kurduğu günden bugüne, sınıf mücadelesinin gelişmesine paralel olarak, nitel hamlelerle bir **senteze** ulaşmıştır. Proletaryanın bu büyük öğretmenleri, tarihin akışı içerisinde sınıf savaşımının sorunlarına özgünden evrensele uzanan bir perspektifle ışık tutmuşlar ve diyalektik materyalist felsefi yorumlarla komünist teoriyi geliştirmişlerdir. Bilimsel teorisinin, **rehberlik** etme misyonunu ilk andaki canlılığı ve aydınlığı ile muhafaza edebilmesi de bu sayede mümkün olabilmektedir. Son zinciri oluşturması bağlamında, Mao Zedung yoldaşın proletaryanın bilimsel ideolojisine getirdiği katkılar; günümüzde kıyasıya süren sınıfsız toplum hedefli kavgaya **net** perspektifler sunan dersler ve değerlerle doludur. Halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerinin, çok çeşitli biçimlerle, inatla, sabırla ve özveriyle yürütüldüğü bütün ülkeler, alanlar ve cephelerde kaydettiği aşamalar ve kazanımlar, Maoizmin **aydınlık** çözümlenmeleri ile değerlendirilmek ve daha ileriye taşınmak zorundadır.

Marksizm-Leninizm ve **bilhassa** Maoizm; komünist ideolojinin en gelişmiş seviyesini temsil adına, dünyayı/olguları yorumlama ve ona yeniden biçim verme/değiştirme yolunda ufkumuzu ve zihnimizi berraklaştıran, umudumuzu ve ideallerimizi güçlü kılan muazzam bir **yol göstericilik** taşımaktadır. Marksist-Leninist teorisinin zemininde, sınıf mücadelesinin bağrında şekillenen bu bilimsel düşünce sistematığı, insanlığı kurtuluşa götürecektir yolda uluslararası prole-

taryayı muzaffer kılmamanın **anahtarı** haline gelmiştir. Mao Zedung yoldaş, madde-bilinç diyalektiğini, M-L felsefeyi geliştirici bir irdelemeyle sorgulamış, madenin bilinci dönüştürdüğü temel önermesinin, bilincin de maddeyi dönüştürdüğü koşullar ile birlikte ele alınması gerektiğine dikkat çekmiş ve Lenin yoldaşın **“Ne Yapmalı”**daki can alıcı belirlemesine **bütünleyici bir açılım** sunmuştur. Komünist ideolojinin proletaryaya kendiliğinden hareketin dışarısından verilmesi gerektiği, siyasi mücadelenin ekonomik mücadelenin önünde olması meselesi, siyasi teşhir kampanyalarının kitlelerin bilinçlenmesindeki önemi bu çerçevede anlam kazanmaktadır. Sosyalizmde geriye dönüş sorununun, **“ideolojik mücadelenin tayin edici önemi”** ile birlikte çözümlenmesi ve iki çizgi mücadelesinin **tarihsel fonksiyonuna** yapılan vurgu da bu tahlil kapsamında-
dır.

Mao Zedung yoldaşın, M-L felsefeye, **“zıtların/karşıtların birliği ve mücadelesi”**ni diğer bir deyişle **“çelişki yasası”**nı diyalektiğin eksenine oturtarak yaptığı açıklama tarihi önemdedir. Hareket ve gelişmenin, nicel birikim ve nitel dönüşümün, bunlarla bağlantılı şekilde de her olgunun birbirleriyle ilişkili bulunduğu gerçeğinin kaynak ve çıkış noktası olarak kavranması gereken **“çelişme”**; inkarın inkarı (yadsımanın yadsıması) süreciyle tez, antitez ve sentez olarak gelişim göstermektedir. Bu **felsefi derinlik** içinde, yerli yerine sağlıklı bir biçimde oturan diyalektik materyalizm sayesinde, olaylar ve olgular net bir biçimde çözümlenebilmekte, değişim adına iradi müdahalenin isabetli olarak belirlenebilmesinin koşulları yaratılmaktadır. Mao Zedung yoldaşın bilimsel sosyalist teoriye bir diğer önemli katkısı, **sosyalizmde sınıf mücadelesinin** sorunlarına ilişkin geliştirdiği tezlerle şekillenmiştir. Bugün başta Rusya ve Çin olmak üzere bir düzineden fazla ülkedeki geriye dönüş olgusu, bilimsel sosyalizmin en ciddi sorunlarından birisini, bu temelde öne çıkarmıştır. Emperyalist burjuvazinin ideolojik saldırı kampanyasının en önemli argümanını bu oluşturmakta, modern revizyonizm, troçkizm, uluslararası tasfiyecilik ve reformizm de buradan beslenmektedir. Başkan Mao, **“üretici güçler teorisi”** ve ekonomizmin değişik türleriyle büyük bir ideolojik hesaplaşmaya girerek, sosyalizm koşullarında sınıf mücadelesinin **şiddetli** bir biçimde devam ettiğini ortaya koymuş ve iktidarın kapitalist yolcular tarafından yeniden ele geçirilmesinin **çok ciddi** bir tehdit oluşturduğunu ileri sür-

müştür. Mücadele ve çözüm noktasında geliştirdiği tezlerin pratiği **“Büyük Proleter Kültür Devrimi”** olarak cisimlenmektedir.

Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin **teori ve pratiğini** geliştirmek olarak özetlenebilecek BPKD; Mao Zedung yoldaş tarafından **9. Parti Kongresi’ne** sunulan raporda, **“Geçmişte, kırsal alanlarda, fabrikalarda, kültürel alanda mücadele yürüttük ve sosyalist eğitim hareketini uyguladık. Ancak tüm bunlar sorunu çözmeyi başaramadı, çünkü geniş kitlelerin, karanlık yönlerimizi açıkça, tepeden tırnağa ve alttan teşhir etmeleri için onları ayaklandırmanın biçimini, metodunu bulamamıştık. Şimdi bu biçimi bulmuş bulunuyoruz. Bu biçim, Büyük Proleter Kültür Devrimi’dir.”** şeklinde tanımlanıyordu. Mao Zedung yoldaşın **“kitleleri seferber etme”** olarak getirdiği çözümlenme, bir yönetime işaret ediyordu. Bunun yalın ifadesi **“kolektif denetim”**, bir başka deyişle **“kitle denetimi”**ydi. Başkan Mao, kitlelerin tüm alanlarda inisiyatiflerinin **yükseltilmesine** dikkat çekiyor, aksi takdirde proletarya diktatörlüğünün yitirileceğinden, partinin, bütün sosyalist iktidar biçimlerinin **yozlaşacağından** bahsediyordu. Nitekim bu büyük atılıma, bu büyük kitle seferberliğine karşın Çin devrimi yenilgiye uğramaktan kurtulamadı. Burada, bu atılımda geç kalınmış olabileceğinden, kimi taktiksel tercihlerdeki yanlışlara kadar bir dizi mesele sorgulanabilir. Ancak, geriye dönüş sorunuyla ilgili **en ileri** derslerle dolu **“Büyük Proleter Kültür Devrimi”**nin iktidar gaspını on yıl kadar geciktirdiği somut bir gerçeklik olarak yaşanmıştır. Mao Zedung yoldaşın **komünist parti teorisine** katkıları da toplumsal sınıfları ve sınıf mücadelesini, irdelemesine paralel biçimde gerçeklik kazanmıştır. Bunun somut ifadesi, **“iki çizgi mücadelesinin sürekliliği”** olgusudur. Bu, sınıf mücadelesinin sınıfsız topluma kadar sürekliliğinin bir sonucu olarak kavranmalıdır. Bu gerçeklik, çelişki yasasının proletarya partisi özgülünde işleyişidir aynı zamanda. Hiç şüphesiz, **doğru biçimde** ele alınıp kavranıldığında, partiyi geliştirici ve ilerletici bir rol oynamaktadır. Nesnel bir gerçeklik olan sınıflar, toplumsal ilişkiler içerisinde bir organizma olarak var olan proletarya partisinde kaçınılmaz biçimde uç verecekler ve proletaryaya yabancı olanlarla süregiden çatışma içinde **komünist çizginin** gelişip güçlenmesine hizmet edeceklerdir. Bu **sentez** aksi yönde sonuçlar doğurdukça da mücadelede savrulmalar ve geri kalmalar yaşanmaktadır. Komünist öncünün, sınıf bilinçli işçinin görevi, **MLM** silahıyla bu süreci doğru ve verimli bir biçimde yönlendirmekten ibarettir. Bunu yok saymak ya da yok etmeye çalışmak her durumda olumsuz sonuçlara davetiye çıkarmaktadır. İradenin, bilincin maddeyi dönüştürmedeki rolünü her vesileyle vurgulayan Mao Zedung yoldaş; Marksizm-Leninizm’i yaşayan, savaştıran ve ilerleyen

bir **eksende** tutmayı hedeflemiştir. Bu konudaki **motor** elbette ki komünist partisidir. **“Durgunluğa karşı mücadele edilmelidir; parti, kitlelerden gelen gerçekten ileri ve devrimci inisiyatifle ahenk içinde olmayı, bunu zincirlerinden boşandırmayı, pekiştirmeyi ve buna önderlik etmeyi hedeflemek zorundadır.”** derken kast ettiği budur.

Mao Zedung yoldaşın, kitlelerin duygularını/istemlerini derinden anlamının önemini her zaman vurgulamış olmasına rağmen **en az** aynı oranda altını çizdiği bir husus da, bu **“...dağınık ve sistemsiz fikirleri tahlil yoluyla, yoğunlaştırılmış ve sistemli fikirlere dönüştürmenin bundan sonra da kitleler bu fikirlere sahip çıkıp kucaklayınca kadar bu fikirlerde sebat etmenin gerekliliği”**dir.

Başkan Mao'nun komünizm bilimine bir diğer önemli katkısı da **“savaş teorisi”** ve **devrim stratejisi** alanındadır. **Halk Savaşı** stratejisi ve onun bir biçimi olarak gerilla savaşı, salt **“askeri”** açıdan değerlendirilerek önemli bir yanlışa düşülmektedir. Oysa, diğer tüm konularda olduğu gibi, bu mesele de **M-L felsefe** doğrultusunda yoğunlaşmış ve **proleter** bir bakış açısıyla biçimlendirilmiştir. Devrimin kitlelerin eseri olduğu, savaşta silahların değil insan faktörünün tayin ediciliği, kendi gücüne dayanmanın esaslığı, siyasetin silahlara kumandası, silahlı mücadelenin değiştirici ve dönüştürücü gücü, düşmanın stratejik zayıflığını taktik zayıflığa çevirmenin muzaffer olmadaki rolü, gibi ilke ve hususlarla harmanlanarak geliştirilen **halk savaşı stratejisi**, bir devrim yolu olarak **pratikte** inşa edilmiştir. Bütün aşamaları (savunma, denge, saldırı), taktikleri, silahları, örgütlenme ve savaşma ilkeleri ile muazzam bir strateji olarak şekillenen halk savaşı; yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde, proletarya önderliğindeki demokratik halk devriminin **evrensel** boyuttaki kurtuluş yoludur. Özetlemeye çalıştığımız katkılarıyla bilimsel sosyalizmi, **teori-pratik diyalektiği** içerisinde daha **ileri** bir senteze ulaştıran Mao Zedung yoldaşın ünlü **“emperyalistler kağıttan kaplandır”** benzetmesindeki esprinin, nice örnekten sonra en son **Irak işgal ve direnişi** vesilesiyle bir kez daha doğrulanması; **“emperyalizmin yenilmezliği”**, **“her şeye muktedir olduğu”**, **“devrimlerin imkansızlığı”** üzerine koparılan yaygaraları **bastıran** bir ağırlık taşımaktadır. **Maoizm**, M-L teoriyi temsil etmenin ve yüceltmenin günümüzdeki simgesi olarak dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına yol göstermeye devam ediyor. Bir dizi ülkede MLM ideolojisi rehber edinen komünist partilerin silahlı mücadele pratikleri faşist ve gerici iktidarları **ciddi bir biçimde tehdit eden** aşamalar kaydediyor. **Maoizmin, emperyalizme karşı bütün cephelerde ve bütün biçimlerle yürütülen sınıf mücadelesinde, yükseklerde dalgalanan bir bayrak haline gelmesi için; hükümümüzü her güne, her ana geçirmeliyiz.**

Tuzla'da saldırılar devam ediyor!

TEK KİŞİLİK GREV VE DİRENİŞ

Tuzla Deri Sanayi'de üretim yapan **Cuman Deri** fabrikası patronu, sendikal yetkiyi ortadan kaldırmak için 14 işçiyle görüşüp, tazminatla işten ayrılmalarını istedi. Patronun bu saldırısını kabul eden bir işyeri temsilcisi, 12 işçiyle birlikte tazminatlarını alarak işten ayrıldılar. Böylece sendikaya karşı geliştirilen saldırı 'başarıyla' sonuçlanmış oldu. Bu saldırıyı kabul etmeyen **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube üyesi deri işçisi, İlhami Çalışkan** ise tek kişilik greve başladı. **28 Ağustos 2003** tarihinde fabrika kapısına "**Bu işyerinde grev var**" pankartı asan **Çalışkan**, direnişini başlattı. **Çalışkan** direniş sürecindeyken sendika yönetimi, **İnan Deri** işçileri ve diğer fabrikalardaki birçok işçi tarafından ziyaret edildi.

Evrensel gazetesine demeç vererek "**sendikadan korkuyoruz**" diyen **Cuman Deri işyeri temsilcisi, Evrensel okuru Şenol Ekşi**, sendikaya saldırısını pratikte de uygulamış oldu. Patronla anlaşıp tazminatını alan **Ekşi**, patronun saflarına geçerek gerçek kimliğini de gösterdi. Sendikaya "**yetkiye gerek yok**" diyen **Ekşi** aynı zamanda nasıl sınıf düşmanlığı yapılırsa "dersini" de vermiş oldu.

SENDİKANIN YETKİSİ DÜŞTÜ GREV ASKIYA ALINDI

İlhami Çalışkan grev pankartı asıldıktan iki gün sonra grev yerine gidince pankartın indirildiğini gördü. **Şenol Ekşi**, 12 işçiyi de kandırıp sendikadan istifadeince sendikanın yetkisi mahkeme kararıyla düşürüldü. İşbirlikçi **Şenol Ekşi** de böylece neden sendikadan korktuğunu patronun saflarındaki ısrarıyla göstermiş oldu.

Tuzla'da yaşanan bu gelişmeler üzerine direnen deri işçisi **İlhami Çalışkan**'ın görüşlerini aldık.

-İşten atılmanızı ve sonrasında yaşanan gelişmeleri anlatır mısınız?

-İlhami Çalışkan: Biz 8. ayın 28'inde sendika nezaretinde yasal olarak grev pankartımızı astık. Sendikalı 13 arkadaşımı daha vardı. Bunlar patronun verdiği tazminat parasını alıp işten ayrıldılar. Tek kabul etmeyen ben oldum. Ben bu arkadaşlara şunu söylüyorum. Gittikleri yol yanlış bir yoldur. Bunlar sendikanın sayesinde son model arabalar, evler aldılar. Gidecekleri yerde namuslu, dürüst çalışsınlar. Bu patronlar işçilere tazminatı, kömürü, ikramiyeyi kendiliğinden vermediler. Geçmişte sendikası yerlerde çalışmışlar.

Hiç hak almamışlar. Burada sendika sayesinde haklarını aldılar. Ama bunlar sendikaya ihanet ettiler.

Ben 23 yıldır onurlu ve dürüst bir şekilde deri sanayiinde çalışıyorum. Onurlu bir işçi, işçiliğin gerektirdiği şekilde çalışır. Devamlı, saatinde işinin başında olur. Ben buna uygun çalıştım. Hiç kimse bunun aksini iddia edemez. Ben merak ediyorum, bu arkadaşlar sendikasız çalışsalar, bu patron bunlara tazminat verir miydi?

-Tazminatını alarak işten ayrılan işçilerin içinde "sendikadan korkuyoruz" diyerek Evrensel gazetesine demeç veren işyeri temsilcisi Şenol Ekşi de var. Sendikaya saldıran bu şahsın davranışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Temsilci arkadaşına diyorum ki; bu işler öyle atmayla, tutmayla olmuyor. Sendikanın nesinden korkuyor bilmiyorum. Sendikadan korkacağına, sendikaya gelip ne yapılması gerektiğini söylesin. Sendikaya hiç uğramadan, etmeden gidip fabrikadan parasını alıyor, sonra da çekip gidiyor. Bunun haklı bir yanı yok. Bana göre temsilci, fabrikadan ayrılan en son kişi olmalı. Ama temsilci ortalıkta bile yok.

-Siz grev pankartınızı astıktan sonra

pankartın indirildiğini duyduk. Bu gelişmeleri de anlatır mısınız?

-Şu an pankart inmiş durumda. Sendikamız bunun yasal ve hukuksal yönleriyle ilgileniyor. Ben sabah grev yerine gittiğimde grev pankartının indirildiğini gördüm. Elime 5 imzalı, İcra Memurluğu'ndan gelmiş bir kağıt verdiler. Durumu sendikaya söyledim. Şimdi sendikamız bu durumla ilgileniyor.

-Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

-Temsilcilerin duyarlı, kendi sınıflarına ihanet etmeden onurlu bir şekilde davranmalarını istiyorum. Yani bizim fabrikadaki gibi olmamalı. Ben kişi olarak utanmıyorum. Çünkü ekmeğime sahip çıkıyorum. İşten ayrılan işçi arkadaşlara yine sesleniyorum. Bizim çıkarlarımız ortak. Hak aldysak hep beraber aldık, beraber kazandık. Bunlar kolay kazanılmadı. Burada da, Kazlıçesme'de de bir sürü grev, direniş yaşadık. Yani bunları elimizin tersiyle itemeyiz. Özellikle bu 13 arkadaşta söylüyorum bunları. Herşeyi sendikanın sayesinde kazandılar. Durdukları yeri tespit edemiyorlar. Arkadaşlara mesajım budur. Teşekkür ediyorum.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

KENDİ ÖZ GÜCÜMÜZE GÜVENEREK SALDIRILARI BOŞA ÇIKARALIM!

Gazetemizin geçen sayısında yayınlanan "**Sınıf Sendikacılığı Hattına Karşı Truva Atları Yine Sahnedeki!**" başlıklı yazıda da ortaya konulmaya çalışıldığı gibi, Devrimci Demokratik Sendikal hareket salt sermayenin saldırısına maruz kalmıyor. Saldırı daha çok sınıf hareketi içindeki sermaye uzantılarından gelmektedir ve bu nedenle Sendikal Birlik sadece sermayeye karşı mücadele ile yetinemez. Sermayeye karşı yürütülen mücadelenin belki de birkaç kat fazlasını sendikalar içinde kümenlenen işçi sınıfı düşmanları sarı sendika baronlarına, alt sendika bürokratlarına, oportünist-revizyonist siyasi akımlara, kariyeristlere, sınıf işbirlikçilerine karşı da yürütmek zorundadır. **Buradaki mücadele proletarya ile burjuvazi, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadeleden bağımsız değildir.**

Devrimci önderliklerin olmadığı sendikal alanlarda sınıf uzlaşmacılığı boy vermektedir. Kamu Çalışanları Sendikalarının durumu içler acısıdır. İçinde devrimciler yoksa veya etkili değillerse, önderlik edenler reformistler ise, duyarlılığın en üst noktada olması gereken bir anda bile güçleri alanlara taşıyamamakta ve geçmişte sergilenen görkemli mücadele günleri birer anı olarak kalmaktadır.

Devlet ise bu güçsüzlüğün de verdiği cesaretle en son Ankara eyleminde olduğu gibi emekçilerin meşru taleplerini haykırma için gerçekleştirdiği en demokratik eylemleri yine "yasadışı" ve "terörist" eylemler olarak kamuoyuna sunma gayretine girmiş ve her bu tür dönemlerde olduğu gibi, ülkedeki genel sürecin de etkisiyle işçi ve emekçi kesimlerin hak alma mücadelesinin önünü kesme giri-

şimlerine hız vermiştir. Bunun içindir ki **KESK içinde de toparlanmaya ağırlık vermeliyiz. Var olan potansiyelimize ulaşmalıyız. Buralarda da zincirin kopan halkalarını birleştirmeliyiz.**

Önümüzde yine bir kongre süreci var ve biz biliyoruz ki bilcümle sınıf düşmanları sermaye ile kol kola girerek çeşitli entrika, hile, dalavere çevirmelere ve çamur atmalara girişeceklerdir. Ortalığı bulandırıp bulanık suda balık avlamaya çalışacaklardır. Bu onların öteden beri yaptıkları geleneksel yaklaşımlardır. **Asıl sorun Devrimci Demokratik Sendikal Birlik aktivistlerinin ne yapacağı sorunudur.** Genelde tüm alanlarda ve özelde Tuzla'da derlenip, toparlanma, kitlemize yüzümüzü dönme, onlarla bütünleşme ve bizden çeşitli nedenlerden dolayı uzak duran potansiyelimizin kendi emeklerine sahip çıkmalarını sağlamak olmalıdır. **Sürecin önümüze görev olarak koyduğu şeylerin başında kitlemizi yeniden çeperimize dahil etme, zincirin kopan halkalarını yeniden birleştirme çalışmasına ivme kazandırmaktır.** Yine ev, sokak sokak, fabrika fabrika dolaşmalı, kahvehane ve lokallerde emekçilerle bütünleşmenin yollarını aramalıyız. Bu konuda engin deneyimlere sahibiz. İşçi sınıfının nasıl örgütlendiğini, hangi zor şartlar altında mevziler kazandığını biliyoruz.

İçinden geçtiğimiz şu günlerde ülkede yaprak kıpırdamazken bu anlayışın sahipleri İzmir-Menemen Deri Organize'de, 5 Fabrikada 700 civarında işçinin sendikalaşmasına önderlik etmişlerdir ve bu çalışmanın devam ettiği ve daha çok sayıda işçinin sendikalaşaca-

ğı beklenmelidir.

Bu süreç aynı zamanda bölgede çok sıcak bir iklimin yaşandığı bir döneme denk gelmektedir. Tüm sıcak dönemlerde olduğu gibi, yine bu dönemde de devletin tüm emekçi kesimlere yönelik baskılarının dozu artacaktır. Özellikle de işçi sınıfının hareketli olduğu alanlara yönelik saldırılar hızını artıracaktır. Kongre dönemleri, hele de deri sektörü gibi, sınıfın yıllardan beri en hareketli alanlarından birini oluşturan bir alana yönelik saldırılar, en son TİS sürecinde Tuzla-Deri-İş sendikasına ve buna bağlı olarak da sendika yöneticilerine yaşandığı gibi, yine hiç kuşkusuz gündeme gelecektir. **Bu tür süreçler devlete olduğu gibi, aynı zamanda işçi sınıfına yabancılaşmış, kendilerini tüm dünyada esen tasfiyeci rüzgarın etkisine bırakarak, bu rüzgarda pupa yelken yol alanlar için de bir fırsat doğurmaktadır. Bu güçlerin daha şimdiden başlattıkları saldırılar, kongre yaklaştıkça daha da artacaktır. Bundan hiç şüphemiz yoktur. Ancak şüphemizin olmadığı bir şey daha var ki, o da sınıf içinde umutsuzluk dağıtan, sınıf güçlerini bölmeye, parçalamaya çalışan bazı anlayışların, bu güzergahta yol almaya devam ettikleri sürece, bu sistemin dolaysız bir parçası olacakları, sistem içinde eriyip gidecekleridir. Tüm tasfiyecilerin ve tasfiyeciliğin kaçınılmaz sonudur bu ve tarih bunun örnekleriyle doludur.**Tekrar önümüzdeki sürece dönecek olursak; herkes sürece ilişkin muhasebesini yapacak ve kongreye dönük çalışmalarını sürdürecektir. Evrensel Gazetesi gibileri ise bu fırsatı "değerlendirerek" eteklerindeki tüm taşları dökecek, karalamaya, iftiraya, yalana dolana dayalı bir hat izleyecek ve Devrimci Demokratik Sendikal Güçler tarafından dışlanmış unsurları bir araya getirerek onlara Devrimci Demokratik Sendikal hatta karşı küfürlerini sergileyecekleri kürsüler yaratacaktır. Bu anlaşılır bir şeydir. Çünkü tasfiyeciliğe ve tasfiyecili-

lere ilişkin yukarıdaki yaklaşımımıza uygun bir davranış biçimidir bu. **Anlaşılmayan şey ise, bazı dostlarımızın, ittifak içinde olduğumuz bazı güçlerin de aynı koruya katılma girişimleridir.** Hem Devrimci Demokratik Sendikal güçlerle yönetimi paylaşacaksınız ve hem de her türlü sorumluluktan kendini sıyrarak cepheden salvo atışları yapacaksınız. Bu kabul edilemez, ayrıca doğru bir yaklaşım da değildir. **Biz şunu iyi bilmeliyiz: karşı cephemize "Kutsal İttifak" çıkabilir. Bu mümkündür. Biz kendi öz gücümüze güvenmeliyiz ve bu gücü tahkim etmenin ve daha da güçlendirmenin çabası içinde olmalıyız. Hem devletin, hem de sınıfa yabancılaşmış unsurların saldırılarını ancak öz gücümüze güvenirse boş çıkarabiliriz.** Bu süreci aynı zamanda yeni sınıf önderleri yaratmanın, bunları yetkinleştirmenin ve sınıf mücadelesinin ön saflarında görev alabilecek ve bu görevlerin altından kalkabilecek donanıma sahip duruma getirmenin bir fırsatı olarak da değerlendirmek gerekmektedir.

Sendikalarda, sendika yönetimlerinde sınıfın çıkarlarına sırt çevirmeden, kendini değil, sınıfı var etmenin bilinci ve gayreti içinde olabilme potansiyeli taşıyanları tespit etmek, bu yönlü gelişme içinde olanlar üzerinde yoğunlaşmak, bu süreçteki görevlerimizden olmalıdır.

Tüm bunları bir bütünlük içinde değerlendirdiğimizde DDSG'yi önümüzdeki süreçte ciddi görevlerin beklediğini görebiliriz. Hem devletin, hem de sınıfa yabancılaşmış unsurların saldırı ve yıpratma çabaları arasında geçecek gibi görünmektedir bu süreç. Ancak her benzer süreçlerde olduğu gibi, bu süreçten de alınımızın akıyla çıkacağımızdan zerre kadar şüphemiz yoktur, tek yapmamız gereken, **eksiklerimizi giderme yönünde bir an önce harekete geçmektir.** Ve yine tekrar etmek gerekirse, hepsinden önce de öz gücümüze güvenmek!

Tarımda yıllardır yıkım politikaları uygulanıyor

Ülkemizde “**Tarım Reformu**” adı altında yıllardır uygulanan IMF ve DB patentli yıkım politikalarıyla tarım sektörünün doğrudan emperyalist tekellere bağımlı kılınması için gerekli zemin hazırlanarak tarımsal üretim bitirilme noktasına gelmiştir.

Türkiye DB ile kredi ilişkisine ilk kez 1950 yılında girmiş, o tarihten günümüze 50 yıl içinde toplam 163 kredi anlaşması gündeme gelmiş, ortalama yıl başına 3 kredi anlaşmasından % 20’si tarım sektörüne ayrılmıştır. Bugüne kadar DB anlaşmaları tarımsal girdi (gübre, zirai ilaç vb.) kredi ve sulama sistemlerinde kurumsal örgütlenmenin çözülmesini sağlayarak; sübvansiyonların kaldırılması, kota uygulaması, girdi fiyatlarına yapılan zamlarla ülke tarımı yok edilmeye çalışılmış ve doğrudan emperyalist tekellere bağımlı kılınması için gerekli zemin hazırlanmıştır.

IMF ve DB verilen taahhütlerle yapılan anlaşmalarda 1984 yılında başlatılan özelleştirme programı kapsamında Ta-

rımsal Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT)’nin satışı ilk olarak 1985 yılında Sümerbank İçdir Pamuk Dokuma Tesisi’nin satılması ile başlamıştır. 1985’ten bugüne kadar özelleştirilen ya da özelleştirilmesi devam eden Tarımsal KİT’ler şunlardır:

Girdi sağlama ve dağıtımı (TZDK); Yem Sanayii (YEMSAN), Gübre Sektörü (TÜGSAŞ, İGDAŞ), Süt ve Süt Ürünleri Kurumu (SEK), Et ve Et Ürünleri (EBK), Tohumculuk Sektörü (TİGEM), Tütün ve Sigara Sanayi (TEKEL), Şeker Sanayi (TŞFAŞ), Hububat Tarımı ve Depolanması (TMO), Çay Sektörü (ÇAY-KUR), Tarım Satış Kooperatifleri ve Birlikleri (FİSKOBİRLİK, KARADENİZ BİRLİK, ÇUKUROVA BİRLİK vb.) Ziraat Bankası, Tarım Kredi Kooperatifleri.

Türkiye’de Tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesi, öncelikle üretim miktarını azaltmış, üretilen ürünün değerini bulması engellenmiş, üretim yapamayan ve ürettiği ürünün karşılığını alamayan

köylünün yoksulluğu artmıştır. Üretici karnını doyuramadığı için köylerini terk ederek kentlere yerleşmek zorunda kalmıştır.

Dünya Bankası, **1980-2000 yılları arasında dünyada kentleşme oranı en yüksek üçüncü ülkenin Türkiye olduğunu söylüyor. Bunun anlamı 1980’den bugüne kadar dünyada köylüsü, çiftçisi en çok ezilen ülkelerin başında Türkiye gelmektedir.**

Türkiye’de 1980 yılında nüfusunun %56’sını oluşturan köylerdeki nüfus, 2000 yılında % 35’lere düşmüştür. Yoksullaşan köylü büyük şehirlere göç etmek zorunda kalmış. **Göç edenler kentlerin varoşlarına yerleşerek, ne kentli ne de köylü olabilmışlerdir.**

Ülkenin 81 ilinde, 883 ilçe, 75 bin’in üzerinde bucak, köy ve köy altı (mezra vb.) yerleşim alanı vardır. **Bucak ve köylerde tek ekonomik faaliyet olan tarım, bu özelliği yönünden yerel sermaye birikiminin de en önemli araçlarındandır.** Tarım, dış satımda önemli bir paya sahip olmasının yanında, sanayi sektörüne hammadde üretmekte ve ayrıca sanayi sektörü ürünlerinin de tüketicisi konumundadır.

Türkiye’de mevcut destekleme politikalarından vazgeçilmesini savunan IMF ve DB programlarının uygulayıcısı egemenlerin öne sürdükleri gerekçe, bunların kamu maliyesine yüksek maliyet getirdiğidir. Egemenler bu savı güçlendirmek için abartılı rakamlar öne sürmektedirler. Fakat **ülkede tarımsal desteklemenin oranı %1-2 arasında, kamu açıklarının oranı ise %15’i aşmıştır.** 2000 yılında bütçe faiz ödemelerinin milli gelire oranı %15’i geçerken, tarıma uygulanan destekleme ödeneği ise %0.7’sini oluşturmaktadır.

2000 yılına kadar uygulanan mevcut destekleme uygulamalarının yerini Doğrudan Gelir Desteği (DGD) modeline bırakması 2000/267 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı 14 Mart 2000 tarihli resmi

gazetede yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

DGD modeli tek başına hiçbir ülkede uygulanmamaktadır. ABD’de DGD’nin toplam destekleme içindeki önemi %10 sınırlarında kalmakta, Pazar fiyat desteği %50, girdi kullanımına dayalı destek ise %10 boyutlarındadır. DGD’nin uygulaması ise üretim fazlası olan ürünlerde alan veya ürün kotalarının çiftçi gelirlerinde yaratacağı aşınmayı telafi etmek amaçlı olmaktadır. Türkiye’ye önerilen DGD modeli ise her türlü üretimi ve verimliliği artıracak; sübvansiyon girdileri, krediler, fiyat desteği vb.den bütünüyle vazgeçilerek, bütün bu uygulamalardan yalıtılmış bir DGD modeli empoze edilmiştir.

DGD’nin ülkemizde tek başına tarımsal destekleme uygulamalarını kapsamı mümkün değildir. Ayrıca Türkiye nüfusunun işgücü istihdamının %40’ının tarımda toplandığı ve kayıt sisteminin geçerli olmadığı bir alanda başarıyla uygulanma koşulları da bulunmamaktadır.

İlk DGD uygulamalarından çıkan bir başka gerçek ise, uygulamada önemli bir **bürokrasinin** olmasıdır. DGD’nin de sistem uygulayıcıları tarafından çok sürdürülmeyeceği açıklanmakta, ancak üreticiye açık bir tarih verilmemektedir.

2003 yılına gelindiğinde mevcut tüm destekleme uygulamaları kaldırılarak, DGD eksik ve parçalı olarak ülke geneline yayılarak uygulanmaya başlandı.

Tütün, şekerpancarı, fındık, pamuk gibi tarımsal sanayinin hammaddesi olan ürünler ülke iç piyasasının oluşumu ve dış satımında önemli bir paya sahiptir. IMF ve DB’ye verilen taahhütlerle çıkarılan yasalarda kota uygulaması başlatılarak sözleşmeli çiftçi sistemi oluşturulmaya başlanmıştır. Sözleşmeli çiftçi modelinde köylüler kendi toprağında emperyalist tekellere ve destekçisi tefeci tüccara çalışan tarım işçisi olmasına gitmektedir. (Samsun)

Pamukta hayal kırıklığı

Türkiye Ziraat Odası Birliği, 2003 yılı pamuk primlerinin 28 cent olmasını istedi. TZOB Türkiye’de pamuk hasat döneminde pamuk dış alımının yapılması için çağrı yaptı. TZOB pamuk çalışma grubu Ankara’da toplantı yaptı. Toplantıdan sonra yapılan açıklamada pamuk üretim döneminde yaşanan yağışların köylülerin zarar görmesine, pamuk alanlarının üretim dışı kalmasına ekim döneminde gecikmelere neden olduğu belirtildi ve uygulanan yanlış politikalar yüzünden gündün güne pamuk üretiminin azaldığına vurgu yapılarak pamuk prim fiyatlarının 2003 yılında kilogram başına en az 28 cent olması gerektiğine, aksi halde pamuk ithallerinin artacağına vurgu yapıldı. Pamuk dış alımının özellikle pamuk hasatı

dönemine rastlamaması istenirken, tarım satış kooperatiflerinin yönetiminde gerçek üreticilerin olması gerektiği belirtildi.

Açıklamada ayrıca şu görüşlere yer verildi; “Hasat döneminde yapılan ithal, üretimin fiyatını düşürmekte, ABD ve Yunanistan’dan ülkemize ithal edilen pamuklar karşısında Türkiyeli üreticiler haksız bir rekabet ile karşı karşıya kalmaktadır. Çukobirlik ve Tariş, IMF politikaları etkisi ile oluşturulan politikalara paralel olarak finansman güçlüğü içine girmişlerdir, tarım ürün sigortası kanunu biran önce çıkarılmalı ve prim miktarı ekimden önce belirlenmelidir.

(Mersin)

Köylüye ayçiçeği darbesi

IMF politikalarıyla bitirmeye çalışılan tarım, her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Köylünün ekin ekmemesi için elinden geleni yapmaya devam eden devletin, ayçiçeği fiyatını 460 bin liradan göstermesi köylüyü hüsrana uğrattı. Ayçiçeğinin maliyetinin 500 bin olduğuna dikkat çeken Ziraat Odaları başkanları bu duruma tepki gösterdi. Edirne Ziraat Odası Başkanı **Cengiz Yorulmaz**, Ayçiçeği fiyatının en az 700 bin lira olması gerektiğini belirterek “**Türkiye genelinde ayçiçeği üreticisi zor durumdadır. Üreticinin daha fazla zarar görmesine göz yumamayız. Hükümetin fonları yükseltmesi, ihracatı durdurması ve**

haksız rekabeti önlemesini istiyoruz” dedi. Kırklareli Ziraat Odası Başkanı **Necmi Koyuncu**’nun da düşünceleri farklı değil. Yine Türkiye Ziraat

Odaları Birliği (TZOB) 2003 yılı ayçiçeği prim fiyatları kg. başına en az 15 cent (210 bin lira) olmasını istedi. Düşük Gümrük vergileri ile ithal edilen ayçiçek ve ayçiçek yağı nedeniyle üreticinin haksız yere rekabete sürüklendiklerine dikkat çekti. (İzmir)

Hayvancılığın öldürülmesine karşı çıkalım

“Tarımda olduğu gibi hayvancılıkta da bizim değil emperyalizmin çıkarları korunuyor. Buna izin vermeyelim. Devletten, üreticinin çıkarlarını esas alan kredilendirme politikalarının yaşama geçirilmesini isteyelim. Bizim ürettiğimiz et-süt-peynir satın alınsın ve bunların üretimi desteklensin.”

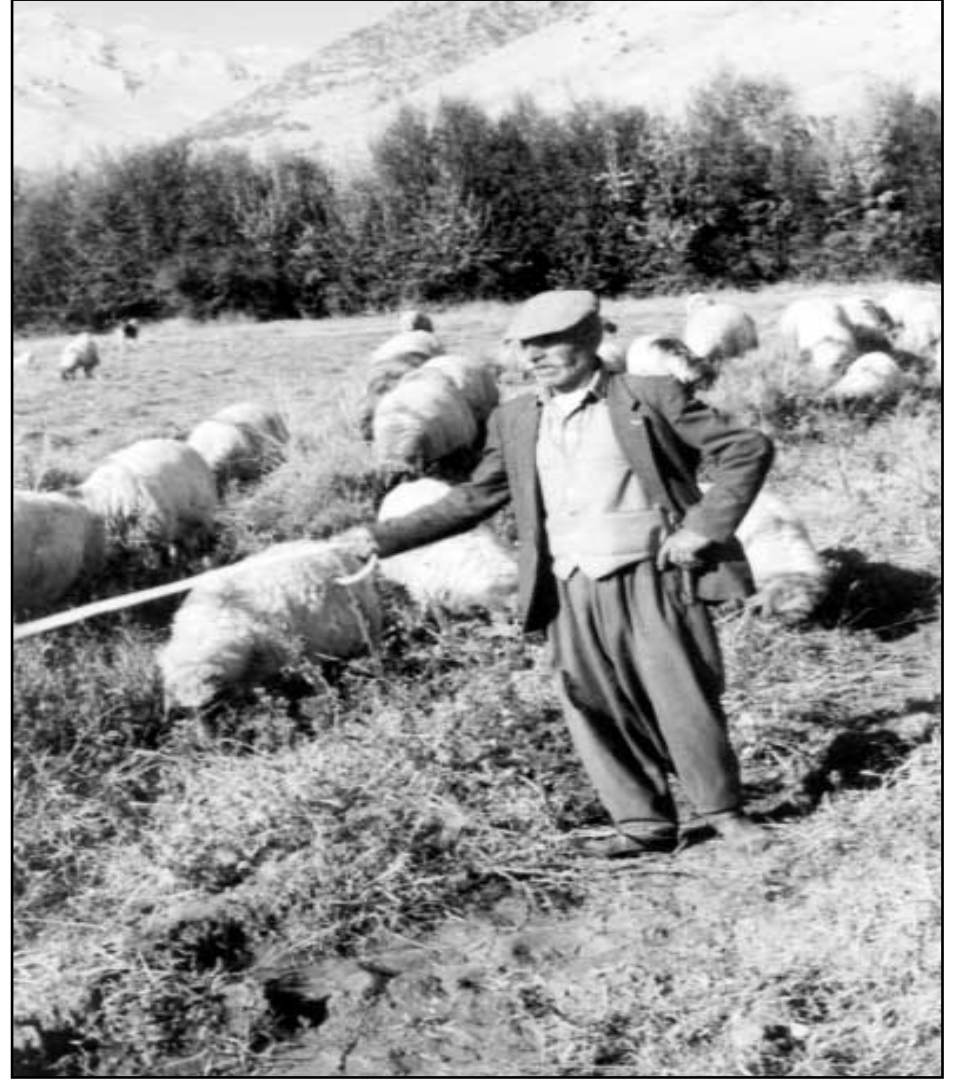
Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre **Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Karadeniz Bölge Komutanlığı** tarafından **“Hayvancılığın öldürülmesine hayır”** başlıklı bildiri dağıtıldı.

“Beslediğimiz birkaç koyunla, inekle çoluk çocuğumuza bakıyor, geçinmeye çalışıyoruz. Fakat fakir-fukaranın kanını emerek, çocuğunun rızıkına el koyarak yaşamaya alışmış bir avuç zengin, yaptığımız hayvancılığa, ürettiğimiz süte-peynire de göz koydu.

Devlet tarafından bazı emperyalist şirketlerin yararına İngiltere’den, İtalya’dan, Hollanda’dan et-süt-yoğurt ithal edilmeye başlandı. **Uygulanan politikalarla tarım ve hayvancılıkta kendi kendine yetebilen bir ülkeyken dışarıya muhtaç hale getirildik. Bizim ürünlerimiz daha sağlıklıyken, devlet İngiltere’nin deli danalı etini, sütünü, yoğurdunu getiriyor.** Emperyalist şirketlerin bu ürünlerinin daha rahat satılabilmesi için Et ve Balık Kurumu, Süt Endüstrisi Kurumu, Yem Sanayi Türk AŞ’yi emperyalizme ‘özelleştirme’ adı altında peşkeş çektiler. **Tüccarların insafına terk edildik.** Aç mı kaldık? Ürünlerimizi satamıyor muyuz? Bunların hiçbiri hesaplanmadı, hesaplanmıyor ve yaşadıklarımızdan biliyoruz ki hesaplanmayacak. Çünkü bu devlet köylünün, işçinin devleti olmadı hiçbir zaman, hep bir avuç zengin devleti oldu. Hep ABD’nin ve çeşitli emperyalist devletlerin uşağı oldu, onların çıkarlarını korudu. Bu yüzden haklarımıza biz sahip

çıkacağız ve hayvancılığın öldürülmek istenmesinin, bizim çocuğumuzla, eşimizle açlığa mahkum edilmemizin hesabını sormalıyız” şeklinde başlayan bildiri, **“Hayvanlarımızı yaylalara çikarmamızı engelleyemezler”** başlığı ile devam ediyor. Bildiride ayrıca “Dışarıdan getirilen ürünlerle hayvancılık öldürülürken, yem fiyatları da aydan aya hızlı bir şekilde artıyor. Artık hayvanlarımız için gerekli olan miktarda yem alamıyoruz. Önceden hayvanlarımızı alır, yaylalara, otlaklara giderdik. **Hayvanlarımızı şeker pancarımızın yapraklarıyla, küspeyle beslerdik. Şimdi bu olanakları da elimizden alıyorlar.** Şeker pancarına getirilen kotalarla, dışarıdan ithal edilen tatlandırıcılarla, verilen desteğin kaldırılmasıyla şeker pancarı üretimini de öldürmeye çalışıyorlar. Artık bunu da kullanamıyoruz. **Yaylaları Irak’taki savaş bahanesiyle, devrimciler geldi bahanesiyle yasaklıyorlar. Oysa ki yapmak istenen emperyalist şirketler gelip ürünlerini rahatça satsınlar diye ülkemizde hayvancılığın, tarımın öldürülmeye çalışılmasıdır.** Tüm bu gerçekleri görelim, bizleri kandırmalarına izin vermeyelim. Yayla yasaklarına karşı çıkalım, çoluğumuzun, çocuğumuzun rızıkını haram yemeye alışmış olan bu doymazlara yedirmeyelim!” deniliyor.

“Tarımda olduğu gibi hayvancılıkta da bizim değil emperyalizmin çıkarları korunuyor. Buna izin vermeyelim. Devletten, üreticinin çıkarlarını esas alan kredilendirme politikalarının ya-

şama geçirilmesini isteyelim. Bizim ürettiğimiz et-süt-peynir satın alınsın ve bunların üretimi desteklensin. Yem fiyatlarının artışı ile süt-peynir-et fiyatının artışı dengeli olsun. Yayla yasakları kaldırılmalı. Tüm bunlar hakkımızdır, hakkımızı talep edelim, hakkımızı

koruyalım. İşçinin-köylünün iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı için Partimiz önderliğinde örgütlenelim, emeğimize sahip çıkalım.” denilerek devam eden açıklama **“Kurtuluşumuz TKP/ML’dedir!”** sloganı ile son buluyor. (H. Merkezi)

Ülkemizde egemenler tarafından uygulanan IMF politikalarıyla, tarımda desteklemelerin kaldırılmasıyla, fındığın serbest piyasada tüccarın ve Fisko-

Ziraat Odalarından fındık üreticisine uyarı

birlik’in açıkladığı fiyatlarla 2003 ürününü satın alacağı ve bu yılın kurak geçmesiyle rekoltenin % 60 oranında azalması köylüleri olumsuz yönde etkiledi.

Fındık üreticileri Fiskobirlik tarafından açıklanan 2.5 milyon lira alım fiyatından memnun değil. Rekolte düşük olduğu için köylüler, ürettikleri fındığın parası ile işçi giderleri ve maliyet masraflarını karşılayamıyor. Ziraat Odaları ve Muhtarlar Derneği’nin başlattığı kampanyalarla fındık üreticilerini korumak amacıyla **Samsun**, **Ordu**, **Giresun** gibi fındık üretiminin yapıldığı il, ilçe ve köylere uçaklarla **“Fındığımızı gıdım gıdım satın”**, **“Fındığımızı emanete vermeyin, vercekseniz Fiskobirlik’e verin”** gibi sloganların yazılı olduğu bildirilerin

havadan dağıtımı yapıldı.

Fiskobirlik Genel Müdürlüğü, Eylül-ekim aylarında 50 bin ton fındık alımının hedeflendiğini açıkladı. Fiskobirlik Genel Müdürü **Cemal Öztürk**, “Destekleme Fiyat İstikrar Fonu’ndan 2003 ürününün alım kampanyasında kullanmak ve geriye ödemek üzere 125 trilyon liralık kaynak sözü aldıklarını” açıkladı. Fiskobirlik’in bundan sonra özel sektör gibi çalışacağı, aldığı ürünü işleyerek satacağı açıklamaları yapıldı.

Öte yandan yapılan mitinglerle fındık üreticisi tepkisini gösterirken AKP hükümeti de yeni oyunlarıyla yine üreticiyi kendilerine mecbur etmek için çeşitli gerekçeler getiriyor. Fındık taban fiyatları açıklanmazken şimdi de destekleme alımı yapacak olan Fındık

Tarım Satış Kooperatifleri Birliği’nin (Fiskobirlik) alımlarını engellemeye çalışıyor. **Hükümet, köylülerin Birlik’e fındık satabilmelerini Tarım İl Müdürlüğü’nden alınacak “üretici belgesi”ne sahip olmaları koşuluna bağladı.** “Fındığın fiyatı piyasa koşullarında belirlenmeli” sözleriyle de yine köylüleri tüccarın insafına bıraktığını gösteriyor. Ordu Ziraat Odası Başkanı **Onur Şahin**, yapılan dayatmalara tepki göstererek **“Bu saçmalaktır, üreticiyi boğmak için yapılan bir uygulamadır. Burada kabahat Fiskobirlik’in değil Tarım Bakanlığı’nındır. Bu belgeyi üreticinin zamanında alması için çalışma yapmalıydı”** diye konuştu. Yine üreticiler topladıkları fındıklarıyla kendilerine çıkarılan engellere öfkeli. (Samsun)

Askerler Van'da iki yılda 805 atı öldürdü

4 Ağustos'ta askerler tarafından Van'ın Başkale ilçesinin Çiçekli bölgesinde kaçak mazot taşıdıkları için 75 at, yakılarak imha edilmiş; köylüler hakkında da soruşturma açılmıştı. Soruşturma açılan **Dursun Demir** ve **Selam Aldemir** isimli köylülere 4926 sayılı kaçakçılık yasasına göre işlem yapılarak taşınan her litre mazot için 400 bin lira para cezası verildi. Köylüler aldıkları para cezasını bir ay içerisinde yatırmak zorunda. Parayı yatırmadıkları takdirde bu kişiler hakkında yasal işlem başlatılacak. Köylülerin 50 bidon mazot taşıdığı iddia edilirken toplam aldıkları para cezası ise 1 milyar 250 milyon lira. Köylülere bu işlem yapılırken köylülerin atlarını keyfi bir şekilde ve vahşice öldüren askerler hakkında ise hiçbir işlem yapılmadı. Köylülerin hem ekmek parası olan atları imha edildi, hem de para cezasına çarptırıldılar.

Bu arada son iki yılda Başkale'nin **Esenyamaç**, **Mahmutabat**, **Aşağı Dikmen**, **Yukarı Dikmen**, **Açıklın**, **Koru**, **Erenler** ve **Koçdağı** köylerinde askerlerin keyfi bir şekilde öldürdükleri at ve katır sayısı 805 olarak belirlenmiş. Mahmutabat köylüleri yaşadıkları sorunları dile getirirken "**Arazimiz çoraktır, herhangi bir ürün yetiştiremiyoruz. Hayvancılık da yapamıyoruz. Çünkü, yaylalarımız hala yasak, hayvanlarımızı köy dışına**

Van'ın Başkale ilçesinin Çiçekli bölgesinde kaçak mazot taşıdıkları gerekçesiyle atları öldürülen köylülerin zararları tazmin edilmediği gibi haklarında 1 milyar 250 milyon lira para cezası verildi.

şına çıkaramıyoruz. Mahmutabat köyü yakınlarında bir su kanalı var, 10 yıldır bu suyun köye getirilmesi için Başkale Kaymakamlığı'na başvuruyoruz; ancak ilgilenen yok. Evimizin önündeki ağaçlar dahi kurudu. Zaten çatışmalar döneminde köyün dışına çıkmak yasak olduğu için hayvanlarımız telef oldu. Kalkanları ise satmak zorunda kaldık.

Şimdi ne tarımla uğraşabiliyoruz ne de hayvancılık yapabiliyoruz, tek umudumuz mazot ticaretidir. Sınır ticareti de yasaklanmış. Biz de aç kalmamak için kaçak yollardan mazot getiriyoruz. Eğer eskisi gibi tarım ve hayvancılığı geliştirebilirsek, biz de bu işten vazgeçeriz. Bunun dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Ya ölümü göze alarak mazot getire-

ceğiz ya da açlıktan öleceğiz" diyorlar.

Köylülerin anlatımlarından da anlaşılacağı gibi devlet köylülerin hiçbir problemleriyle ilgilenmediği gibi, köylülerin zor durumda kalmalarına sebep olmuştur. Devlet köylülerini zor durumda bırakarak köylerini terk etmelerini istemektedir. Türkiye Kürdistanı'nda devletin baskı ve zulmüne uğramayan köy yoktur. Bölgede 3000'e yakın köy yakılmış, yıkılmış, köylüler zorla göç ettirilmiştir. Tüm baskılara rağmen köylerinde kalanlar ise bu ve buna benzer zorluklarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Yaylalara çıkarken **izin**, akşam hastasını doktora götürmek için **izin**, kaybolan hayvanını aramak için **izin**. Kısacası yaptığı, ettiği her şey için en yakın karakoldan **izin almak** zorunda. Buna karşın köyleri yakan, yıkan, köylülere işkence yapan askerler hakkında hiçbir işlem yapılmıyor.

Karakol askerleri canı isterse at öldürüyor, canı isterse dur bile demeden insan öldürebiliyor. Bugün egemenlerin dayatmaları sonucu çaresizlikten mazot kaçakçılığı yapmak zorunda kalan köylülerin devlete olan kını, nefreti her geçen gün artmaktadır. Karbaran kin ve nefret, sınıf bilinciyle harmanlandığında devletin üzerinde bir bomba olarak patlayacaktır.

(Malatya)

Dersim'de 392 köyün, 101'i boş durumda

Tunceli Barosu Ağustos ayında "**Tunceli'de boş köy ve mezraların durumu, köye geri dönüşte engeller ve çözüm önerileri**" adı altında bir

rapor hazırladı. Rapora göre Tunceli'nin köylerinin büyük bir bölümü 1994 sonbaharında boşaltılmaya başlanmış ve devam eden yıllarda bu uy-

gulama süreklileşmiştir. Bu uygulamaya gerekçe olarak "**terörle mücadele**" stratejileri gösterilmiştir. Özellikle 1990'lardan sonra yoğunlaşan "**düşük yoğunluklu savaş**" ortamı köylerin boşaltılmasının da temel dayanağı olarak gösterilmiştir" denilen raporda devletin Tunceli'de ve bölgede izlediği köy boşaltma politikasının ulusal ve uluslararası insani hukuka aykırı olduğu belirtiliyor. Raporda, zorla göçettirme sırasında halkın yaşadığı zorluklar dile getirilirken "göçettirme sırasında kişilerin yaşama, onur, özgürlük ve güvenlik haklarına saygı gösterilmediği, bazı yerleşim bölgelerinde köylerin boşaltılmasından sonra bazı insanlar kaybolmuştur, bazı köylerde kötü ve onur kırıcı davranılmıştır" deniyor. Yine raporda Tunceli'deki boş durumda olan köyler 2003 Ağustos ayı verilerine göre belirtilirken, **Tunceli'nin 392 köyünün 101'inin boş olduğu, bu köylere bağlı 2-5 arasında mezranın boş bulunduğu da dikkate alındığında ortalama 300 civarında mezranın da**

boş durumda olduğunun altı çiziliyor. Dolu olan köylerin birçoğunda ise 1-3 ailenin yaşadığı belirtilen raporda, bu köylerin de boş kabul edilmesi gerektiği belirtiliyor.

Raporda köye geri dönüşlerdeki engeller ve çözüm önerileri de sunulurken, devletin ve zorunlu iç göç mağdurlarının arasında kopukluk olduğu, bu kopukluğun bir koordinasyon oluşturularak köylü, valilik ve sivil kurumların bir araya getirilmesi isteniyor. Raporda son olarak köye geri dönüşteki kimi uygulamaların son bulması, kimi karakolların 'güvenlik', 'mayınlar', 'operasyon' vb. gerekçelerinin geçersiz olduğu ve bu gerekçelerin bertaraf edilmesi ve köye geri dönüşlerin sağlanmasının gerektiği vurgulanıyor.

Bu arada yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre, askerlerin Dersim'de yoğun olarak operasyona başladığı, özellikle Ovacık, Hozat ve Pertek'in köylerinde hava karardıktan sonra köylülerin köyün dışına çıkamadığı belirtiliyor.

(Malatya)

DEPREMZEDELER ANKARA'DA ÇADIR KURDU

17 Ağustos depreminin üstünden yıllar geçmesine rağmen deprem mağdurlarının çilesi bitmiyor.

2 Eylül'de Ankara'da Abdi İpekçi

Berberlerinde getirdikleri naylonlarla kendilerine "ev" yapan depremzedeler, Depremzedeler Derneği ile örgütlenerek haklarını almaya çalışıyorlar.

Parkı'nda bir araya gelerek çadır kurarak depremzedeler yağmurun altında, soğuğa aldırılmadan seslerini "yetkili-

lere duyurmaya" çalışıyor.

Berberlerinde getirdikleri naylonlarla kendilerine "ev" yapan depremzedeler, Depremzedeler Derneği

Berberlerinde getirdikleri naylonlarla kendilerine "ev" yapan depremzedeler, Depremzedeler Derneği ile örgütlenerek haklarını almaya çalışıyorlar.

ile örgütlenerek haklarını almaya çalışıyorlar.

Polisin sürekli olarak rahatsız etti-

ği, çadır kurmalarına dahi izin vermediği, yağmurun altında kalan depremzedelerle görüşerek seslerini duyurmayı amaçladık.

Erol Zengin (Depremzedeler Derneği Yönetim Kurulu Üyesi): Çalışmalarımız 1 yıl önce başladı. Düzce'de iki deprem yaşandı. Orta hasarlı evlerde yaşayan ailelere prefabrik evler verildi. Bizim problemi burada yaşayanların çıkartılmak istenmesi ile daha da büyüdü. Görüntü kirliliğine yol açtığı için valilik bu alanları boşaltmak istiyor. Biz depremzedelerle bir araya gelerek heyetler oluşturduk. Ankara'ya geldik. Miting, oturma eylemi vs. yaptık. Bu tepkilerden sonra geri adım attılar. Şu an boşaltmaya dönük çalışmaların alt yapı hazırlıkları var. Prefabrik yanına kalıcı konutlar yapıldı. Yalnız bunların masrafı çok fazla. Şehrin dışında ve ulaşım sorunu var. Alt yapı yok. Bunların %40'ı boş. İnsanlar masraflarını karşılayamıyor. Bunlara bir çözüm bulmak için 650 kişi ile bir araya geldik. Devletin bize yönelik hiçbir yaklaşımı yok. Polis elektriğimizi kesti. Yan binadan bize elektrik veren komşumun elektriğini mühürlediler. Muşambalarımızın iplerini kestiler. Bizim gitmemizi istiyorlar ama biz

net bir cevap alana kadar gitmeyeceğiz. Hakkımız olan konutumuzu ve arsamızı istiyoruz.

Emine Satılmış (Depremzede): 17 Ağustos'u "güzel" bir şekilde yaşadık. Sağolsun devlet uzman olanları gönderdi. 12 Kasım depreminde sekiz komşum enkazın altında kaldı. Ailemle 3.5 saat enkaz altında kaldım. Çadırda üç ay yaşadık. Prefabrikte ise iki yıl. "Görüntüyü bozuyor" diyerek prefabrikleri boşalttılar. Alt yapısı olmayan, fareli, yılanlı bir yere yolladılar. İki yıldır oradayız. Kalıcı konutlarda 750 milyona yakın masraf var. 7 bin tane ev yapıldı. 3 bin tanesi dolu diğerleri boş. Biz hakkımızı alana kadar buradayız.

Yavuz Selim (Gümüşpınar prefabrik temsilcisi): Halkı prefabriklerden çıkarmak istediler. Görüntüyü bozuyor diye. Yaptıkları kalıcı konutların sağlığı ortada. Binalar dökülüyor. Biz kime güvenelim? Defalarca Ankara'ya geldik ama bir sonuç alamadık. Bayındırlık bakanı bizimle köşe kapmaca oynadı ama beş dakika ayırmadı. Arsalarımızı versinler biz imece usulü evlerimizi yaparız.

(Ankara)

DEVLETİN

DERSİM'DEKİ MEZAR FOBİSİ DEVAM EDİYOR

Dersim'de devlet tarafından gerilla mezarlarının fotoğrafları çekilerek 20 aile hakkında soruşturma açılmıştı. Yine Pertek'te de PKK gerillasıyken girdiği çatışmada şehit düşen bir gerillanın mezar taşı ve mezar taşı üzerinde bulunan resmi askerler tarafından tahrip edilmişti. Bu olayların davaları hala devam ederken devletin yeni yapılan, yapılacak olan mezarlarda tahammülsüzlüğü devam ediyor.

Elazığ'da çocuklarının mezar taşlarını yaptıran ve mezar taşlarının üzerinde "Öldüler ama yenilmediler" yazılarını yazdıran ailelerden **Aydın Koç**, **Celal Güneş** ve yanlarında bulunan **Erkin Zengin** ve mezar ustaları, mezarları yapmak için 31 Ağustos 2003 günü Tunceli Çemişgezek'e bağlı Aktürk köyüne gittiler.

Köye gidenler ihbar üzerine jandarma tarafından gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlardan mezar ustaları, savcılık tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılırken, **Aydın Koç**, **Celal Güneş** ile **Erkin Zengin**, mezarları **DHKP-C** örgütünün yaptırdığı, örgüt propagandası yaptıkları gerekçesiyle tutuklanarak Elazığ'da bulunan Keban Açık Hapishanesi'ne gönderdiler.

Mezar taşları ise incelenmek üzere Malatya DGM'ye gönderildi. Bu arada, mezarları yapılacak olan **Hayri Koç**'un 10 Ekim 1991'de, **Asuman Koç**'un 3 Eylül 1994'te, **Kamer Güneş**'in 24 Ekim 1996'da devletin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmalarda şehit düştükleri öğrenildi. (Malatya)

= ADANA'DA POLİS SÜNNET DÜĞÜNÜNE SALDIRDI

Adana Seyhan ilçesine bağlı Ova mahallesinde polis sünnet düğününde bulunan kitleye ateş açtı. Ateş sonucu 4 çocuk çeşitli yerlerinden yaralandı.

Murat Erol adlı kişi çocuklarına sünnet düğünü yaptırmak istedi ama düğün, sivil polisin müdahalesiyle kana bulandı. Olayı gören görgü tanıkları şunları söylediler;

"Murat Erol, çocuklarını sünnet ettirmek amacıyla Şakirpaşa Polis Karakolu'ndan izin alarak bir şölen düzenledi. Şölene katılan yaklaşık bin kişi tarafından "Biji serok Apo", "Sağlığı sağlığımızdır" sloganı atıldı.

Slogan atılması üzerine olay yerinde bulunan **01 UF 384** plakalı sivil polis aracı, kitlenin içine girerek müdahale etmek istedi. Yaşanan arbedede polis kitlenin üzerine ateş açtı. Açılan ateş sonucu yaşları 11 ile 17 arası dört çocuk yaralandı". Yaralılar Adana Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Yaralılarından N.E'nin (11) durumunun ciddi olduğu bildirildi. Adana Devlet Hastanesi'nde bulunan sivil polisler, basını içeri almazken ülke genelinde basın açıklamalarıyla bu olay protesto edildi. (Mersin)

= SİİRT'TE MAYINA BASAN 2 ÇOCUKTAN 1'İ YAŞAMINI YİTİRDİ!

Siirt-Eruh yolu üzerinde bulunan askeri atış poligonunda mayına basan iki çocuktan biri yaşamını yitirirken, 1'i ağır yaralı olarak Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Siirt'te saat 19:00 sıralarında meydana gelen olayda, çobanlık yapan **R.D** (16) ve **M.K** (15) isimli çocuklar yol üzerinde bulunan askeri atış poligonunda mayına bastı. Meydana gelen patlama sonrası olay yerinde yaşamını yitiren **M.K**'nin cenazesi Siirt Devlet Hastanesi'ne otopsi için kaldırılırken, ağır yaralanan **R.D**, Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi altına alındı. (DİHA)

= ÖLÜYE PIŞMANLIK ÇAĞRISI

1987'de PKK saflarına katılan 1993 yılında da yaşamını yitiren **Çetin Gidici**'nin Topluma Kazandırma Yasası'ndan yararlanması için Batman Şirinevler'de oturan ailesine Türkiye Cumhuriyeti imzalı bir mektup gönderildi. Mektupta "çocuğunuzun biran önce size kavuşması, size sarılması ve normal yaşamına dönmesi için elinizden gelen desteği vereceğiniz umuduyla mutlu ve huzurlu yarınlar diliyoruz" deniliyor. Çıkarılan Topluma Kazandırma Yasası'nın istenilen ilgiliyi bulamaması sonucu başlatılan "ikna" çalışmaları Batman'da şaşkınlık yarattı. Çetin Gidici'nin kardeşi Mehmet Gidici, ağabeyi Çetin'in 1987'de PKK'ye katıldığını, 1993'te yaşamını yitirdiğini belirterek "öldükten sonra kazanmak isteyen bir zihniyet bana tuhaf geliyor. Ayrıca ağabeyim yaşasaydı da bu kampanyadan yararlanmazdı" dedi. Gidici "Evimize gönderilen mektubu alınca 1990 yıllardaki baskıları, yaşadığımız kötü günleri anımsadım, köylerimiz zorla boşaltılıp, evlerimiz yakıldı, bunlardan sonra bizden neyin pişmanlığını yaşamamızı istediklerini bilmiyorum" dedi. (Mersin)

19 Aralık katliamcıları kayıp!

F Tipi hapishaneleri hayata geçirerek devrimci ve komünist tutsakları teslim alacağını sanan faşist TC, 19-22 Aralık 2000 tarihlerinde 20 hapishaneye aynı anda katliam amaçlı operasyonlar düzenlemiş, onlarca tutsağı katletmiş, yüzlercesini de yaralamıştı. Üzerinde en ince ayrıntısına kadar çalışılarak düzenlenen bu operasyonda görev alan jandarmalar şimdi her ne

hikmetse(!) tespit edilemiyor.

Bayrampaşa Hapishanesi'nde katledilen 12 tutsağın ailelerinin başvurusu üzerine soruşturma başlatan **Eyüp Savcılığı, 21 aydır katliama katılan güvenlik güçlerinin isimlerini tespit edemedi(!)** Tam sekiz kez jandarmadan isim isteyen savcılık, her defasında "**belge ve bilgiye ulaşamadığı**" yanıtını aldı. Yine aynı şe-

kilde 4 devrimci tutsağın katledildiği Ümraniye Hapishanesi'nde de açılan soruşturmada **Ümraniye Savcılığı gerekli bilgi ve belgelere ulaşamadı(!)** Burada üstelik valilik tarafından, operasyonda görevli jandarmalar hakkında soruşturma açılmasına izin dahi verilmedi. Gerekçe ise dönemin **Valisi Erol Çakır** tarafından şikayetlerin asıl amacı "devletin otoritesine karşı bir başkaldırı ve güvenlik güçlerini yıpratma amacı taşıdığı" şeklinde açıklandı.

Eyüp Savcılığı'nın bilgi istediği Jandarma Genel Komutanlığı, 21 Mayıs 2002'de Adalet Bakanlığı'na gönderdiği yazıda operasyonun Adalet ve Sağlık Bakanlıklarıyla koordineli bir şekilde yapıldığını belirterek şöyle diyor: "... İstenilen emir, cezaevi idaresine karşı toplu ayaklanma suçundan yargılanan mahkumların eylemleri ile doğrudan ilişkisi bulunmadığından, yargılamanın esasını etkileyecek mahiyette olmadığı değerlendirilmektedir. Yargılamaya ilişkin hangi hususla ilgili bilgi istendiği anlaşılmamıştır. **Operasyon Adalet Bakanlığı koordinasyonunda ve görev sorumluluğu prensibi içerisinde ya-**

pılmıştır. Bu nedenle yargılanma makamlarınca müdahaleye ilişkin bilgi ve belge taleplerinin yargılamanın esaslarını ilgilendirip ilgilendirmediği hususunun incelenerek, bu taleplerin Adalet Bakanlığı'nca karşılanmasının uygun değerlendirildiği..."

Görüldüğü gibi tüm dünyanın gözleri önünde yaşanan bu katliamda yer alan sorumluların bulunup yargılanması, bilinçli olarak sürekli uzatılıp bundan önceki benzer örneklerinde olduğu gibi davanın zaman aşımına uğrayarak katliamcıların yeni katliamlarını yapabilmelerine uygun ortam yaratılmaya çalışılmaktadır. Öte yandan aynı katliamda yaralanan diğer tutsaklar ise kendi arkadaşlarını öldürmekten yargılanıyorlar. Daha önce de Diyarbakır Hapishanesi katliamında, Ulucanlar Hapishanesi katliamında vb. diğer katliamlarda olduğu gibi...

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi katliamın bizzat uygulayıcılarından olan dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun da yaptığı katliamlardan dolayı devlet tarafından "üstün hizmet madalyasıyla" ödüllendiriliyor. (H. Merkezi)

= KADINLAR "IRAK'A ASKER GÖNDERMEYE HAYIR" DEDİ

Irak'a asker gönderilmesi çalışmalarını bir taraftan hızla sürdürülürken diğer taraftan da asker gönderilmemesi için hergün eylemler, basın açıklamaları ve çeşitli etkinlikler yapılıyor.

İzmir Kadın Platformu üyesi bir grup kadın, Irak'a asker gönderilmemesi için eski Sümerbank önünde zincir oluşturarak Cumhuriyet Meydanı'na kadar "**ABD askeri olmaya çağız**", "**Irak'a gitme kardeş kanı dökme**" vb. sloganlarla yürüdüler. Polis kadınları meydana sokmadı. Bunun üzerine kadınlar oturma eylemi yaptılar. **DEHAP Kadın Kolları üyesi Pınar Aytekin**, burada bir açıklama yaptı. Aytekin dünyada ve ülkemizde kadınların sürekli ve kalıcı barış için çalıştıklarını ve çalışacaklarını belirtti. (İzmir)

= F TİPİNDE FELSEFE YASAĞI

F tipi hapishanesinde mahkumların hapishane dışına yazı yollamaları soruşturma konusu oluyor.

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Kenan Güngör** hakkında felsefe kongresinde sunumunun yapılması ve dağıtılması için hazırladığı yazıdan dolayı Edirne Cumhuriyet Savcılığı tarafından soruşturma başlatıldı.

Soruşturma açılmasının ardından yazılı açıklama yapan **Güngör**'ün avukatı **Kazım Bayraktar**, soruşturmanın amacının F tipi hapishanelerde okumanın, yazmanın ve araştırmanın yasaklanmak istenmesi olduğunu belirtti. Bayraktar, F tipinde 3 kitaptan fazla bulundurulmasının güvenlik gerekçesiyle yasak olduğunu söyleyerek, felsefi çalışmaların dahi engellendiğine dikkat çekti. (Kartal)

YDG'lilerden "Anti-emperyalist mücadeleyi yükselt" etkinliği

Anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek amacıyla uzun bir süre önce başlattıkları kampanya çerçevesinde Yeni Demokrat Gençlik, Bağcılar EMEP binasında bir etkinlik düzenledi. Açılış konuşmasına Başkan Mao'nun "**Emperyalizm kağıttan kaplandır**" sözüyle başlayan bir YDG'li, emperyalizme karşı her yerde örgütlü bir duruşla mücadele etmenin ve teşhir etmenin önemine dikkat çekti. Devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından; savaşın etkileri, yıkım, vahşet ve direniş görüntülerinin yer aldığı dia gösterimi şiirler eşliğinde sunuldu. Böyle etkinliklerin bütün YDG'lilere örnek olması ve çoğaltılması gerektiği ve anti-emperyalist mücadelenin ancak örgütlü mücadeleyle geliştirileceğinin vurgulandığı YDG dergisinin gönderdiği mesajın ardından Grup **Nisan Güneşi** sahne aldı. Söylenen türküler, marşlar ve hep birlikte çekilen halaylarla kitle coştı.

Etkinliğin ikinci bölümünde "**Irak'a asker gönderme ile ilgili bir panel yapıldı.** Panele Tohum Kültür Merkezi, İşçi Köylü gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik dergilerinden birer konuşmacı katıldı. İlk olarak TKM'den arkadaş emperyalizmin günümüzde derin ekonomik krizler yaşadığını, bu krizden çıkmak için yarı feodal, yarı sömürge ve sömürge ülkelerde bölgesel savaşlar çıkardığını, oraları işgal ederek petrol yataklarına sahip olmaya çalıştığını, ve bu bölgelerde hakimiyet kurmak istediğini söyledi. Sözlerini

"nasıl ki emperyalizm kendi içinde örgütlüyse dünya halkları da emperyalizme karşı birleşerek örgütlenmelidir" şeklinde bitirdi. İşçi Köylü gazetesinden arkadaş ise ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki amaçlarından, buraya geliş nedenlerinden bahsederek Irak'taki yerleşim yerlerinde, burada yaşayan Kürt, Şii ve Sünni nüfusun dağılımına ve direnişin başladığı yerlere dikkat çekti. Son olarak Türkiye'nin Irak'a asker göndermesinin nedenleri ve sonuçlarından bahsederek sözü YDG'li arkadaşına bıraktı. YDG'li arkadaş da genel olarak anti-emperyalist mücadelenin geliştirilmesi ve örgütlenmenin zorunluluğundan bahsetti. Dinleyicilerin büyük ilgi gösterdiği soru cevap bölümünde ise gerek sorulan sorular, gerekse kendi düşüncelerini ortaya koymaları, tartışma ortamını daha da canlandırdı. (İstanbul)

TAYAD, hapishaneler raporunu açıkladı

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD), tarafından açıklanan 'Ağustos Ayı Hapishaneler Raporu'nda Türkiye'de bulunan hapishanelerin hemen hemen hepsinde aynı sorunların yaşandığı belirtildi.

Dernek binasında yapılan açıklamaya tutsak yakınları da katıldı. Raporu okuyan TAYAD Başkanı **Tekin Tangün**, hapishanelerde kalan tutsakların yaşadıkları sorunları kamuoyuna duyurmak için bundan sonra her ay bu tarz raporlar hazırlayacaklarını belirtti. "Hapishaneler sorun kaynıyor" diyen Tangün, hazırladıkları rapora ilişkin ise şu bilgileri verdi:

"**Edirne F Tipi Hapishanesi**'nde bulunan birçok tutuklu hayati tehlikesi bulunduğu halde tedavi edilmemekte. Ercan Kartal'ın da aralarında bulunduğu birçok tutuklu da yoğun bir tecrite maruz bırakılmakta. Yaşanılan bu uygulamalar tutukluların var olan

rahatsızlıklarının yanısıra daha farklı hastalıklara yakalanmalarına neden olmaktadır. Ayrıca bu tutuklular vasi olmadığı gerekçesiyle avukatlarıyla görüştürülmemektedir. **Kartal Özel Tip Hapishanesi**'ne yakınlarını görmeye giden tutuklu yakınları ise keyfi uygulamalara maruz kalmaktadır. Burada bulunan bayan tutukluların hücreleri hemen her gün "tünel var mı" bahanesiyle aranmakta. **Bakırköy Kadın ve Çocuk Hapishanesi**'nde de diğer hapishanelerde yapılan keyfi uygulamalara rastlanmaktadır. Özellikle burada bulunan çocuk yaştaki adli tutuklular dövülmekte ve eşyalarına el konmaktadır. **Sincan F Tipi Hapishanesi**'nde ise, kuyuda su olmadığı gerekçesiyle 2 aydır tutuklu ve hükümlülere su verilmemekte aynı zamanda dışarıdan gönderilen eşyalarına da el konulmaktadır. Bu durum birçok tutuklunun sinir krizi geçirmesine ve intihara yönelmesine neden olmaktadır.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde de aynı sorunlar yaşanmakla birlikte, tutuklular tarafından yazılan yaklaşık 300 mektup Cezaevi Mektup Okuma Komisyonu tarafından keyfi nedenlerle imha edilmiştir. **İmralı Hapishanesi**'nde bulunan KADEK Genel Başka-

nı Abdullah Öcalan'a ise özel bir tecritin uygulandığı ve sağlık sorunlarının giderilmediğini avukatları aracılığıyla öğrenmekteyiz. Bu uygulamaları sadece bu hapishanelerde değil Türkiye'de bulunan bütün hapishanelerde görmek mümkün." (H. Merkezi)

COCA COLA İÇME, KATLIAMA ORTAK OLMA!

6 Eylül 2003 günü ABD'nin tüm katliamları için finans kaynaklarından biri olan Coca Cola, "Rock'n Coke İstanbul" adı altında Hadımköy'de bulunan Hazerfen Havaalanı'nda bir festival düzenledi.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu aynı gün bir basın açıklaması yaparak Rock'n Coke festivalini protesto etti. Saat 13:00'te festival alanına iki otobüsle gelen 70 kişilik grup Jandarma tarafından konserlerin olduğu alana alınmadı. Jandarmayla görüşmeler devam ederken, oraya gelen bir grup TAYAD üyesi de pankart açarak basın açıklaması yapmak istedi. Grubun basın açıklaması yapmasına izin vermeyen jandarma, ailelere saldırdı. TAYAD üyeleri, Koordinasyon adına gelenlerin müdahalesiyle Jandarmanın elinden alındı. Daha sonra "**Coca Cola Kullanma Katliama Ortak Olma**" pankartı ve "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**", "Irak'a asker Göndermeye Hayır" dövizleri açan grup adına TAYAD'lı ailelere yapılan saldırıyı kınayan konuşmanın ardından, Koordinasyon adına basın metnini Grup Yorum elemanı **Özcan Şenver** okudu. Açıklamada "**ABD emperyalizminin simgesel tekellerinden olan Coca Cola, acaba bu festival için kaç işçinin emeğini çaldı, kaç işçinin kanını akıttı?** ABD emperyalizminin, dünya genelinde halklara yönelik katliam, işkence, kültürel yozlaşma saldırıları, bu simgesel şirketler tarafından yürütülmekte veya tüm bunlar bu gibi şirketler tarafından finanse edilmektedir. Bu nedenle herkesi Coca Cola içmemeye ve bu festivale katılmamaya çağırıyoruz. Coca Cola içerek Irak halkına sıkılan kurşuna, başta Kolombiya olmak üzere Coca Cola şirketlerinde çalışan işçilerin katliamına ortak olma!" denildi. Sık sık "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**", "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Coca Cola içme katliama ortak olma**", "**Gün gelecek devran dönecek ABD halka hesap verecek**", "**ABD askeri olmayacağız**" sloganlarının atıldığı eylem alkışlarla sona erdirildi. (İstanbul)

DİDAR ŞENSOY MEZARI BAŞINDA ANILDI

Didar Şensoy, 1 Eylül 2003 tarihinde İHD İstanbul Şube yöneticileri, ailesi, tutsak yakınları tarafından Feriköy'deki mezarı başında anıldı.

1940 yılında Hitler faşizminin işgali altındaki Yugoslavya'da doğmuş, Arnavut kökenli bir ailenin çocuğu olan 3 çocuk annesi Didar Şensoy, 12 Eylül döneminin yaprağın kıpırdamadığı, her türlü hareketin azgınca bastırılmaya çalışıldığı günlerinde hapishane önlerinde kendisi gibi tutsak yakını ve dostu olanlarla birlikte kararlı bir mücadele vermiştir.

Ölümünün 17. yılında biraraya gelen sevenleri Didar Şensoy'un mezarını karanfillerle süsledi. Anmada konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı **Kiraz Biçici** "Didar abla, insan hakları mücadelesinin yılmaz ve kararlı bir savunucusuydu. Onun önünde saygıyla eğili-

yoruz" dedi. Oluşturdukları insan hakları kütüphanesine onun adını verdiklerini de sözlerine ekledi. İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi **Ümit Efe** ise; Didar Şensoy'un 12 Eylül'ün ardından hapishanelere yönelik saldırılara karşı mücadelenin ilk tohumlarını attıklarını belirterek "bugün de F Tipi Cezaevleri L ve D tiplerine dönüştürülmeye çalışılıyor. Didar'ın yolundan gideceğiz ve cezaevlerindeki baskılara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Anmaya katılan tutsak analarından **Selvi Gülmez** Didar Şensoy için ağıt yakarken **Güzel Şahin** de bir konuşma yaparak "**O ölmedi kalbimizde yaşıyor, o bizim onurumuzdur**" dedi. Konuşmalar sonunda özgürlük ve demokrasi şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından alkışlarla anma sona erdi. (H. Merkezi)

Emperyalistler için dökülecek kanımız yok!

Gelinen süreçte işgale karşı Irak halkının direnişi başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerin planlarını suya düşürmekle kalmamış aynı zamanda emperyalistlerin saldırısının ardındaki gerçek emellerini gizleyen maskelerini de düşürmüştür. Bu çerçevede birçok ilde yapılan 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerinde ana vurgu Irak'ta işgalin son bulması ve Türkiye'nin ABD'nin çıkarları için Irak'a asker göndermemesi oldu.

Kiminle ve kimin için barış önemli bir sorudur. Soyut ve "sınıflar üstü" bir barıştan söz edilemez. Barış, her zaman somuttur ve çatışmalı bir durumun son bulmasını ifade eder.

Çatışmalı bir durumun, bir savaşın ya da bir uzlaşmazlığın nedenlerini, temelindeki sorunları çözerek ortadan kaldırmakla gerçekleşebilecek bir olgudur. Bu nedenle savaşların asıl temelinde emperyalist kapitalist sistem vardır. Ve bu sistem var olduğu müddetçe savaşlar da kaçınılmazdır.

Bu çerçevede "1 Eylül Dünya Barış Günü" de bazı grupların soyut barış talepleri dile getirilmesiyle birlikte, devrimci gruplar ise anti-emperyalist mücadelenin geliştirilmesinin önemine vurgu yaptılar.

Ancak tüm grupların ana vurgusu ise Irak'ta fiili olarak devam eden işgalin son bulması ve Türkiye'nin ABD çıkarları için Irak'a asker göndermemesi oldu.

İSTANBUL

1 Eylül Dünya Barış Günü çerçevesinde İstanbul'da 31 Ağustos tarihinde Abide-i Hürriyet Meydanı'nda miting gerçekleştirildi.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu ve Emek, Barış, Demokrasi Bloğu tarafından ortak organize edilen mitinge yaklaşık olarak yirmi bin kişi katıldı.

Mitinge kitlesel katılımı DEHAP gerçekleştirirken, TAYAD'lı ailelerin "107 ölü var, hangi barış" yazılı pankartı dikkat çekti.

ILPS kortejinin arkasında PARTİZAN ve YDG de mitinge pankartlarıyla katıldı. Partizan "Emperyalizm için dökülecek kanımız yok", YDG "Emperyalizme karşı mücadeleyi örgütleyelim, cesaretle ilerleyelim" pankartlarını açtı.

Kortejde, "Irak'a asker göndermeye hayır", "Asker göndermek işgale ortak olmak demektir" vs yazılı dövizler taşındı. Miting süresi boyunca "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD, uşağı AKP" vb. sloganlarla birlikte Partizan kortejinde "Kürt ulusuna özgürlük halk savaşıyla gelecek", "Partiyi Örgütleyelim Cesaretle İlerle" vb sloganlar da atıldı.

İZMİR VE MERSİN'DE DEVLET TERÖRÜ

İzmir Valisinin İzmir Fuarını gerekçe göstererek "güvenliği sağlayamayız" bahanesi ile izin vermediği 1 Eylül Dünya Barış günü'nde devlet terör estirdi. 1 Eylül günü bir araya gelen siyasi parti, dernek ve devrimci

İstanbul

çevreler Cumhuriyet Meydanı'na doğru sloganlar ile yürüyüşe geçti. Bunun üzerine polis, kitlenin önüne barikat kurarak yürüyüşü engellemeye çalıştı.

Kısa süreli yaşanan bir tartışmanın ardından polis, barikadı kaldırmak zorunda kaldı. Tekrar yürüyüşe geçen kitle yürüyüş sırasında "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "İşgale gitme kardeş kanı dökme", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" vb. sloganlar atarak Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Alanı panzerle ile çevirmiş olan polis kitleyi alana almayacağını belirtti.

Burada yaklaşık 1 saat boyunca yapılan oturma eyleminin ardından tertip komitesinin çabaları da sonuç vermeyince, polis kitlenin üzerine azgınca saldırdı. Ve kitlenin direnişi karşısında havaya ateş açtı. Bu saldırılar sırasında birçok insan yaralanırken gözaltına alınan 26 kişi ertesi gün çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakıldı.

1 Eylül Dünya Barış günü etkinliği Mersin'de çevre illerden gelen katılımcılarla birlikte 31 Ağustos'ta kutlandı. Yaklaşık onbin kişinin katıldığı kutlamalar Metropol alanında yapıldı. Yeni Demokrat Gençlik de "ABD askeri olmayacağız" pankartı ile katılarak "Kürt halkı Partizanla öz-

cadele Zafer" vb. sloganları atarak tertip komitesinin bu vurdum duymaz tavrını protesto ettiler. Miting alanı alkışlarla terk edildi. TAYAD'lıların gözaltına alınmasını protesto etmek için 5 Eylül tarihinde İşçi-Köylü, Temel Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve Devrimci Demokrasi tarafından Taş Bina'nın önünde basın açıklaması yapıldı.

ANKARA

Ankara'da ise Ankara Savaş Karşıtı Platform'un organize ettiği Dünya Barış Günü mitingi Abdi İpekçi Parkı'nda gerçekleşti. Saat 10:30'da Toros Sokak'ta toplanmaya başlayan Demokratik Kitle Örgütleri üyeleri ve temsilcileri açtıkları pankartlar ve taşıdıkları dövizlerle Abdi İpekçi Parkı'na kadar sloganlar atarak yürüdü. Sendikalar, dernekler, devrimci gazete ve dergiler ve siyasi partilerin katıldığı mitingde ortak açıklamayı İHD

Ankara

gürleşecek", "Kahrolsun ABD emperyalizmi" vb. sloganlar attı. Mitinge "107 ölü var. Hangi barış?" pankartıyla katılmak isteyen TAYAD'lı ailelere polis saldırdı. Saldırı sonucu on kişi gözaltına alındı.

Polisin bu keyfi tutumu karşısında tertip komitesi sessizliğini bozmadı. Gözaltılar sonrası devrimci ve sosyalist basın okurları biraraya gelerek "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Birlik Mü-

Ankara Şubesi Başkanı Ender Büyükcülha yaptı. Partizan pankartının da açıldığı miting Kemal Amédé'nin söylediği Kürtçe türkülerle sona erdi.

1 Eylül nedeniyle Adana, Malatya, Samsun, Bursa ve Elazığ'da da basın açıklamaları düzenlendi. Genel olarak basın açıklamalarında Irak'ta devam eden işgalin son bulması ve Türkiye'nin ABD emperyalizminin çıkarları için Irak'a asker göndermemesi istendi.

Kamu emekçilerinin hak mücadelesi sürüyor

KESK ve Kamu-Sen ile hükümet arasında devam eden toplu sözleşmeler sonuçsuz kalmaya devam ediyor. Her iki sendika da ekonomik temellerde hakları olan artışların yapılmasını isterken ve bu doğrultuda eylemlerine devam ederken, devlet, tüm taleplere gözlerini kapatarak kamu emekçilerini yoksulluğa, açlığa terk etmek istiyor. Sendikalı kamu emekçilerinin düzenlediği eylemlere de azgınca saldıran devlet, emekçilerin taleplerini bastırmayı planlıyor. Devletin tutumu karşısında eylemlerine "Uzlaştırma

Gözaltına alınanların hepsinin yaralı oldukları dikkat çekerken bunlardan **Volkan Ayaz**, Emrah Yayla, **Cemaat Ocak** ve Doğan Karataş DHKP-C örgütüne üye oldukları iddia edilerek tutuklandı.

25 Ağustos tarihinde başlayan operasyonlarda **Fatma Anıl** (65) ve **Hacı Osman Anıl** (70) isimli yaşlı bir çift de oğullarının teslim olması için rehinalındı. Oğullarının gelmesine rağmen çift on saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı.

Operasyon yapan polise Ankara

Sözcüsü Adem Kocaoğlu, Ankara eylemine dikkat çekerek "basın açıklamasından önce Ankara valiliğinin tutumu ve basın açıklamasından sonra da hükümetin, bizzat başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın eylemi, amacından farklı göstermesini ve kınama girişimlerini kabul etmiyor, bu anti-demokratik tutumu kınıyor ve protesto ediyor" dedi

Yapılan eylemlerin ikincisi aynı hafta **28 Ağustos** Perşembe günü saat 17:45'te İstiklal Caddesi Süleymaniye geçidinde yapıldı. "**Sadaka değil top-**

yaptı. Eylemde Platform adına KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Saim Gültekin** hükümetin duyarsız tutumundan vazgeçmesi gerektiğini söyleyerek kamu emekçilerinin taleplerini yerine getirmek için çağrıda bulundu. 1 saate yakın oturan kamu emekçileri sloganlar ve alkışlarla eylemi bitirdiler.

KAMU-SEN

AÇLIK GREVİ YAPTI

Kamu-Sen, kamu emekçilerinin ekonomik talepleri için birçok ilde çağdılar kurarak açlık grevi başlattı. 1 Eylül'de başlatılan açlık grevleri 3 gün sürdü. Kamu-sen'liler bu eylemlerinde hükümetin uzlaşmaz tutumunun kendilerini açlık grevi noktasına getirdiğini belirttiler.

DEVLET KENDİ KURUMUNU DİKKATE ALMIYOR

Toplu görüşmelerin ikinci toplantısından çekilen KESK, hükümetin çağrısı üzerine Kamu-Sen ile hükümet arasında yapılan görüşmelere katıldı. Ancak hükümetle yapılan bu görüşmelerden de bir sonuç çıkmayınca yasa gereği görüşmeler son buldu ve "Uzlaştırma Kurulu"nun önerisine başvuruldu. Yüksek Hakem Kurulu Başkanı ve dört üniversite öğretim üyesinden oluşan "**Uzlaştırma Kurulu**" 30 Ağustos'tan itibaren çalışmalarına başladı. Uzlaştırma Kurulu 4 Eylül günü toplanarak tarafları dinledi. KESK Başkanı Sami Evren kuruldan %12'lik kaybın ödenmesini istediklerini belirterek önerilerinin dikkate alınmasını istedi. Görüşmeler sürerken yaklaşık 250 KESK üyesi emekçi kurul binası önünde eylem yaptı.

Görüşmelerin sona erdiği 5 Eylül günü de yaklaşık 100 Tüm Bel-Sen üyesi "**Direne direne kazanacağız**" sloganları ile bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan Tüm Bel-Sen Genel Başkanı **Vicdan Kara** hükümetin haklı taleplerine gözlerini kapatmamasını istedi.

"Uzlaştırma Kurulu" 6 Eylül tarihinde kararını açıkladı. Kurul kararında, 2004'ün ilk altı ayı için yüzde 10, ikinci altı ayı için yüzde 8 zam önerdi. Ayrıca kurul kamu emekçilerinin 2003 yılı kayıpları için 200 milyon önerdi. Kurulun bu önerisi sendikalar tarafından taleplerinin altında olmasına rağmen olumlu karşılanırken, hükümet kurulun açıkladığı rakamları hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını belirterek tanımayacağını gösterdi. Hükümetin kurulun önerisini dikkate almadan karar verme yetkisi bulunmakta.

Kurulunun" raporu açıklanmaya kadar devam KESK, çeşitli illerde kitlesele eylemler düzenlerken Kamu-Sen'li yöneticiler de Açlık Grevi başlatarak hükümetin tavrını protesto etti.

KESK EYLEMİNDEN SONRA GÖZALTI TERÖRÜ

23 Ağustos'ta insanca bir yaşam için Ankara'da bir araya gelen kamu emekçileri eylem sürecinde ve sonrasında devletin saldırılarına maruz kaldı/kalıyor. Eylem devam ederken emekçileri "terörist" olmakla suçlayan Başbakan R. Tayyip Erdoğan sonrasında da KESK'i karalamaya devam ederek emekçi düşmanı yüzünü gösterdi. Ankara polisi, KESK eyleminden sonra "yasadışı örgüt operasyonu" iddiası ile terör estirdi. Aralarında BES 2 No'lu Şube üyesi **Servet Tuna Aydın**'ın da olduğu yedi kişi evlerine, işyerlerine yapılan baskınlarla ve sokakta kaçırılarak gözaltına alındı.

Valiliğinin de eşlik etmesiyle aralarında KESK Başkanı Sami Evren'in de bulunduğu 14 sendikacı hakkında 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etme iddiası ile soruşturma açıldı.

KESK EYLEMLERİ SAMSUN'DA SÜRÜYOR

KESK Samsun Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar, toplu görüşmeler sürecinde AKP hükümetinin, kamu emekçilerine yönelik saldırgan tutumu ile 23 Ağustos Ankara yürüyüşünün ardından KESK'in anti demokratik eylem ve bölücülük yaptığı iddiasıyla suçlanarak eyleme katılanların gözaltına alınıp sendika yöneticilerine dava açılmasını protesto ediyorlar.

26 Ağustos'ta DSİ 7. Bölge Müdürlüğü bahçesinde saat 12:30'da bir araya gelen kamu emekçileri, burada bir basın açıklaması yaptı. **KESK Samsun Şubeler Platformu Dönem**

lu sözleşme", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız", "**IMF'ye uşak emekçiye Kasımpaşalı**" vb. sloganlar ve düdüklemeyle başlayan eylemde KESK Dönem Sözcüsü Adem Kocaoğlu bir konuşma yaptı. **4 Eylül** Perşembe günü Konak sineması önünde eylemlerini sürdüren KESK Şubeler Platformu üyesi kamu emekçileri bir araya gelerek basın açıklaması yaptılar. Dönem Sözcüsü **Adem Kocaoğlu**, silahlanmaya, şiddet ve savaş politikalarına dayanan bütçe anlayışından vazgeçilmesi gerektiğini vurgulayarak "sendikal hak ve özgürlüklerin önündeki tüm engeller kaldırılmalı" dedi. Basın açıklaması atılan sloganlarla son buldu.

BURSA'DA OTURMA EYLEMİ

28 Ağustos günü saat 17:30'da KESK Bursa Şubeler Platformu öncülüğünde 150'yi aşkın kamu emekçisi Çiçekler Parkı'nda oturma eylemi

4 Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi Lideri Şii Önder El Hakim, Nefes kentinde uğradığı bombalı saldırı sonrası yaşamını yitirdi. Irak'ta Şii nüfusunun önderlerinden olan El Hakim'e yönelik yapılan bu saldırı, Irak'ın önümüzdeki süreçte daha da karışacağına göstergesi.

4 ABD emperyalizminin El Hakim'e yönelik yapılan saldırıyı Sünnilere yüklemeye çalışması, bölgede yaratılmak istenen Şii-Sünni çatışmasının ve bu sayede de direnişin bastırılma planlarının yapıldığını gösteriyor. Bu konuyla ilgili olarak Ortadoğu'da birçok ülkede bulunan ve buraların üst düzey yöneticileriyle görüşme fırsatı bulan aynı zamanda El Hakim'i de tanıyan yazar Ahmet Varol ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

“AMERİKA KUVVET DİLİNDEN ANLIYOR”

Amerika, Şii'leri onlarla iyi ilişki içerisinde girmek suretiyle etkisiz hale getirmeyi tercih etti. Bu amaçla bazı Şii liderlerle ilişki içersine girdi. El Hakim'in geri dönmesine fırsat verilmesi ve ona bazı kolaylıklar sağlaması bu nedenledir. Amerika bu kolaylıkları sağlayınca El Hakim de şunu düşündü; işgalin henüz kavgasız olarak bir çözümü var. Bu çözümü tüketmeden, yani masa başında işi çözme seçeneğini tüketmeden, silahlı mücadeleye geçilmesin.

-El Hakim kimdir?

-El Hakim'in ailesinin Seyit ailesinden yani peygamber soyundan geldiğine inanılır. Bu aile aynı zamanda Irak'taki Şii'lerin tanınmış ilim adamlarını yetiştirmiştir. El Hakim'in babası da sağlığında Iraklı Şii'lerin bir dini otoritesidir. Kendisi önce babasından, sonra Nefes'teki Şii medreselerden tahsil görmüş ama diğer okulları pek okumamıştır. Ve medreselerde hocalığa başlamıştır. Daha sonra İslami ilimlerdeki başarısından dolayı Bağdat Üniversitesi'nin İslami İlimler Fakültesi'nde yanlış hatırlamıyorsam 22 yaşında hocalığa başlamıştır. Ama Saddam döneminde baskıya maruz kalması nedeniyle buradaki vazifesini sürdürememiştir. Zaten görevi devam ettiği sürede iki kez tutuklanan El Hakim'in görev yaptığı fakülte Saddam tarafından kapatılmıştır. Daha sonra genel afı hapishaneden çıkan El Hakim, hocası Muhammet Bakır El Sadr'ın (o da sağlığında Irak'taki Şii'lerin dini otoritelerindendir) öldürülmesi ve Irak'ta yaşanan bir takım sıkıntılar ne-

deniyle Suriye'ye geçmiş. Üç ay bu ülkede kaldıktan sonra, İran'a geçmiştir. İran'da o zaman sürgünde olan Iraklı Şii otoriteleriyle birlikte önce Irak Mücahit Alimler Birliği'ni kuruyor. Daha sonra bunu Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi'ne dönüştürüyorlar. Başlangıçta bu konseyin başkanı değildi ama daha sonra El Hakim bu konseyin başına getiriliyor. Kendisiyle bundan iki yıl önce Tahran'da bir ziyaret esnasında bir saatlik görüşme imkanım olmuştu. Ben bu zatın pek fazla diktatörlük yanlısı biri olmadığını düşünüyorum. Bilakis açık görüşlü, dışa açık ve bütün ilişki içerisinde olmaya taraftar olduğu yönünde bir düşünce oluşturdu bende. Irak'ın ABD işgalinden sonra El Hakim Irak'a geri döndü.

-İşgalden sonra ülkesine geri dönen El Hakim, geçtiğimiz günlerde bir bombalı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Sizce bu saldırı kimin işine yaradı?

-Sizin de ifade ettiğiniz gibi bir fiil hukuki açıdan takip edilirken ilk önce bu soru sorulur, yani bu fiilden kim istifade eder? Son zamanlarda Avrupa'da insanların ahlaki yönden iyice aşağı derecelere düşmesi nedeniyle zevk için cinayet işleyenler ortaya çıktı ama genel olarak insanlık tarihinde zevk için pek cinayet işlenmemiştir. Mutlaka bir istifade, bir fayda için cinayet işlenmiştir. Şimdi bu cinayetten kim yararlanmış olabilir?

Son dönemde Amerika Irak'ta kendi önüne iki seçenek koymuştu. “Ya **biz burada otoriteyi sağlayacağız ya da burası karışacak.**” Yani “**ya ben, ya hiç**” gibi bir anlayışı var. Tabi bu otoriteyi sağlamaya çalışırken karşısında, bir direniş oluştu. Bu direniş beklediğinden fazla oldu. Bir de fiili olarak direniş yok ama potansiyel olarak direniş gücü olanlar var. Bunlar da Şii'ler. Sünni kesim direnişi fiili olarak başlattı. Kürt gruplarıyla bazı anlaşmalardan dolayı (özellikle bu Barzani ve Talabani gruplarla, yine Müslüman Kardeşler'in o bölgedeki teşkilatı durumunda olan Kürdistan İslam Birliği) Kürtlerle ciddi bir kavgası olmadı. Türkmenlerin gücü zayıf. Geriye sadece Şii ve Sünni olan insanlar kalıyor. Şii'ler aslında Irak'ta güçlüdür. Çünkü oran olarak bir defa Irak nüfusun yüzde 60'ını oluşturuyor. Irak'taki Arapların ise yüzde 70-75'ini oluşturuyorlar. Onun için Amerika, Şii'leri onlarla iyi ilişki içerisinde girmek suretiyle etkisiz hale getirmeyi tercih etti. Bu amaçla bazı Şii liderlerle ilişki içerisine girdi. El Hakim'in geri dönmesine fırsat verilmesi ve ona bazı kolaylıklar sağlaması bu nedenledir. Amerika bu kolaylıkları sağlayınca El Hakim de şunu düşündü; işgalin henüz kavgasız olarak bir çözümü var. Bu çözümü tüketmeden, yani masa başında işi çözme seçeneğini tüketmeden, silahlı mücadeleye geçilmesin. Kendisi bunu

bizzat söyledi. Hatta cinayetin işlendiği gün hutbede bunları söylemiş. Tabi bu onun görüşüdür. İşin gerçeğinde, bu görüş benim kanaatimce yanlıştır. Çünkü Amerika orada kuvveti kullanarak bu işgali gerçekleştirmiş ve sadece ve sadece kuvvet dilinden anlıyor. Orada anladığı başka bir dil yok. İsrail, nasıl Filistin topraklarında sadece kuvvet dilini kullanıyorsa, Amerika da aynı şekilde Irak'ta kuvvet dilini kullanıyor. Ama El Hakim'in düşüncesini de normal karşılıyorum. Çünkü burada bir art niyet yok. Ama Amerika açısından bir potansiyel tehdit oluşturuyor. El Hakim; biz kuvvet dilini konuşmuyoruz, çünkü elimizde başka seçenekler var şeklinde düşünürken Amerika da bir sonraki sorunda bu seçenekler tükenince kuvvet dilini de konuşuracak bu adam diye düşündü. Onun için El Hakim'i ve Şii kitlesini bir tehdit olarak görüyordu.

Öte yandan şu anda Irak'taki direniş Irak halkının çok az bir kesiminin direnişidir. Yani Irak halkının tümü bu direnişi fiili olarak desteklemiş olsaydı ve büyük bir kısmı bu direnişe katılmış olsaydı, Amerika şu anda Vietnam'dakinden çok daha berbat bir duruma düşecekti. Ama şu anda bu kanalları kullanarak bazı kesimleri etkisiz hale getirmeye çalışıyor. İşte Şii'leri de bu şekilde etkisiz hale getirmeye çalıştı. Ama şimdi Amerika burada yanlış yaptı. Belki oradaki kitleleri bu işi ben yapmadım şeklinde inandırmak için yoğun bir propaganda faaliyeti yapacaktır. Hatta FBI elemanlarını gönderdi bu cinayete ilgili araştırmalar yapmak için ve bu araştırmaların sonucunda Amerika'nın dışında bir suçlu bulunacaktır. Bunlar ikna edici olur mu, olmaz mı bilmiyorum ama benim gördüğüm kadarıyla, Amerika açısından esas amaç burada önemli bir tehdidin ortadan kaldırılmasıdır. Amerika açısından burada ikinci bir hedef daha vardır, o da Irak'ta fitnenin zeminini oluşturmaktır. Tıpkı Lübnan'daki gibi. Şimdi bakın Lübnan'da 1978'de başladı fitne. Lübnan ile Irak arasında çok büyük benzerlikler var. Lübnan'da Hıristiyan, Müslüman dengesi vardır. Bu dengeyi karıştırdığımızda her şey birbirine giriyor. 1978 yılında Filistinli mültecilere karşı Hıristiyanları para vererek kullandı. Ama burada Hıristiyanları halk olarak kastetmiyorum. Falanjistler grubunu kullandı. Onlara para vererek Filistinli mültecileri oradan silah zoruyla çıkaracaksınız dedi. Bunlar bunu yapınca Müslümanlar dedi ki; hayır olmaz Filistinlilere sahip çıkmalıyız. Bunun üzerine Hıristiyanlar ile Müslümanlar birbirine düştü. Sonra iş o hale geldi ki bir süre sonra neden kavgaya ettiklerini unuttular. Ne için birbirlerini vurduklarının farkında değillerdi, sadece Hıristiyan ve Müslüman oldukları için birbirlerini vuruyorlar. 1988

yıldaki anlaşmadan sonra ben üç kez gitim Lübnan'a. Orada Hıristiyanlarla oturduk konuştuk. Baktık ki bir sorun yok. Yani din ayrılığı bu tür kavgaların, birbirini vurmanın gerekçesi olamaz. Bu Hıristiyanlar için de böyle, Müslümanlar için de böyle. Ama bu fitneyi tahrik edenler, 1978 ile 1988 yılları arasında Lübnan'ı karıştırdılar. Aynı şey bugün Irak'ta Şii ve Sünni dengesine karşı kullanılmak isteniyor. Burada da bakın Şii'ler ile Sünniler ikisi de Müslüman. Arada bazı farklılıklar olabilir. Hiçbiri diğerine sen müslüman değilsin demiyor. Ama Amerika bunları karıştırmak istiyor. Eğer Nefes'teki bu cinayeti sünnilerin üzerine yükleyebilirse Şii'leri tahrik edebileceğine yani Lübnan'daki gibi birbirine düşüreceğine inanıyor. Eğer ki bir gün Lübnan'dakine benzer bir şey Irak'ta gerçekleşmiş olursa, emin olun iki sene sonra bu insanlar ne için kavgaya ettiklerini unutacaklar. Sadece Şii ve Sünni oldukları için birbirlerini vuracaklar. Amerika'nın istediği de budur. Bir fitnenin zeminini oluşturmak ve bir de potansiyel bir tehdidi ortadan kaldırmak. Bu nedenlerden dolayı bu işten Amerika istifade etmeyi hedeflemektedir. İleride hedefine uygun bir gelişme olacak olursa, bundan yararlanacak olan sadece Amerika'dır.

Peki bu işi Saddam taraftarları yapmış olabilir mi veya Irak'taki direniş yanlıları işlemiş olabilir mi? Direnişçiler açısından hiçbir yarar yoktur, hatta zararlıdır. Saddam taraftarları geçmişten kalan bir kinle diyelim ki gerçekleştirdiler bunu. Bu da mantıksız geliyor. Şu anda Saddam'ın meselesi geçmişin defterlerini karıştırmak değil. Şu anda Saddam can havliyle mücadele ediyor. Saddam geçmişte zalim ve çeşitli suçlar işlemiştir ama şu anki durumu geçmişteki konumundan çok farklı. O yüzden bu geçmiş defterleri karıştırmak pek ihtimal dahilinde saymıyorum.

-ABD emperyalizmi daha önceki açıklamalarında, Suriye ve İran'ı hedef tahtasına koymuştu. Amerika'nın Irak'ta geldiği durum açısından bu ülkelere yönelik tehditlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Şu anda Amerika Irak'ta sürekli kayıp veriyor. Bakın Amerika Somali'ye girerken de uzun hedeflerle girmişti. Amerika “**Umut Operasyonu**” adı altında girdiği Somali'de, iddiası oradaki insanları açlıktan kurtarmaktı. Ama o askeri harcamalar için verilen paraların belki yarısıyla, belki de daha azıyla o insanların açlıktan kurtarılması mümkündü. Ama Amerika o insanları açlığa mahkum bir şekilde bırakarak kendisi, askeri operasyon düzenledi. Çünkü başka hedefleri vardı. O “umut” boş bir umuttu. Orada asıl amacı Afrika Burnu denilen bölgeyi kontrol altına almak.

Oradan kuzeye doğru yani Etiyopya ve Sudan'a operasyon düzenlemek ve Sudan'ı kontrol altına almak. Çünkü Sudan, Amerika için özellikle Doğu ve Orta Afrika Bölgesi'nde ciddi bir problem teşkil ediyor. Bu nedenle Sudan'a yönelmek istiyordu ama başaramadı. Çünkü Somali'de her gün kayıp verince ve askerlerini de Afrika şartlarına uygun olmaması nedeniyle baktı ki bu iş yürümecek ve çekti gitti.

Irak'a saldırı düzenlenirken de hedef sadece Irak değil. Birinci hedef Suriye'yi kontrol etmek. Çünkü Suriye İsrail açısından en ciddi problemdir. Yani şu anda Arap ülkeleri arasında Filistin meselesine siyasi açıdan en samimi bir şekilde yaklaşan devletin Suriye olduğuna inanıyorum. Suriye'yi yönetim olarak beğeniriz beğenmeyiz bu aynı bir şey. Ve ben yönetim olarak destekliyorum değilim. Suriye'ye iki kez gitim ve orada Dışişleri Bakanlığı'yla ve üst düzey yöneticileriyle görüştim. Gerçekten de Suriye şu an itibarıyla samimidir. Bir Suudi Arabistan, Filistin meselesini sürekli istismar eder ve kullanır ama kesinlikle samimi değildir. Ama Suriye öyle değil. Bu tabi İsrail'i ve Amerika'yı rahatsız ediyor. Bir diğer problem ise İran. İran'ın problem teşkil etmesi hem İsrail açısından, hem de anti-Amerikancı bir politika izlemesindedir. Bir önemli sıkıntı da İran'ın, eski Yugoslavya Federasyonu liderliğinde yürüttüğü bir "Bağlantısızlar Hareketi" vardı, ona benzer bir hareket oluşturma girişimleri oldu. Yani bütün anti-emperyalist devletleri bir araya getirerek bir "Bağlantısızlar Hareketi" oluşturmaya çalıştı. Buna tam olarak "Bağlantısızlar Hareketi" denmiyor ama ona benzer bir şey. "Bağlantısızlar Hareketi"nin toplantısı olduğu zaman ben Tahran'daydım. Küba en büyük desteği verenlerin arasındaydı. Yani bu da önemli bir şey ve bu da Amerika'yı rahatsız ediyor. Yani mesele sadece bir nükleer kavga falan değil. Şu anda Amerika dünyada karşısında bir blok oluşturulmasını istemiyor. Problem devletler olabilir, onları pek fazla ciddiye almayabilir, ama blok oluşturulmasına

kesinlikle karşı çıkıyor. Çünkü tek merkezli bir dünya oluşturmak istiyor. İran'dan bir de bu nedenle rahatsızlık duyuyor. Onun için Irak'ı çok ciddi bir hedef olarak görmüyor. Irak'ı daha çok bir üs olarak değerlendirmek istiyor. Ama bunu yapabilmesi için Irak'ta bir istikrarın sağlanması lazım. Yani Irak'ta Amerika'ya hizmet edecek, Afganistan'daki Karzai hükümetine benzer bir yönetimin kurulması lazım. Sonra Irak'ta direnişin ortadan kalkması lazım. İşte bu direniş şu anda tam olarak yıpratılmış değildir. Onun için Amerika bu işi fitneyle halletmeye çalışıyor. Yani Sünnilerle Şiileri birbirine düşürerek halletmek istedi. Ama şimdiye kadar bu konuda başarılı olabilmiş değil. Eğer bu direnişin önüne geçilirse, Suriye ve İran'a yüklenecektir. Ama Amerika Irak'ta direnişle karşı karşıya kalırsa, Suriye ve İran'a elini uzatması kolay değildir. İşte bu nedenlerden dolayı da Türkiye'yi devreye sokmaya çalışıyor. Türkiye'nin böyle bir şeye yardımcı olması Amerika'nın Suriye ve İran'a yönelik planlarının da önünü açması demektir. Onun için Türkiye'nin böyle bir şeye yardımcı olması, hele hele orada "barış sağlayacağız" hikayesi kesinlikle inandırıcı değildir.

-Bugün gelinen aşamada Türkiye'nin Irak'a asker göndermesi gündemde. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Bu sefer Amerika işi biraz daha ciddiye alıyor. Ve AKP hükümeti de biraz daha iş olmuş bitmiş gibi bakıyor. Bakın bugün meclis toplanmış ve henüz bir karar vermiş değilken, Amerikalı komutanlarla askeri pazarlıklar yapıyor. Halbuki ortada bir şey yok, neyin pazarlığını yapıyorsun sen. Bu da biraz Türkiye'de demokrasinin sorgulanmasını da zorunlu kılmaktadır. Yani, eğer demokratik olarak meclisin karar vereceği bir konu söz konusuysa ortada, meclisin kararı daha beklenmeden iş bitmiş gibi hareket edilmesi, meclisin by-pas edilmiş olması anlamına gelir. Onun için Türkiye'deki demokratik yapıyı sorgulamak gerekir. Ondan sonra bizim demokratik

mekanizmaya yüklenmemiz gerekiyor. Ben mesela kişisel olarak, bundan önceki dönemde bu tezkere konusunda bütün sosyal etkinliklere, imkanım doğrultusunda katılmaya çalıştım. Yani savaş karşıtı ve bu tezkereye karşı çıkanların etkinliklerine - sol kesim olsun, islamcı kesim olsun mümkün mertebe katıldım. Tabi hepsine ulaşamadım. Yine bireysel olarak, bütün milletvekillerine internet aracılığıyla mesaj gönderdim. Emin olun bir milletvekiline on tane mesaj gitsin mutlaka etkilenir. Sürekli olarak mesajlarla, fakslarla milletvekillerini, buradaki halkın tercihindene yana oy kullanmaları için çağrı yapmak gerekir. Bu noktada biz biliyoruz ki halk asker gönderilmesinden yana değildir. Türkiye lehine hiçbir şey yoktur burada. Tamamen Amerika'nın lehine ve tamamen burada Türkiye'nin kullanılmasının amaçlandığı görünüyor. Bu meseleyi kredilerle, bağışlarla izah etmek mümkün değildir. Çünkü burada insan canı pazarlığı ediliyor.

-Türkiye'nin Amerika ve İsrail'e olan ilişkilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Burada Amerika sürekli olarak İsrail'i himaye ederken, Türkiye'yi maalesef amaçları için kullanıyor. Amerika İsrail'e çok büyük destek sunmaktadır. Bu hem ekonomik, hem siyasi ve hem de askeri olarak. Ama Türkiye'ye yapılan destek yok denilecek kadar azdır.

Türkiye Amerika'nın bölgedeki planlarına alet olurken, "Amerika ile olan ilişkilerimize zarar gelmesin" deniliyor. İyi de Amerika ile olan ilişkilerimizden şimdiye kadar ne yarar gördük ki zarar gelmesin. Bir de burada yarar sadece makyavelist bir felsefeye izah edilmemeli. Amerika'nın devlet felsefesi makyavelist bir felsefedir. Belki Amerika ile olan ilişkilerimizden büyük yararlar sağlasak bile, bunu bir de insancıl açıdan değerlendirmek lazım. Yani her şey yararlı mı halledilecek? Türkiye bunu da dikkate almak zorundadır. Ama maalesef son zamanlarda dikkat ederseniz, hep "ulusal çıkarımız" deniliyor. İyi de "ulusal çıkar" her şeyin çözümü müdür

acaba? Bir de kendi "ulusal çıkarlarımızı" düşünürken Irak halkının ulusal çıkarlarını düşünmeyecek miyiz? Amerika için böyle bir şey yok. Amerika "ulusal çıkarı da" bir yana bırakın, ne yapıyorsa tamamen emperyalist çıkarlar için yapıyor. Bunun için Türkiye'yi de ve başka ülkeleri de kullanıyor. Maalesef Kore'de Türkiye'yi kullandı, şu an Afganistan'da kullanıyor ve şimdi de Irak'ta kullanmak istiyor. Bundan Türkiye'nin lehine hiçbir şey olmadığı gibi emperyalist çıkarlara alet olmamızın da bir insani sorumluluğu var.

-Son olarak birşey söylemek istiyor musunuz?

-Teşekkür ederim bize göstermiş olduğunuz bu yakınlıktan ve ilgiden dolayı. Son olarak Filistin meselesiyle ilgili bazı hususları hatırlatmak istiyorum. Türkiye'de ne yazık ki Filistin meselesi medya organlarının yanıltması nedeniyle, çok yanlış açılardan ele alınıyor. Sanki Filistin halkı İsrail'e karşı terör eylemleri düzenliymiş gibi bir imaj oluşturuluyor. Halbuki Filistin halkı gasp edilmiş haklarını, hürriyetlerini geri almak için mücadele ediyor. Şunu da özellikle ifade edeyim, Filistin'deki mücadele bir hak mücadelesidir her şeyden önce ve mücadelede Filistin'de bütün oluşumlar ortak bir çizgi üzerindedirler. Bu mücadele bir ideolojik mücadele değildir. Yani Hamas'ın verdiği mücadele bir islamcılık mücadelesi değildir. Herşeyden önce Hamas islami bir örgüt olmakla birlikte, Filistin halkının hakları için mücadele etmektedir. Filistin'deki hıristiyanlar, islamcılar, solcular gasp edilmiş haklar için ittifak halindedir. Filistin halkının verdiği mücadelenin meşru olduğu gerçeğini bilmek lazım.

Amerika "ulusal çıkarı da" bir yana bırakın, ne yapıyorsa tamamen emperyalist çıkarlar için yapıyor. Bunun için Türkiye'yi de ve başka ülkeleri de kullanıyor. Maalesef Kore'de Türkiye'yi kullandı, şu an Afganistan'da kullanıyor ve şimdi de Irak'ta kullanmak istiyor. Bundan Türkiye'nin lehine hiçbir şey olmadığı gibi emperyalist çıkarlara alet olmamızın da bir insani sorumluluğu var.

NEO-LİBERALİZMİN ŞİARİ: SOSYAL YIKIM

Emperyalizm, sınıf mücadelesinde sosyal devlet teorisiyle aldatmaca olarak kullandığı sürecin yükünü artık kaldıramaz durumdadır... Sosyal yıkıma gitmektedir. Emperyalizm tüm dünya çapında işçi sınıfına ve halklara yönelik yıkıma gitmektedir. Ama kendi oto yıkımına da zemin yaratmakta... Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler bağımsızlık kazandıkları kazanımlarının törpülenmesine karşı direneceklerdir. Bu gerçeği burjuva ideologları bile 21. yüzyılın hemen arifesinde, "yeni yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı" tespitiyle belirlemişlerdi...

Uluslararası kapitalist-emperyalist sistem, girdiği bunalımla ürettiği sorunları ve yarattığı çelişkileri iyice çözemez bir süreçte doğru yol almaya başlamıştır. Öyle ki, zemin teşkil ettiği çelişkileri çözemediği gibi, yeni çelişkilerin de kaynağını oluşturur durumdadır. Dünya çapında oluşturduğu çelişkiler yumağına her geçen gün birini daha eklemekte, yeni sorunlar katmaktadır. Dolayısıyla sosyal-pratik, günümüz küresel boyutlarında da, yüzyıl öncesinde dünya sistemi halini alan uluslararası kapitalizmin çözüm değil, çözümsüzlük içerdiğini bir kez daha göstermektedir.

Genel bunalıma bağlı olarak tarihinde yaşadığı krizleri geçici ve görelî olarak aşan kapitalist-emperyalizm, bu defa içinde bulunduğu küresel-emperyalizm güzergahında neo-liberalizmin damgasını vurduğu krizler silsilesini aşamaz duruma gelmiştir. **Süreç yeniden paylaşım ve emperyalist işgallere hız kazandırmışsa da, kendisini yapısal krizlerde ifade eden küresel sistem, yaşadığı tikanıklığı aşamamıştır.** Aşamadığı gibi özellikle 11 Eylül'le birlikte yaşadığı tikanıklık iyice açığa çıkmıştır. Yeni emperyalist kutuplaşmalarla ve klasik sömürgeci işgallerin yanısıra, tüm dünya çapında emperyalist güçler sosyal yıkıma da hız kazandırmışlardır. Bir başka deyişle, uluslararası mali sermayenin pazar kavgasının kazandığı ivme ile işçi sınıfı ve tüm emekçilerin varolan kazanımlarının gaspı aynı hızla el ele yürütülmektedir.

SOSYAL HAKLARIN ÜZERİNDE YÜKSELDİĞİ ZEMİN

Emperyalist tekeller ve onların baskı aygıtını oluşturan devletleri, siyasal temsilcisi olan hükümetleri üzerinden aşırı üretim ve mali krizin tüm külfetini, işçi sınıfına ve diğer emekçilere yükleyiyorlar. Yarı-sömürgelelerdeki varolan çok az sınırlı hakları, neo-liberal politikalarla talan eden uluslararası tekelci burjuvazi, emperyalist metropollerdeki emek cephesinin haklarına da yönelmiştir. Uluslararası kapitalizmin genel bunalımı çerçevesinde krizler silsilesiyle debelendiği bir süreçte, 17 Ekim Devrimi'yle sosyalist devrimlerin çağa damgasını vurması ve istikrarlı bir rotada köklü ekonomik başarılar göstermesi sonucu, emperyalist metropollerdeki işçi sınıfının bu başarılarla öykünmesi ve bu başarılar doğrultusunda verdiği mücadeleler ve devrim şiarlarına sarılması burjuvaziyi paniğe sokmuş; emeğin sosyalizme sempatisinin önünü kesmek için 20. yüzyılın '30'lu yıllarında ve ikinci paylaşım savaşı sonrasında sosyal haklar vermek zorunda kalmıştır.

2. Paylaşım Savaşıyla gelen yıkımın ardından sermayenin yeniden üretim sürecinde istikrarlı bir rotada seyir izlemesi de

elde edilen sosyal hakların iktisadi temelini oluşturmuştur. Sermayenin ve artı-değerin istikrarlı bir zeminde gerçekleşmesi, genişletilmiş yeniden üretimle, ekonomiyi hızlı bir genişleme sürecine sokmuş, sermaye birikimine de yeniden yoğunluk kazandırmıştır. Ve en önemlisi de emperyalist nitelikleri gereği yarı-sömürgelelerde elde ettikleri sömürüyle de sermaye birikimlerini ve kâr oranlarını durmadan artırmışlardır. Yarı-sömürgelelerde uygulanan "İthal İkameci Model"le gelen kârlar bir taraftan kapitalizmin iç pazarında ekonominin büyümesine hizmet et-

getirilmiş, bütçe açığı ve fazlası da yatırımlara dayalı finansman politikalarıyla kontrol altında tutulmuştur. Böylelikle sermaye, üretim içinde hacmini daha fazla genişletme imkanı bulmuştur. Ekonominin devlet desteğinde Keynesçi zeminde yapılandırılması, devrevi krizlere karşı daha uzun süreli istikrarı getirmiş, istihdamı artırmış, işsizliği kaldırmış ve ekonomiyi uzun süreli bir büyüme sürecine sokmuştur. **Burjuvazinin söylemiyle sosyal devlet denilen bu süreç sosyal**

emek cephesinin baskı ve muhalefetine kendisini ifade etmiştir. Bir başka deyişle **bu koşullar, ancak kazanılan sosyal talepler için koşul oluşturabilmiştir.** Çünkü sermaye ancak deforme olmuş bir kapitalizmin onarımında üretimde ve dolaşımda istikrarlı bir zeminde tutulmakta, talep artmakta ve metanın gerçekleşmesi kesintisiz olmakta, beraberinde değer ve sermaye de kesintiye uğramadan gerçekleşmekte olup, üretim kapasitesi ve ekonomide büyüme sağlanmaktadır.

NEO-LİBERALİZM VE SOSYAL YIKIM

Burjuvazi tarafından verilmeyen, işçi sınıfı ve emekçi kesimler tarafından mücadeleler sonucu elde edilen sosyal haklar, bir anlamda sınıf açısından da sus payı oluşturmuştur. İşçi sınıfının düzen içi elde ettiği talepleri vermek zorunda kalan burjuvazi iktidarda olmanın avantajıyla, yaptığı manipülasyonlarla sınıfla bir mutabakat olarak yansıtmıştır. Daha da ileri giderek, sosyal devlet formülasyonuna "sınıflar üstü" bir anlam yüklemiştir. Elbette ki bu bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Çünkü sınıflar ve sınıf mücadelesi ortadan kalkmamıştır. Bugünün neo-liberalizm şartlarında bu gerçek daha aleni bir şekilde kendisini göstermektedir.

Düzen içi taleplerin elde edilmesi işçi sınıfının mücadelesindeki ivmeyi düşürmüştür. Hatta

başta sendikalar olmak üzere güçlü bir işçi aristokrasisi de türemiştir. Sosyal devlet demagojisiyle kapitalizmin en istikrarlı dönemlerinde emek cephesinin iktidar perspektifli mücadelesi de, deyim yerindeyse dibe vurmuştur.

Lenin'in deyişiyle **dünya devrim zincirinin kalın halkalarını oluşturan emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin pasifize olması ve burjuvazinin denetimine girmesinde, pazarlardan akan sömürdeki kârların ciddi payı rol oynarken; diğer ciddi bir nedeni de sınıfın politik mevzilerini kaybetmesinde yatmaktadır.** Modern-revizyonizmle birlikte gelişmiş kapitalist ülke partilerinin de büyük ölçüde etki alanına girmesi proletaryayı öncü mevzilerden yoksun kılmıştır. Düzen içi partiler haline gelen ve modern-revizyonizmin uzantısı olan partiler, doğal olarak sınıfın güzergahında iktidar mücadelesi vermemişlerdir. İktidar mücadelesinden uzak kaldıkları gibi, sosyal-emperyalizmin klik partileri olarak, onun emperyalist çıkarları doğrultusunda hareket etmişlerdir. Yeni burjuvazinin doğasına uygun bir duruş sergileyen partilerden elbette ki sınıfı temsil etmeleri beklenemezdi... **Nitekim bu dönüşümler, işçi sınıfını mücadelesinde, devrim ve iktidar perspektifiyle donanımlı öncü müfrezelerden**

miş, diğer taraftan pazarlara katlamalı bir şekilde sermaye olarak ihraç edilmiştir. Emperyalist zincirin kalın halkalarındaki bu istikrarlı ivme sosyal haklar ve güvenceler için zemin teşkil etmiştir.

Özellikle 2. Paylaşım Savaşı sonrasında yıkıma uğrayan emperyalist ekonominin imarı, Keynesyen politikalar doğrultusunda, devletin müdahalesiyle devreye sokulmuştur. **Harap olan ekonomi, devletin üretim sürecine müdahalesiyle yeniden inşa edilmiştir.** Açılan yeni fabrikalar ve işyerleriyle, hem istihdam artırılmış, hem de ürünün arz ve talebi artırılarak istihdamla olan dengesizlik ve uyumsuzluğu giderilmiştir. Keynes devamlı talebin desteklenmesini şart koşmuş, ama, bunun için de istihdamın ve ekonominin de devlet desteğiyle büyümesini de şart koşmuştur. Böylece hem iç pazardan, hem de dış pazarlardan gelen ve bankalarda yoğunlaşan sermaye üretim ve dolaşım süreçlerinde daha fazla yer almış, dev tekellerin ve işletmelerin kontrolünde hızlı bir birikim sürecine girmiştir. Kredi hacmi, faiz oranları üretime ve dolaşıma göre ayarlanmıştır. Para arzı da üretimi ve talebi destekler duruma

hakların en yoğun olduğu süreç olmuştur. Uygulanan ekonomi politika da bu sürecin altyapısını oluşturmuştur.

Sovyetler Birliğinden sonra, Çin ve bir dizi Avrupa ülkesinin de savaş sonrasında sosyalizme evrilmesi ve kapitalist ülkelerdeki işçi eylemlerinin yoğunluk kazanması, burjuvaziyi ürkütmüştür. Emekçilerin sosyalizme olan sempatisi, muhalefeti ve eylemleri de sosyal kazanımlar açısından, burjuvazi üzerinde subjektif bir baskı ve yaptırım oluşturmuştur. Keynesyen politikalarla uluslararası kapitalist-emperyalist ekonominin genişleme sürecine girmesi ve istikrarlı bir hat tutturması, telaşa kapılan burjuvazi için adeta bir cankurtaran simidi olmuştur. Tüm burjuvazi liberal politikaları terk etmiş, Keynesçi politikalara dört elle sarılmıştır. Liberal politikaların aksine Keynesyen politikalarla işçi sınıfının talep ettiği ekonomik, sosyal, demokratik hakları karşılanagelmıştır.

Bir başka deyişle, **uluslararası tekelci burjuvazi, emeğin düzen içi taleplerini ancak Keynesçi politikalarla karşılayabilmiştir.** Tabi ki, bunda bu politikaların uygulanmasının objektif ve subjektif koşullarının varlığı önemlidir. Bu koşullar harap ve tahrip olmuş ekonominin onarımı ve

yoksun bırakmıştır. Sendikaların da giderek mali sermayenin denetimine girmesi, işçilerin ve emekçilerin burjuvazinin ölçüde kontrolüne girmesini ve edilgen duruma gelmesini beraberinde getirmiştir.

Ekonomik, sosyal ve demokratik hakları en elverişli kılan zemin, sermaye ihracı yapan gelişmiş kapitalist ülkelere özgüdür. Onu var eden şartlar da sistem içindedir. Kapitalizmin ekonomik, siyasal ve sosyal olarak en istikrarlı dönemlerine teka-bül eder. Dolayısıyla kriz ve bunalım süreçlerinin dışında gündeme gelir. Emegün baskı ve mücadelesine paralel, sosyal hakları sırtlayacak gücü barındırdığında gündeme gelmiştir. Doğal olarak da kapitalizmin tüm tarihinde gündemde olmamıştır ve olmaz da... Her şeyden evvel kapitalizmin en ileri aşaması emperyalizm çağında bile genel bunalımları barındırmıştır ve barındıracaktır da... Hele günümüz küresel kapitalizmde genel bunalımı daha depresif bir ton almış ve kendi içinde daha kısa aralıklarla ve daha etkili krizler barındırır olmuştur. Aşırı üretime dayalı depresif krizler dalgası, mali krizlerle birleşmiştir. Mevcut anın bu krizler ivmesi, **"küresel" kapitalizmin en önemli karakteristik özelliklerinden birini oluşturmaktadır.**

Onun içindir ki, krizlere tekabül eden sermayenin aşırı birikimi süreci aşılammakta ve daha kronik bir rotaya doğru yol almaktadır. Üretim kapasitesi düşmekte, değer ve sermayenin gerçekleşmesi kesintiye uğramakta, tüketime manipülasyonlarla teşvikine rağmen talep ve pazar daralmakta, kat be kat artan sermaye pazarlar tarafından emilememekte... Teknoloji gelişmekte ama geliştiği oranda da emek gücünde nispi azalma olmaktadır. Sonuç; ekonomi küçülme, kâr oranı düşmekte, iflaslar artmakta, sermaye daha tefecileşmekte, üretimin ve yatırımın dışında hareket ederek işsizliğin ve sefaletin artmasına sebep teşkil etmektedir...

Kısacası **uluslararası kapitalizm genişleme ve istikrar sürecini, küçülme ve krizler sürecine bırakmıştır.** Doğal sonuç olarak da, sosyal hakları uygulayamaz olmuştur. Giderek saldırganlaşmış ve emekçilerin sosyal haklarını budamaya, kazanımlarını törpülemeye, iş güvencelerini bir bir gaspetmeye yönelmiştir. Demokratik ve siyasal hakların da kısıtlanmasına gidilmektedir. Faşizan yasa ve uygulamalar hızlı bir şekilde devreye sokulmaktadır. **İşçilerin ve diğer emekçilerin tepki ve hoşnutsuzluğundan çekinen burjuvazi, olası muhalif gösteri ve eylemlere karşı anti-demokratik yasaları da gündeme getirerek iç faşistleşmeye gitmektedir.**

Değişen konjonktürle birlikte, burjuvazi Keynesçi politikaları terk etmiş, sınıfa ve dünya halklarına karşı daha saldırgan yönelime girmiştir. Tekrar liberalizme sarılmıştır. Neo-liberalizm olarak değerlendirildiği bu süreç işçi sınıfı ve tüm emekçiler açısından sosyal ve demokratik hakların gaspında ifadesini bulan sosyal yıkımı içermektedir. Öyle ki, "sosyal refah"ın en çok olduğu AB, ABD, Japonya gibi ülkelerde emperyalist burjuvazi kazanımları dumura uğratmakta, hedef tahtasına koymaktadır. Küresel kapitalizmin karakteristik özellikleri sermaye birikimindeki mu-

azzam sıçrama, teknolojinin gelişimi ve arz yuvarlağının küçülmesi, sermayenin hareketinde daha serbestlik kazanması ve daha rantiye bir nitelik alması, para arzındaki şişme, aşırı üretim ve mali krizler içinde debelenmesi, pazar kavgasının derinleşmesi ve ekonominin askerileşmesi iken; bunlara bağlantı ve koşut olarak sosyal yıkım ve sefaletin derinleşmesi de neo-liberalizmin bir diğer özelliği ve sonucudur.

Öyle ki, uluslararası tekolci burjuvazi metropol ülkelerde hızla kısıtlamalara ve gasplara gitmektedir. Taşeron firmalar yaygınlaştırılmış, adeta iş bulma kurumlarının yerini alır olmuştur. Başta Almanya olmak üzere iş bulanların ezici çoğunluğu bu firmalar üzerinden iş bulmakta, karşılığında ücretlerin yarısı da bu firmalara kalmaktadır. Bu da çifte sömürüyü beraberinde getirmektedir. Süresiz iş sözleşmeleri yerine yaygın olarak birkaç haftalık sözleşmeler yapılmakta ve işçilerin sözleşmeleri tek taraflı olarak işverenler tarafından feshedilebilmektedir. Ve yine çıkartılan yeni yasalarla tek yanlı işten çıkarmalarda tazminat ödemesi kaldırılmıştır. Tüm bu uygulamalar neo-liberalizm dönemine tekabül etmekte ve son yıllarda uygulamaya koyul-

mesinde de bulunmayacaklardır.

Sağlık sorununda çıkan yasayla, hastaların ilaç alımında cepten ödedikleri para miktarları ilaçların büyüklüğüne göre artacaktır. Ayrıca hastane masraflarının bir kısmı da yine hastalar tarafından ödenecektir. Bu miktar, ev doktorunun sevki olmadan uzman doktora giden hastalar için daha yüksek olacaktır. Brüt aylıktan kesilen sağlık prim kesintilerinde değişiklik daha netleşmemiştir. Sağlık kasaları gözlük masraflarını sadece çocuklar, gençler ve çok ağır hastalar için ödeyecekler. Ayrıca yine çalışanlar için özel ek sigorta yaptırılması da planlanmaktadır.

İş "Güvence" Yasası'nda yapılan değişiklikle, 5'ten fazla işçi çalıştıran işyerlerinde çıkışların kolaylaştırılması karara bağlanmıştır. 5'ten fazla işçi çalıştıran işyerlerinde ise sınırlı sözleşme ile işçi alma olanağının tanınması da onaylanmıştır.

Bütçeye ilişkin yapılan değişikliklerle memurların Noel parasının sadece yüzde 60'ının ödenmesi, memur emeklilerinin Noel parasının ödemeleri ise yüzde 86'dan yüzde 50'ye düşürülmesi karar altına alınmıştır. Ayrıca tüm memurların izin paralarının kesilmesi de kararlaştırılmıştır. Ayrıca konut teşvik priminin kaldırılması da plan-

lanmaktadır. Ve yine işyerine özel araçları ile gidip gelen çalışanlar için 10 km'den fazla mesafeler için tanınan vergi kolaylıkları, değiştirilerek, bu oran 20 km'nin üzerine çıkartılmıştır. Bu uygulamalar gelecek yıldan itibaren yürürlüğe girecektir.

Emeklilik süresinin tüm Avrupa ülkelerinde yükseltilmesi gündemdedir. Bu oran Fransa'da 70 yaş olarak belirlenirken, Almanya'da 67 yaş olarak düşünülmektedir. Ayrıca emekli aylıklarının 1 Temmuz 2004 tarihi itibarıyla 6 ay süresince dondurulması ve emeklilerin hastalık sigortası aidat payının yüzde 50'den yüzde 53'e çıkartılması planlanmaktadır.

"Anti-Terör" yasası ile DKÖ ve benzeri örgütlenmelerin kontrol altına alınması hedeflenmektedir. Polise sınırsız yetkiler verilmektedir. **Özellikle ABD ve İngiltere'de bu yetkiler savcılığın iznine tabi olmadan da verilerek polis keyfi yetkilerle donatılmıştır.** Şehirlerin merkezlerine konulan kameralarla polisiye devlet görüntüsü verilmiştir. Yabancılar Yasasında ve İltica Yasasında anti-demokratik kısıtlamalar getirilmiş olup, ırkçılığa adeta çanak tutulmaktadır.

İngiltere'de vatandaşlık kazanan yabancıların İngiltere için tehlike arz etme durumunda vatandaşlık haklarının geri alınması için yeni yasa çıkarılmıştır. Ayrıca Belçika'da da suç işleyen yabancıların vatandaşlık haklarının geri alınması uygulamaya geçilmiştir.

Faşizan yasa ve örgütlenmelerle iç faşistleşmeye gidilmektedir. Nitekim mantar gibi türeyen faşist partiler bazı ülkelerde hükümetlerde bile yer alır olmuştur. Başta ABD olmak üzere emperyalist devletler daha çok faşist söylemlere sarılmışlardır. Öyle ki, Bush yönetimi emperyalist emellerini temellendirmek için faşist ideolojiyi resmi ideoloji haline getirmek için var gücüyle uğraş vermektedir.

Neo-liberalizmle, tekolci burjuvazi burjuva demokrasisinin çeperindeki demokratik hakları da hedef almıştır. Kitlelerin gelişebilecek olası örgütlenmelerini anti-demokratik kısıtlamalarla, sendikasızlaştırma politikasıyla, faşizan yasalarla şimdiden engellemeye çalışmaktadır. **Faşizmin deneyimini 2. Paylaşım Savaşı koşullarında yaşamış emekçi kitleler, burjuvazinin emperyalist ülkelerde dayattığı faşizmin aşağıdan yukarıya doğru örgütlenmesine itibar etmiyor.** Tekolci burju-

vazinin en gerici, en şovenist, en terörist klikleri işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütsel ve siyasal haklarını çıkardıkları anti-demokratik ve ırkçı yasalarla törpüleyerek, emek cephesini tümünden örgütsüz kılmayı hedeflemektedirler. İç faşistleşme yoluyla burjuvazinin yukarıdan dayatmasına karşı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin duruşu tayin edici öneme sahiptir. **Burjuvazi zorluyor ve zorlayacaktır ama uzun bir süreçtir sahip olduğu kazanımları iyice sindiren emekçi kitlelerin de bu kazanımları ırkçı ve faşist söylemlere terk etmesi pek olası görülüyor.** En azından şimdilik. Irak savaşı dönemindeki düzen içi de olsa gösterdikleri duruşlarıyla, burjuvazinin her söylemine kanmayacaklarını göstermişlerdir. Sosyal yıkım ve getireceği sefaletin derinleşmesi durumunda emekçi kitlelerin daha uç bo-yutlarda harekete geçeceği açıktır...

Sonuç olarak; uluslararası mali sermaye sıkça kullandığı liberalizme yine ihtiyaç duymuş. Hem de yeni diye lanse ederek piyasaya sürmüş. Lakin sıkça kullanılarak iyice pespayeleşen bu ekonomik politikaların kapitalist-emperyalizm için çözüm olmadığı, tersine açmazlara gebe olduğu maddi yaşam nezdinde bir kez daha görülmüştür. Bağımlı halklara karşı dozunu artırdığı saldırıları artık yine artan dozda kendi emekçilerine karşı da artırmıştır. Nitekim emperyalizm, sınıf mücadelesinde sosyal devlet teorisiyle aldatmaca olarak kullandığı sürecin yükünü artık kaldıramaz durumdadır... Sosyal yıkıma gitmektedir. Emperyalizm tüm dünya çapında işçi sınıfına ve halklara yönelik yıkıma gitmekte. Ama kendi oto yıkımına da zemin yaratmakta... Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler bağımsızlık kazandıkları kazanımlarının törpülenmesine karşı direneceklerdir. Bu gerçeği burjuva ideologları bile 21. yüzyılın hemen arifesinde, "yeni yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı" tespitiyle belirle-mişlerdi...

“İşçi” kodu ve “Anti-Amerikancı” maske İP’İN GERÇEK YÜZÜNÜ GİZLEYEMİYOR

İP’in düzen partisi olduğu iyice açığa çıkmıştır. Kendisini gizleme çabası beyhudedir. Bazı sol terminolojiler ve popülist söylemler kullanması sınıfların mevzilenmesinde ve politik saflaşmada yer aldığı karşı-devrim cephesini kamufle edememiştir. Öyle ki, İP devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunda iyice teşhir olmuş ve tecrit olmuştur. Ülkemiz toplumunun en ileri kesimlerince dışlanan bu politik yapılanma, aynı zamanda bu kitlelerin genel hükmünde Türk hakim sınıflarının saflarında değerlendirilmiştir.

Emek sermaye mücadelesinde burjuvazi, işçi sınıfını etkisiz hale getirmek için birçok aracı devreye sokar. Başta, uyguladığı zor ile proletaryanın iktidar mücadelesini bastırmaya çalışır ve üzerinde uyguladığı diktatörlüğü sürekli kılmak ister. Zor, proletarya üzerinde diktatörlüğün sağlanmasında burjuvazinin kullandığı temel ve karakteristik uygulamasını oluşturur. Zor uygulamasını kendi sınıf niteliğine uygun olarak oluşturduğu burjuva devlet aygıtı üzerinden gerçekleştirir. Amaç işçi sınıfı ve tüm emekçileri iktidarı altında tutup, sömürü ve tahakkümünü yerine getirmektir. Ancak temel aldığı zorun dışında bu hedefine destek sunan değişik mekanizmaları ve yöntemleri de devreye sokmaktan kaçınmaz. Emekçilere kendi ideolojisini ve kültürünü devamlı şırınga ederek kendi sınıf kimliklerinden muaf tutmaya, onları “burjuvallaştırmaya”, devamlı sisteme entegre etmeye çalışır. “Sınıflar üstü” söylemlerle sistemin içinde tutmaya çalışır. “Ulusal kimlik”, “ortak çıkarlar”, “ülke bütünlüğü” vb. argümanlarla işçi sınıfının bilincini köreltmeye, sınıf mücadelesine yabancılaştırma ya çalışır vs...

Tüm bu klasik yöntemlerin dışında, burjuvazinin aynı amaca hizmet için kullandığı bir başka mekanizması daha vardır. **İşçi sınıfı içinde ajan partiler, ajan örgütlenmeler oluşturur.** Bunlar üzerinden işçi sınıfını ve emekçileri aldatmak, yanıltmak ve iktidar mücadelesi hedefinden alıkoymaktır. Nitekim “sosyalist”, “işçi”, “sosyal demokrat” hatta “komünist” kışkırtıcı birçok parti ve örgütlenmeler günümüzde de çoğu ülkelerde yaygın olarak ideolojik düzlemde “ajan rolü” oynamaktadırlar. Aslında egemen sistemin ve burjuvazinin partileri olan bu ajan partiler, sözde işçilere hitap eden isim ve tanımlamalarla, işçi sınıfı ve emekçilerin haklı ve meşru taleplerini burjuvazinin potasında eritmeye,

onlar üzerinde denetim ve kontrol sağlayarak bağımsız örgütlenmelerini engellemek ve eylemlerini düzen içine hapsedmek rolünü oynarlar.

“İP” ÜLKEMİZDE AJAN PARTİ ROLÜ OYNAYAN EN TİPİK ÖRNEKTİR

Ülkemizde de, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini dumura uğratma, sınıf şiarlarını doğrultusunda örgütlenme ve mücadele yürütmelerinin önünü kesme rolünü oynayan parti ve örgütlenmelerin varlığı sıradışıdır. Tüm ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de bunların varlığı söz konusudur ve kanıksanmıştır. Bunlardan biri de İP’dir. Geniş kitlelere hitap edemeyen ve kitlesellik yaratamayan bu parti daha çok, uç söylemleriyle dikkat çekmektedir. **Kullandığı “işçi” kodu ve “anti-Amerikancı” lafızlarla, kendisini gizlemeye çalışan İP, üzerinde hareket ettiği ideolojik-politik zeminle, emperyalizme bağımlı egemen sistemin ve egemen devletin bekasını savunmaktadır.**

“İşçi Partisi” adını taşır ama gerçekte sınıfın bilimsel dünya görüşüyle hiçbir bağı söz konusu değildir. İşçi sınıfının tarihsel devrimci rolünü ve oynadığı devrimci rolü reddeder. Tarihsel materyalizmin perspektifi ve ilkelerinden uzaktan yakından ilgisi yoktur. Sınıf mücadelesindeki duruşu ve mevcut pratiğiyle emperyalizme bağımlı bir yarı-sömürge olan ülkemizin egemen sınıflarının iktidarının proletaryanın önderliğinde devrimle yıkılması perspektifiyle uyumsuzdur. Ve yine sınıf mücadelesindeki duruşu ve mevcut pratiğiyle, çağımız emperyalist sisteminin sosyalizme ve sınıfsız topluma dönüştürülmesini içeren dünya proleter devrimleri hatından öz ve nitel olarak uzaktır. Kendisini işçi sınıfının temsilcisi olarak iddia etmesine rağmen sınıfın ideolojisinden, siyasetinden, gelenek ve değerlerinden yoksundur. **Proleter dev-**

rimci olmayı bırakalım, çağımızda devrimci olmanın temel kriteri olan anti-emperyalist niteliğe sahip de olmadığımızdan, küçük-burjuva, ulusal burjuva devrimci bir hareket de değildir.

Tersine **düzen içi bir hareket** olup bu pratik hatta hareket etmektedir. Açık ki, bir politik yapılanmanın niteliğini belirleyen ve gösteren onun sosyal pratikteki duruşudur. Emperyalizme ve uşaklarına karşı politik tavrıdır. Egemen sistemin tüm politik kurumlarına karşı durduğu mevzidir. Oysa İP’in durduğu mevzi devrimci değildir, karşı-devrimcidir. **Sınıf mücadelesi ve iktidar mücadelesinde karşı-devrimin güzergahında yer almakta olup, emperyalizmin ve Türk hakim sınıflarının damgasını vurduğu politik rejimin statükosundan yanadır.**

Öyle ki, Türk hakim sınıflarının icazetinde hareket etmektedir. Faşist TC’nin tabu olan “Kemalizm” ideolojisini rehber alan İP, hakim sınıfların ve devletin bu resmi ideolojisinin en sadık savunuculuğunu yapan kliklerden biridir. Kemalizm söylemiyle diğer egemen sınıf partileri gibi parlamenter “mücadeleyi” önüne koyarak, kitlelerin sınıf mücadelesini parlamenter sınırlarda hapsedme, hareket noktasının odağını oluşturmaktadır. Sınıfın içinde ajan rolü oynayan diğer emsalleri gibi, kitlelerin devrimci dinamizmini köreltmek ve düzene entegre etmek asli görevidir. Nitekim düzenin yüzünü gizleyen egemen sınıfların parlamentosunu kitlelere alternatif olarak gösterirken, faşist rejimin en gerici ve en temel kurumunu, ordunun gerçek niteliğini de gizlemeye çalışmaktadır. Faşist parlamentoyu alternatif göstererek, orduya da “anti-emperyalist”, “devrimci” roller biçerek, emekçi kitleler üzerinde sömürü ve baskı mekanizması oluşturan devletin gerçek niteliğini çarpıtmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları “sınıflar üstü” sloganlarla aldat-

maya çalışan İP, tüm hempaları gibi egemen sistem ve egemen rejimin kulvarında yerini almaktadır.

İP’İN “ANTI-AMERİKANCILIĞI” ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİN CİLASIDIR

İP, ideolojik gıdasını karşı-devrimci Üç Dünya Teorisinden almaktadır. Bilindiği gibi bu teori soğuk savaş konjonktüründe ortaya atılmış olup, dönemin baş haydutları ABD ve Rus Sosyal Emperyalizmi dışında, dünya halklarının, diğer emperyalistlerle ve yeni-sömürgelelerdeki emperyalizmin uşağı karşı-devrimci iktidarlara sınıf uzlaşmacılığını öngören bir teoriydi. İşçi sınıfına ve emekçi yığınlara sınıf mücadelesi yerine, emperyalist sistem ve her türden egemen sınıflarla uzlaşmayı ve bütünleşmeyi savunarak, emperyalist sistemin tek tek ülkelerde proletarya önderliğindeki devrimlerle yıkılmasını öngören dünya proleter devrimini yadsıyan bir öze sahiptir. Sınıfın ve halkların, ikinci dünya kategorisinde gösterdiği tekeli burjuvazi ile üçüncü dünya kategorisinde gösterdiği komprador-burjuvazi ve toprak ağaları ile sınıf işbirliğini savunarak, gerçekte devrimleri imkansız kılan ve emperyalist statükoyu meşrulaştıran bir içeriğe sahiptir. **Üç Dünya Teorisi, karşı-devrimci yüzünü gizlemek için bulunduğu her süreçte en azgın, en saldırgan, en öne çıkan emperyalist güç veya güçleri sözde “hedef” göstererek, karşı-devrimci yüzünü gizlemeye çalışır.** Nitekim soğuk savaş döneminde ABD ve Rus Sosyal Emperyalizmi sınıf uzlaşmacı bu teorinin cilasını oluştururken; mevcut süreçte bu maskeleye “anti-Amerikancı” söylemle yerine getirilmektedir.

Emperyalist dengelerdeki değişiklikten hareket ederek, Üç Dünya Teorisini daha çok “Kuzey-Güney” çatışması şeklinde formüle eden İP, ABD’ye karşı, diğer emperyalist blokları alternatif olarak göstermektedir. Özellikle Rus ve Çin emperyalizminin yürüngesinde hareket edilmesini, TC devletinin bunların oluşturduğu Şanghay Forumu kutbunda yer almasının savunuculuğunu yapmaktadır. Bunu yaparken de egemen devletin sınıf temelini gözlerden uzak tutmakta, “sınıflar üstü” devlet anlayışıyla egemen devleti ezen ve ezilen sınıfların ortak kurumuymuş gibi göstererek, içte ezen sınıflarla, dışta da emperyalistlerle kölelik ilişkilerinin devamını savunmaktadır.

“Kuzey-Güney Çatışması” tezini, Üç dünya Teorisinin bir versiyonu olarak kullanan İP’in sözde “anti-Amerikancı”lığı da ajan niteliğini kamufle eden bir tabeladan başka bir şey değildir. “İşçi” yaftasıyla da ajanlık rolünü gizlemek istese de, İP’in üzerinde yükseldiği ve hareket ettiği ideolojik ve politik hatta Türk hakim sınıflarının karakteri ve yönelimi kendisini hemen ele vermektedir.

Nitekim İP, Türk egemenlerinin ve devlet iktidarının temel ideolojik harcını oluşturan “Kemalizm”, “Türk ulusalcılığı”, “Kuvayı Milliye”, “Kurtuluş Savaşı”, “Cumhuriyetin Savunuculuğu”, “Bölücülük”, “Laiklik” vs. gibi argümanlardan hareket ederek, egemen devletin kurumlarının, iç ve dış politikalarının, faşist uygulamalarının bağnazca savunuculuğunu yapmaktadır. Genelkurmay ve ordu savunuculuğuyla, sözcülüğünü yapan İP, Türk egemenlerinin bu temel kurumlarına “devrimci”, “anti-emperyalist” misyonlar yükleyerek hedef şaşırtmacılığı yapmakta, hatta bazı dönemler ancak bu kurumların gizli istihbarat servislerinden sağlanabilecek açıklamalarla ilişkilerini ele vermektedir.

Geçmişte devrimcilerin isimlerini yayınlarda çarşaf çarşaf yayınlayan bu ajan örgütlenmesi devrimcilere yönelik teşhir ve saldırı eylemlerini daha da artırarak, okullarda, mitinglerde MHP’li ve gericilerin devrimci-yurtsever güçlere yönelik saldırılarını bu azılı faşist ve gerici odaklardan bilfiil devralarak kendisi uygular olmuştur. Devrimci hareketin, emekçi sınıfların, Kürt ulusunun devlete yönelik muhalefetine açıktan devletin yanında taraf tutmakta olup, sisteme yönelik eylem ve gösterilerde yer almayan İP, giderek Kemalistlerle, MHP’yle en gerici platformlarda yer almaya başlamıştır.

Ulusal sorunda da, devletin resmi politikalarının bağnaz savunuculuğunu yapan İP, Kürt ulusu üzerindeki katmerli ulusal baskının devamından yanadır. Bırakalım proleter devrimciliği, sıradan bir demokrat olmanın önkoşulu olan “Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı” ilkesini bile reddetmektedir. TC Hükümetinin 7. Uyum Paketi çalışmalarında Kürtlere ilişkin göstermelik ve sözde “kültürel” düzenlemelere bile tahammül edememiştir. Öyle ki bu düzenlemelerin BM’nin “Halkların Kaderlerini Tayin Hakkı” maddesini ifade ettiğini ileri sürmüş, başkanları bu noktada Cumhurbaşkanı’ndan randevu alarak devletin zirvesinde bu konuda tahammülsüzlüğünü dile getirmiş, aynı zamanda, azılı Kürt Ulusu düşmanlığını bir kez daha sergilemiştir. Bu tutumlarıyla mevcut AKP hükümetinin bile gerisine düşmüşlerdir.

Sözde “anti-Amerikancı” kisveyle **Irak’ın işgaline karşı “çıkan” İP, Türk Ordusunun Kuzey-Irak işgalini en hararetli savunan bir pozisyonadadır. Sosyal şovenizm azgın bir Türk milliyetçiliğiyle İP bünyesinde yakayı bir kez daha ele vermektedir.** Türk egemenlerinin her zaman iştahını kabartmış olan Irak-Kürdistanı’nın işgal edilerek sınırlarına dahil edilmesi, TC’nin dış politikalarındaki temel stratejilerinden birini oluşturduğu aşıkardır. Irak’a asker yollama noktasında bu konu ABD’yle yapılan bir pazarlık konusudur. Emperyalist efendileriyle yaptıkları pazarlıkta sık sık Irak-Kürdistanı’nı masaya getiren TC gibi İP de, Irak-Kürdistanı’nın işgalini savunarak gerçekte TC ile aynı zeminde yer almaktadır. Dolayısıyla Irak işgali noktasında bu duruşuyla gerçekte işgal karşıtı olmadığını gözler önüne

sermiştir. Her şeyden evvel işgal karşıtı olmak demek Irak-Kürdistanı’nın işgaline karşı olmaktan geçer. **Irak-Kürdistanı’ndaki Kürt liderlerinin ABD emperyalizmine uşaklık yapmaları ve hiçbir gerekçe oranın işgalini haklı ve meşru kılmaz. Elbette ki Irak Kürtlerinin ABD’ye verdiği destek kabul edilemez ve desteklenemez, ama, Irak-Kürdistanı’na yönelik gerici ve şovenist gerekçeli işgal ve her türlü askeri fetih ve saldırılara da karşı çıkılır.** Gerçek devrimci tutum ve enternasyonalizm ve gerçek anti-emperyalist duruş bunu gerektirir.

İP “anti-Amerikancılığın” lafını yapmakla bulunduğu pratik hattı küllemeye çalışıyor. Ama nafi! Sahte ve sınıf temelden yoksun “anti-ABD’ci” çılgınlıkla karşı-devrimci özünü ve niteliğini gizleyemez. Gerçek “anti-Amerikancılık”, yarım asırdan fazla ABD emperyalizminin uşaklığını yapmış, onun çıkarları doğrultusunda hareket etmiş ve şekillenmiş Türk hakim sınıflarının devletine, kurumlarına, politikalarına, resmi argümanlarına vb. topyekün tavır almaktan geçer. Tutarlı, istikrarlı, gerçek anti-emperyalizm; emperyalist sisteme devrimci tarzda, iktidar hedefine yönelik sınıf mücadelesi pratiğiyle tümünden tavır almayı emreder.

Açıktır ki, İP bunlardan yoksundur. Onun “itirazı” neo-liberalizmin mevcut anda uşak devletleri küresel kapitalizme göre yeniden düzenlemesindedir. Yörüngesinde hareket ettiği MGK’nın ve TSK’nın daha fazla yetkilerinin kısıtlanmasına karşıdır. KİT’lerin devlet mülkiyetinde varlığını sürdürmesi ve ithal ikameci modelin devamından yanadır. **Soğuk Savaş döneminin yapılanmasını savunmaktadır. Çünkü Soğuk Savaş sürecinde temelleri atılan Üç Dünya Teorisi İP’in beslediği ideolojik zemini oluşturur.** Dolayısıyla bu zemine göre şekillenmiştir. Ve pratik hattına da onun tezleri kumanda eder. Hepsi bu kadar! Açıktır ki, “itirazlar”ı ve çelişkileri sistem içine ve egemen sınıfların kendi aralarındaki çelişkiler kategorisine tekabül eder. Dolayısıyla çelişkileri de egemen sınıfların kendi aralarındaki iç çelişkileri kapsar.

İP-MHP-KEMALİST İTTİFAKI ÇIPLAK KRALIN SON GİYSİLERİNİ DE SÖKÜP ATMIŞTIR

Nitekim İP’in düzen partisi olduğu iyice açığa çıkmıştır. Kendisini gizleme çabası beyhudedir. Bazı sol terminolojiler ve popülist söylemler kullanması sınıfların mevzilenmesinde ve politik saflaşmada yer aldığı karşı-devrim cephesini kamufle edememiştir. Öyle ki, İP devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunda iyice teşhir olmuş ve tecrit olmuştur. Ülkemiz toplumunun en ileri kesimlerince dışlanan bu politik yapılanma, aynı zamanda bu kitlelerin genel hükmünde Türk hakim sınıflarının saflarında değerlendirilmiştir.

Emekçi sınıfların tepki ve hoşnutsuzluğunu egemen sınıfların dünya görüşleri doğrultusunda faşist TC’nin potasında eritme rolünü önüne koyan İP’in pratiğine hükmeden çizgisi, onu çoktan ele vermişti. Ama **halk düşmanlığında hızını ala-**

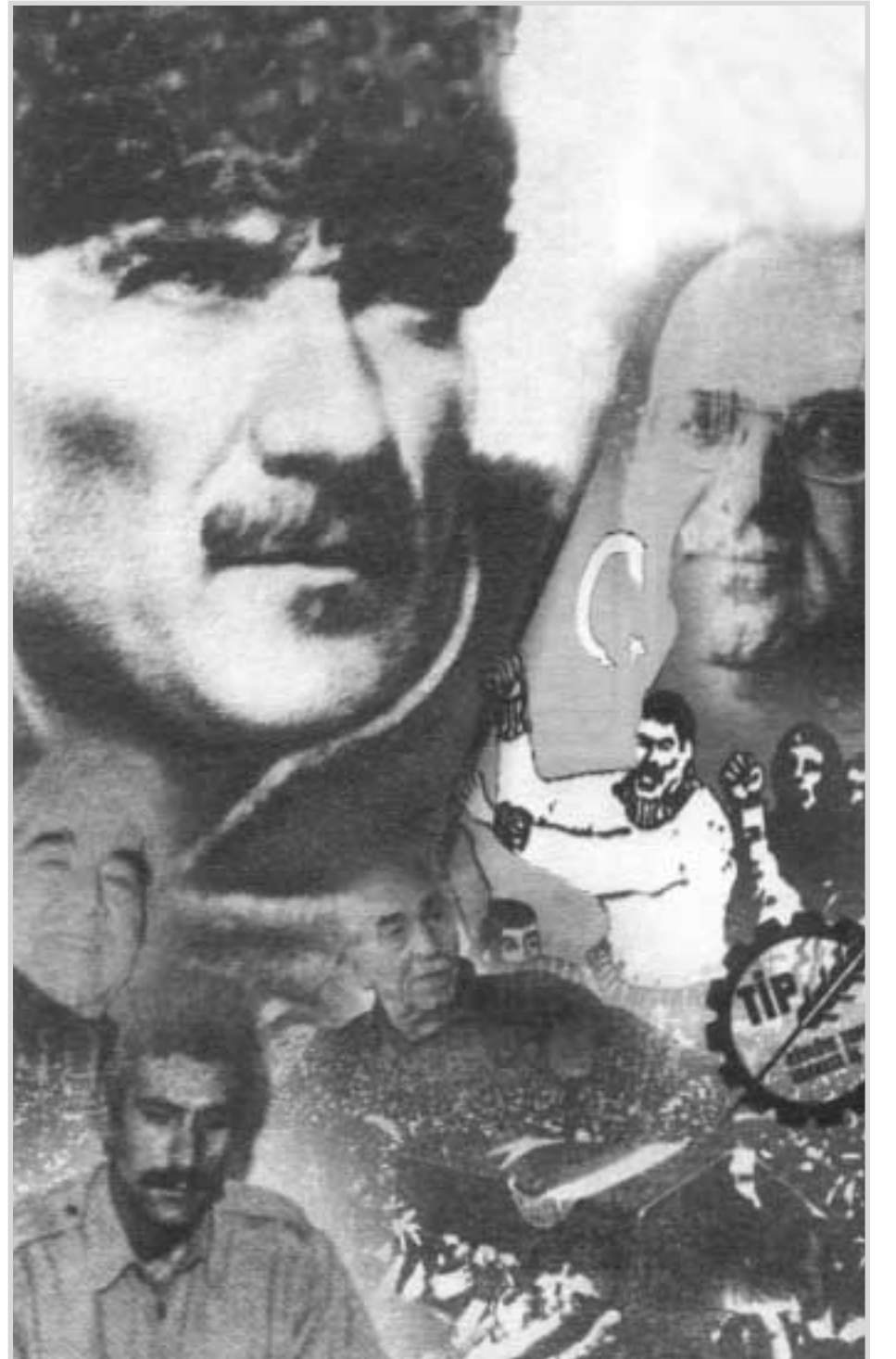
mamış olacak ki, faşist MHP, “Atatürkçü Düşünce Dernekleri” (ADD) ile ittifaklar ve eylemler örgütlemeye başlamıştır. Karşı-devrimin mevzileri İP’i artık böylesine azgın ve saldırgan odaklarla pratik eylem ve birlikteliklere itmiştir. **Adını Turancı bir efsaneden alan “Kızıl Elma” ittifakında yer alan ajan yapının yüzündeki son cilalar da dökülmüştür.**

Binlerce devrimcinin katilidir MHP... Maraş’ta, Çorum’da kitlesel katliamların sorumlusu olan MHP, üniversitelere, fabrikalara, gecekondulara yaptığı saldırılarla öğrencileri, işçileri, halktan çeşitli insanları acımasızca katletmiştir. Alçakça katlettiği komünistlerin ve halk güçlerinden devrimcilerin kanı daha kurumamıştır. Burjuva savaş kurallarının sözde de olsa yasakladığı kuralların dışına çıkarak yer aldıkları özel timlerde gerilla savaşçıların hunharca katliamlarında yer almışlardır. Kürt köylerinin yakılıp-yıkılmasında da görev almışlardır. Türk devletin kolluk güçlerinin yetişemediği yerlerde onların görevini onlar icra etmişlerdir. Kuruluş amacını “komünistlere karşı devletin bekasını sağlamak” olarak açıklayan bu faşist parti, devletin gizli servisleriyle çalışmış, kontr-gerillada, Susurluk çetelerinde aktif rol almıştır. Ve TC’nin Kafkaslar, Orta-Asya, Irak gibi bölge ve ülkelerde is-

tihbarat çalışmalarında, suikastlarda, darbe girişimlerinde de, aktif olarak yer almışlardır. Ve yine ADD’nin bileşiminde yer alan emekli bürokratlar, eski bakanlar, eski sivil kadrolar, emekli askerler faşist TC’nin birimlerinde görevli olduklarında tüm halk güçlerine karşı her türden saldırılarda yer almış, suç işlemişlerdir. Devrimciler ve halkımız tarih nezdinde bu faşistlerin tüm suçlarına tanıktır. Ve bunların suçları asla unutulmayacak ve tarih önünde mutlaka hesap sorulacaktır.

İşte günah defteri böylesine kabarık faşist mihraklarla eylem ve güç birlikleri oluşturan İP, mahrem yerlerindeki son giysileri de atarak çıplak kral gibi iyice ortada kalmıştır. **Irak politikasındaki açık işgalci egemen kliklerden bu üçlü mihrakın bazı noktalarda ayrışmaları, mevcut konjonktürdeki egemen güçlerin arasındaki çelişkilerden öte bir şey değildir. ABD işgaline karşıtlık yüzlerini gizleyen bir tül perdesidir.** Lakin, nitelikleri ve Irak özgülündeki diğer egemenler gibi Irak Kürdistanı’nın açıktan işgalinden yana olmaları, bu üçlü mihrakın yüzündeki tül perdeyi anında düşürmüştür.

Yazımızın özel olarak konusunu oluşturan İP’in “anti-Amerikancılığına” gelince... MHP ne kadarsa O da, o kadardır!...

Yönelimi kavrayarak, sorumluluklarımızı yüklenerek CESARET VE İNANÇLA YÜRÜYELİM

Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemiz koşullarında dünden bugüne ve yarına sınıf mücadelesinin sürdürülmesinde illegal parti örgütlülüğünün oluşturulması, yaygınlaştırılarak sağlamlaştırılması mücadelemizin esasını ve olmazsa olmazını oluşturmaktadır. Ancak bu genel doğru bizi legal örgütlenmelerin gereksizliği, buralarda çalışma ve faaliyet yürütmenin önemsizliği gibi bir sonuca götürmemelidir.

Devrim yürüyüşünün zorluğu ve aşılmayı bekleyen sorunları, atılacak adımların önündeki bir dizi engellerin aşılması ve adımların daha da hızlandırılması dün olduğundan daha acil ve önemle önümüzde duruyor. Yürüyüşün her türlü engeline rağmen inançla, kitlelere ve kendi gücümüze güvenerek adımlarımızı hızlandırmak, yönelimin ışığında belirlenen politikalara güvenerek kararlılıkla yürümek bugün her militanın önünde duran temel görev olmak durumunda.

Bu görevi ve yürüyüşün ana yönelimini, perspektifini belirleyen Proletarya Partisi bilindiği üzere bir süre önce ikinci toplantısını yaparak 7. konferanstan bu yana yaşanan süreci bütünlüklü değerlendirerek önümüzdeki dönemin politikalarını belirlemiş, ortaya koymuştur. 7. yönelimin ardından süreç, kampanyalar biçiminde ele alınarak işlenmiş ve bu süreçten olumlu kazanım ve deneyimlerle çıkmıştır. Kitle çalışmasındaki deneyimsizlik, tecrübesizlik ve kimi yanlış yaklaşımlar kendini bu süreçte daha somut göstermiş ve yapılan müdahalelerle bu tarz yaklaşımların kırılmasında belli adımlar atılmıştır. Kitle çalışmasında yakalanan bu ivmenin bir üst aşamaya sıçratılarak somutlanması ve daha ileri düzeyde adımların atılması bugün önümüzde duran en önemli görevlerden biridir. Proletarya Partisi'nin yaptığı ikinci toplantısında kamuoyuna duyurduğu ve tüm örgütlü kitesine kavratmaya çalıştığı yönelim de bu olmuştur. Belli bir ivmenin yakalandığı kitle çalışmasının sürekliliğinin sağlanarak, kitle içinde örgütlülüklerin ve yeraltı örgütlülüklerinin yaratılması perspektifi, tüm örgütlü militanların önüne konulmuş durumda.

“... çalışmaların yoğunlaşacağı halka, illegal örgütlenmeler oluşturmak üzere, ilişki kurulan kitleyle bağları kuvvetlendirmek ve sürekli hale getirmektir.” (2. toplantı kararlarından)

Bu politikanın hayata geçirilmesi ve yaşamda karşılık bulması ise ancak hali hazırda bulunan mevcut örgütlülüklerin kendi misyonlarını kavramasıyla olacaktır. Devrim yürüyüşündeki rollerini bilince çıkararak ve sınıf mücadelesi karşısında ideolojik duruştaki çarpıklığın eksik ve yanlışların giderilmesinde Proletarya Partisi'ne açık olmakla birlikte yanlışlarımızın üzerine samimi bir şekilde giderek ve tüm örgütlü bünyemizin ortak hareketini sağlamak açısından yapılan değerlendirmeleri kavrayarak ve eleştiri-birlik anlayışını özümseme çabası içerisinde olarak bu yönelimin hayat bulmasını sağlayacağımızı görmek ve kavramak durumundayız.

İlegal parti örgütlülüklerinin yara-

tilmasında legal olanaklardan yararlanma ve bu mücadele alanlarını doğru kavrayarak yön verme anlayışı bugün üzerinde önemle durmamız gereken önemli noktalardan biri. Özellikle de legal alandaki mücadelenin önemli bir yelpazesini kapsayan demokratik alanda, Demokratik Kitle Örgütleri içerisindeki mücadelemiz, üzerinde yoğunlaşılması gereken konuların başında geliyor.

Faşizmin hüküm sürdüğü ülkemiz koşullarında dünden bugüne ve yarına sınıf mücadelesinin sürdürülmesinde illegal parti örgütlülüğünün oluşturulması, yaygınlaştırılarak sağlamlaştırılması mücadelemizin esasını ve olmazsa olmazını oluşturmaktadır. Ancak bu genel doğru bizi legal örgütlenmelerin gereksiz-

gütlenmesi birkaç kadro ve militandan oluşturulmuş dar örgütlenmeler olarak şekillenir ve oturur. Bulduğumuz ve faaliyet sürdürdüğümüz alanlarda parti hücre ve komitelerini oluşturmak bizim görevimiz olarak değil, militan ve kadroların işi olarak görülür.

Demokratik Kitle Örgütleri, kapsamı bakımından geniş bir çeperi içerisinde barındırmaktadır. Yöre derneklerinden, çevre derneklerine, mahalle derneklerinden kültürel derneklere kadar var olan bu yelpaze aynı zamanda bizim içinde bulunarak faaliyet yürütebileceğimiz bir zemini de kendi bağrında taşımaktadır. Ülkemizde bu örgütlülüklerin oluşum ve kuruluşu ağırlıklı olarak kitlelerin kendi sorunlarının çözümünden, amaç ve hedeflerle ku-

sından dolayı kendi içinde bir düzey ve kitlelilik taşımaktadır. Ancak açıktır ki bu örgütlenmeyi kitleler kendiliğinden de oluştursalar, hatta bu kendiliğinden gelişen kitle mücadeleleri sonunda kendini dayatan bir ihtiyacı karşılamak zorunluluğunun bir ürünü de olsa, hedeflediği kitleyi en geniş şekilde bağrında toplamayı ve amacı doğrultusunda mücadeleye sevk etmeyi hedeflemek durumunda. Bu kitle örgütlülüklerinin kendi çeperinde tuttuğu kitle sistemden şu yada bu şekilde zarar gören, ezilen, baskı altında tutulan kesimlerdir. **Diğer bir ifadeyle örgütlenmeye ve mücadeleye katılmaya da en yakın olan kesimlerdir.** Bugün bu yelpaze içerisinde var olan mücadelemiz daha da büyütülerek sistemleştirilmeli ve örgütlü bir hale getirilmelidir. **“Kitle çalışmasının örgütlü hale getirilmesi, parti örgütlülüğünün geliştirilmesi zorunlu bir görevdir. Bu olmaksızın kitle çalışmalarında ilerleme kaydetmek mümkün olmadığı gibi, anlamsızdır da.”** Bu yönelim ve anlayış bugün üzerinde önemle durarak bulunduğumuz bu tarz örgütlenmelerde hayata geçirilme çabası içerisinde olunmalıdır. Parti örgütlülüklerinin oluşturulmasını hedeflemeyen kitle faaliyeti bir süre sonra kendini tüketme gerçekliğiyle yüz yüze kalacaktır. Niteliği basitten karmaşığa doğru arttırılmayan bu tarz çalışmalar, kendi içinde biriktirdiği enerjiyi bir yerlere kanalize edemediğinden bir süre sonra bu enerji de kaybolma gerçekliğiyle yüz yüze kalacaktır. Bu anlamda kitle faaliyetinde açığa çıkan genç ve yeni insanları örgütleyerek, faaliyet içinde eğiterek ve illegal mücadele biçimlerini bu inisiyatiflerini geliştireceğimiz insanlardan basitten, bugün en alt düzeyden ele alarak oluşturma hedefine sahip olmalıyız. Bulduğumuz alanda yürütülen her tür demokratik çalışmayı Proletarya Partisi'nin ortaya koyduğu politikalar doğrultusunda değerlendirerek, bu çalışmalarını, belirlenen politikaların en geniş kitlelere ulaştırılmasının bir aracı haline getirebilmeliyiz. Bu konuda herhangi bir tereddüt yaşamamak ise bu tarz örgütlülüklerin içinde parti örgütlülüklerinin yaratılması ve bu örgütlülüklerin meşruluğuna inanmak ve bu gerçekliği kavramakla ilintili. **Var olan potansiyeli dar hedeflerin, dar politikaların içinde değil Proletarya Partisi'nin politikaları doğrultusunda harekete geçirme hedefine her zaman sahip olmak durumundayız.** Bu tarz alanlar bizler açısından sınıf mücadelesinin geliştirilmesi, büyütülmesi, yeni genç ve dinamik unsurların mücadele içine çekilebileceği alanlar olarak değerlendirilmelidir.

lıği, buralarda çalışma ve faaliyet yürütmenin önemsizliği gibi bir sonuca götürmemelidir. Ya da legal mücadele ile illegal mücadeleyi karşı karşıya getirmek gibi yanlış bir sonuca itmemelidir. **Proletarya Partisi kendi varlığını ve sürekliliğini kendi etrafında oluşturduğu yaygın legal örgütlülüklerin içinde parti hücreleri veya komiteleri kurarak sağlar.** Bu geniş çeperin ve kolların içinde parti kendini koruyarak, sürekli taze kanla beslenir. Bunlardan soyutlanmış bir illegal mücadele kısa zamanda deşifre olmaya, düşman darbelerine açık olmaya ve darlaşmaya mahkum olmuş bir faaliyet olarak kendini gösterir. Proletarya Partisi açısından illegal çekirdeklerin oluşturulması ve sağlamlaştırılması kitle çalışmasından, kitlelerin yaygın olarak bulunduğu örgütlülüklerde çalışmaktan kopuk ve bağımsız ele alınamaz. Meseleyi bu gerçeklikten kopararak ele aldığımızda illegal parti ör-

rulmuş, kitlelerin kendi öz örgütlülükleridir. Bu örgütlerde kitlelerin hem mevcut sorunları için mücadele ve örgütlenme esas anlayış biçimi iken, mevcut sistemin kapsamlı saldırılarına karşı çıkma ve hak alma mücadelesinde mevcut sistem içerisinde bir basınç unsuru olmak gibi yanları da içinde barındırmaktadır. Bu örgütlülükler kitlelerin ekonomik, demokratik, politik haklarını savunmak için oluşturulan legal örgütlenmelerdir. Mücadele ve hak alma mücadelesi ise bu yasal çerçevenin içinde şekillenerek kendini var etmektedir. Ancak burada yanlış anlaşılması açısından şunu vurgulamak gerekir ki bugün egemen sistem tarafından baskı ve sindirme içine çekilmeye çalışılan bu örgütlülüklerin meşruluğu tartışma gerektirmeyecek kadar açıktır. Bu anlamda yasalılık ve meşruluk karşı karşıya getirilmeyecek sorun ele alınmalıdır. Yine bu örgütlülükler kitlelerin kendiliğinden gelme hareket tarzının yarattığı bir örgütlenme olma-

Bugün belli anlamda söz edilen legalizm hastalığının ne olduğunu da anlamak durumundayız. Legalizm diye ortaya konulan olgu legal olanakların kendisinden yararlanmak ve faydalanmak ise bu değerlendirmenin yerli yerine oturmadığını görmek gerekir. **Legal örgütlülüklerin misyonu ile illegal örgütlülüklerin misyonunu karşı karşıya getirmek doğru bir yaklaşım olmamakla birlikte sınıf mücadelesi açısından böyle bir yaklaşımın sorunu mekanik bir tarzda ele almanın da bir yansımasıdır.** Var olan olanakların tümünden yararlanmak genel anlayışımızdır. Ancak önemli olan bu olanakları nasıl ele aldığımız ve değerlendirdiğimizdir. Bulduğumuz alanı sınıf mücadelesinin merkezine koyarak mücadeleye sadece bu pencereden bakıyorsak, yanlış olan ve mahkum edilmesi gereken bu yaklaşımdır. Tüm bu olanakları Proletarya Partisi'nin büyümesi ve gelişmesi, bu gelişimin de sınıf mücadelesinin geliştirilmesi anlamına geldiğini hiçbir zaman unutmamalıyız.

7. oturumun ardından yönelime uygun şekillendirilen çalışmalar bize aynı zamanda şunu göstermiştir ki yönelime uygun geniş kitlelerin harekete geçirilmesi örgütlenme imkanlarını artırırken, parti örgütlülüğünün de geliştirilmesi imkanını arttırmıştır. Bu yaklaşım yine faaliyetçilerimizin kavraması ve üzerinde durması gereken temel noktalardan biridir. Geniş kitlelerle kurulan bağ ve

bu bağın hareketlenmesi, beraberinde birçok olanağı ve özellikle de parti örgütlenmelerinin çekirdeklerinin oluşturulması zeminini bize sunacaktır.

PARTİ VE KİTLELERE GÜVENELİM

Belli bir süredir yürütülen çalışmalar bize şunu gösterdi ki kitlelere doğru bir şekilde gidildiğinde harekete geçirmek ve örgütlemek mümkün. Ve şunu da gördük ki kitleler bugün örgütlenmeye dünden daha açık. Sistemin saldırılarından dolayı her gün biraz daha yoksullaşan kitleler, bu gerçeklikle birlikte sisteme daha fazla tepki duymakta ve öfke biriktirmekte. Bu mevcut durum bizim kitleler içinde örgütlenme zeminimizi daha da güçlendirmekte. Bu durumu en iyi biçimde değerlendirmek ise ancak onları kitlelerin devrim yürüyüşündeki rolünü kavramak ve onlara güvenmekle ilintili. Sürekli vurguladığımız; kitleler olmadan devrimi gerçekleştirmenin mümkün olmadığı gerçeği kendini bir kez daha tüm çıplaklığıyla göstermekte. Kitlelerin bu gücünü açığa çıkarmak ise ancak örgütlü bir güç durumuna getirmekle mümkündür. **Örgütsüz yığınların hareketi, devrim mücadelesinde kalıcı sonuçların alınmasında etkili olamayacaktır.**

Kitleleri örgütleyecek, onları doğru politikalar doğrultusunda harekete geçirecek ise bizleriz. Sahip olduğumuz ideoloji önümüzdeki her türlü engeli aşacak ve yürüyüşü hızlandıracak güce sahip,

yeter ki buna sarılarak yürüyüşümüzü şaşmadan devam ettirelim. Bugünkü mevcut gerçekliğimizi olumlulukları ve olumsuzluklarıyla abartmadan görmek, nedenlerine kafa yormak ve çözüm üretmek her militanın görevidir. Yaşananların hiçbiri bizim dışımızda, bizden bağımsız yaşanmamakta. Kendimizi yaşamın gerçekliği dışında tutarak değerlendirme yaptığımızda varacağımız sonuç yakınma ve güvensizlik olacaktır. Bir süre sonra kendimizden bağımsız işlerin neden rayında gitmediğini sorgulamaya başlarız. Ve sonuç biz iyiyiz başkaları kötü ve olumsuz olur. Bunu kırmak ise ancak kendimizi örgütlülüğün bir parçası olarak görmekle, bu gerçekliği kavramakla olacaktır. Güvensizliğimizin maddi zeminini sorguladığımızda açığa çıkacak olan sonuç öz olarak kendimize duyduğumuz güvensizliktir. Bu da sınıf mücadelesi karşısındaki duruşumuzla bağlantılı yaşanan kaçınılmaz bir gerçekliktir.

Tüm bu olguları sorgularken, mevcut gerçekliğimizle birlikte ideolojimize ve siyasetimize güvenmenin çıkış yol olduğunu görmek durumundayız. Bu da soyut anlamda yalnızca bir şeyleri inceleyerek, araştırarak değil bizzat yaşamın içinde görerek ve kavrayarak olacaktır. Sürece doğru tarzda müdahaleler yapıldığında ortaya çıkan sonucu bugün belli pratiklerimizde görmekteyiz. Siyaseti hayata geçirmeye çalıştığımızda kitleler tarafından bir yankısı

mutlaka olmaktadır. Bu gerçekliği görerek bunun üzerinden hareket etmek durumundayız. Yaşamın canlı pratiğinden çıkan sonuçlara sarılarak sabırla yürüyüşü devam ettirmenin pratiğinden bu güvensizliği kırabilir ve üstesinden gelebiliriz.

Mücadelemiz bugün inançla, sabırla yürüyüşün omuzları üzerinden yükselirken yaptıklarımıza ve yapacaklarımıza inanarak yürüelim.

Devrimin sıradan değil sıra neferleri iddiasını taşıyarak, bedel ödenecek yaratılan değerlere ve mirasa sahip çıkarak bu anlamda otuz yıllık tarihimizin yol göstericiliğiyle yürüelim,

Bugün Proletarya Partisi'nin dışına çıkarak otuz yıllık tarihe kara çalmaya çalışanlara verilecek yanıtımız bu tarihi mirasa sahip çıkarak, partiye daha fazla sarılarak ve mücadelemizi büyütmenin inancıyla verileceğini bilerek yürüelim,

Her gün biraz daha yoksullaştıran ve bugün yoksulluk sınırını büyüten bu sistemi yıkacak tek mücadele biçiminin halk savaşı olduğu gerçekliğini kavrayarak attığımız her adımın bu savaşı büyütme anlamına geldiğini bilince çıkararak yürüelim,

Bulduğumuz her alanda partiyi örgütleyerek, kendimizi örgütleyerek, kitleleri örgütleyerek omuzlarımızda olan sorumlulukların bilinci ve olgunluğuyla yönelimi kavrayarak, cesaret ve inançla yürüelim...

PUSULA

PARTİ ÖRGÜTLERİNİ SAĞLAMLAŞTIRMAK

Yaşanan bir yıllık pratik süreç şu gerçekliği çok açık bir şekilde ortaya koymuştur ki parti örgütlerini sağlamlaştırmak görevi başlıca bir sorun olarak, sınıf bilinçli proletaryanın önünde durmaktadır. Bu sorun, devrimin başından sonuna kadar süren temel bir sorundur. Dönemsel, anlık ve geçici bir sorun değildir. Dolayısıyla bu soruna yaklaşırken daha ciddi, daha bütünlüklü ve çözücü yaklaşmak gerekir.

Devrimi gerçekleştirme sorunu, yani halk savaşı sorunu aynı zamanda bir parti sorunudur. Parti sorunuyla devrimin strateji sorunu iç içe geçmiş iki halka gibidir. Sorunlar birbirlerinden ayrılamaz derecede iç içe geçmiş durumdadırlar.

Partinin her alandaki önderlik kademesi, kendisini pratik çalışmadan koparmamalıdır. Sağlam bir militan partinin yaratılma sorunu aynı zamanda devrimin akışı içinde ortaya çıkan pratik sorunları en yetkin ve doğru tarzda müdahale sorunudur. Pratik faaliyetten kopuk, kitlelerin örgütlenme faaliyetinden kopuk faaliyet, her türlü burjuva hastalıklarının habercisi durumunu yaratır. Bürokratizmin, öznelciliğin ve kendiliğindenciliğin beslendiği yer subjek-

tivizmdir, bu da düşünce ile nesne arasındaki, teori ile pratik arasındaki kopukluktur.

Parti komiteleri kendini devrimci bir çalışmaya hasretmelidir. Özel bir görev konusunda sorumluluk üstlenerek, bir işi yükledikten sonra onu derinlemesine inceleyip hazırlayarak sonuna kadar götürmelidir. Bunun dışındaki çalışma tarzı, keskin lafazanlık, muazzam bir vakit ve güç heba eden bir çalışma tarzı olur. Devrimci çalışma güçlü bir istek ve bitmez bir arzu, tükenmek bilmeyen emek ve çalışma ister.

Parti komiteleri hantal uzmanlıktan yoksun çalışamaz. Profesyonel devrimcilerin tecrübelerinden ders çıkarmalı ve başkalarının tecrübelerinden yararlanmayı mutlak olarak bilmeli ve öğrenmede doyumsuz olmalıdır.

Alan önderliklerinin düzgün çalışabilmesi için, alt komitelerin kendilerini yeniden örgütlemesi gerekir. Uzmanlaşan ve daha çok iş yapan örgütler haline gelmelidir. Komitelerin iç çalışmaları mücadeleye önderlik edecek, her türlü gericiliğe karşı mücadeleyi harekete geçirecek tarzda düzenlenmelidir. İşçiler, yoksul köylüler, emekçiler arasında olup

biten her şeye önderlik edebilmek için, bütün semtlere, köylere girip çıkabilmek, çok sayıda işçi, emekçiyi tanımak her çeşit yola sahip olmak gerekir.

Devrimci yayınların düzenli dağıtımını yapan ve yürütülen çalışmaları rapor haline getirerek sorumluluk bilincini güçlendiren komiteler kurulmalıdır. Parti komitelerinin yeniden örgütlenirken izlenmesi gerekenler bunlar olmalıdır.

Her sınıf bilinçli proleter çalışmaları hakkında ayrıntılı ve iyi hazırlanmış bir rapor düzenlemelidir.

Her türden gericiliğe karşı kendi faaliyetlerini gizleyen parti komiteleri kendi iç yapılanmasında bir o kadar açık ve yalın olmalıdır. Her türlü legal örgütlenmeler (DKÖ, sendikalar, kooperatifler vb.) illegal çekirdeklerin görüşlerini kitleler arasında yaymak için oluşturulmuş mevzilerdir. Bu mevzileri proletaryanın sınıf çıkarları ve sınıf bakış açısıyla değerlendirmek gerekir. Sınıf bilinçli proletarya bu soruna bu bakış açısıyla bakmalıdır. Yani bu ne demektir; Bunun en yalın ifadesi şu demektir; illegal olanı legale uydurma politikasıdır. Bu uydurma kaba ve kendini açığa çıkaran tarzda olamaz. Çalışma alanının yasalarına ve kurallarına, ortamına uyarlanmalıdır.

Çalışma tarzı açısından bakıldığında legal faaliyet kendisini illegal fikirlere uydurur. Yani her türlü legal çalışma kendisini illegal çalışma tarzına ve anlayışına tabi kılmak zorundadır.

Bütün kitle örgütlerinde parti komiteleri kurmak bu örgütleri proletaryanın mücadele hedeflerine ve sınıf mücadelesine yöneltmek. İşçilerin, düşman denetimine açık olan legal örgütlenmelerde yer almak istemeyişleri, illegal oluşumlara daha yakın durmaları anlaşılmalıdır.

Parti komitelerini sağlamlaştırmanın önemli adımı, yürütülen her çalışmayı (demokratik, politik, kültürel) gerçek bir parti çalışması haline getirmektir. Partiyi sağlamlaştırma adımları sadece bir görev ve sorumluluğun yerine getirilmesiyle daraltılamaz. Sağlam bir şekilde illegal olarak örgütlenme, sistemli bir şekilde çıkan devrimci yayınların en geniş dağıtımını gerçekleştirmek ve kitlelerle çok yakın bir temas halinde yaşayan sınıf bilinçli proleterler yetiştirmek gibi atılan adımlar ancak partiyi güçlendirir.

Bugünkü süreçte partiyi sağlamlaştırma çalışmasında daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olanlarla işe başlanabilir, ancak kitlelerle geniş politik bağları olmalıdır. Bugün "eski" devrimcilerin ideolojik olarak sarsılarak, politik olarak bunaldığı bir süreçte bu yolu izlemenin daha yaşamsal olduğu unutulmamalıdır.

Belki ilk başlangıçta genç ve tecrübesiz yoldaşlarımız hata yapacaktır, bundan kesinlikle korkmamak lazım. Sovyet devrimi Çin devrimi bu yolu korkmadan izlemiştir. Biz de bu yolu izlemekten korkmayalım.

Nepal'de görüşmeler sona erdi!

Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile Nepal devleti arasında süren "Barış Görüşmeleri" Nepal devletinin ateşkes uymaması ve Maoistlerin temel taleplerini kabul etmemesi üzerine 3. raunttan sonra sona erdi. Süreç ile ilgili Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in başkanı Prachanda'nın yaptığı açıklama şöyle:

"İç savaşta güç dengesinin geldiği spesifik durum ve halkın barışçıl politik çıkış istekleri üzerine, Partimiz ateşkes ilanı ile eski devletle barış görüşmeleri yolunu ciddiyetle ve istekle başlatmıştı. Partimiz görüşmeler yoluyla süren politik çözümü geliştirmek için ateşkes ilan etmiş ve doğal olarak eski devlet tarafından da aynı şekilde beklenmişti. **Önderliğimiz altındaki Halk Kurtuluş Ordusu, en başından beri ateşkesin ruhuna ve hareket kurallarına tamamen uymuş, eski devletin Kraliyet Ordusu ise onu sürekli ihlal etmiştir.** Ateşkes ilanından sonra dahi, Kraliyet Ordusu yalnızca keyfi kontrol ve tutuklamalarla kalmamış; Darchula, Makawanpur, Bhojpur'da kadrolarımızı soğukkanlılıkla öldürmeye devam etmiş, Kanchanpur'da konaklayan Halk Kurtuluş Ordusu nedeni bilinmeyen bir şekilde kuşatılarak tutuklanmıştır. (...)

Buna rağmen ülkeye ve halka karşı derin sorumluluk duygusuyla, Parti resmi diyalogların zora girmesine neden olacak atmosfere izin vermemek için çabalarını sabırla sürdürmüştür. Sonunda görüşmelerin birinci raundu başlamış, Partimiz ilk toplantıda asgari ölçüde politik bir taslak sunmuştur. Kraliyet Ordusunun istenmeyen faaliyetlerinin zayıflattığı ateşkes anlayışının ve hareket kuralının uygulanmasını güçlendirerek, görüşmeleri devam ettirebilmek için, Kraliyet Ordusunun kışlalarının 5 kilometre çevresinin dışına çıkmaması konusunda bir anlaşmaya varıldı. Kraliyet Ordusu görüşmelerin 2. raundunda varılan bu anlaşmayı tamamen reddetmenin yanında objektif olarak; hükümet de onun baskısıyla değiştirildi. Bu faaliyet ve barış olasılığına ve politik çözüme inanç üzerinde gelişen ciddi krizle görüşme yolunun kendisi çıkarsız hale

geldi. Uzun bir tartışmadan sonra eski devletin yeni müzakere grubunun mektuplar yoluyla bir dizi bağlantısı ve Merkez Komitemizin hapisteki üyelerinin serbest bırakılması ve eski hükümetle Kraliyet Ordusunun disiplin altında tutulması da dahil politik konularda teorik olarak tartışma yapma anlaşması karşısında Partimiz yeni bir umutla müzakere grubunu görüşmelerin 3. raunduna katılması için gönderdi.

Görüşmelerin 3. raundunda, eski hükümetin sunduğu Konsept Yazısı, ülkenin yüzyüze bulunduğu temel sorunları vurgulamamakla kalmıyor, reformist şekere bulanarak feodalizmin sağlamlaştırılması için yapılan 4 Ekim gizli anlaşmasını da doğruluyordu. "Konsept Yazısı" anayasal bir monarşi ve temel parlamenter partilerin çok partili demokrasi taleplerini bile ifade etmekte yetersiz kaldı ve bizi silahlarımızı bırakıp politik olarak teslim olmaya zorlayarak, objektif olarak diyaloglara son verdi. Bizim müzakere grubumuz bu isteği tamamen ve kesinlikle reddetti ve eski devlet anayasal meclisi geliştirme önerisi ile geldiği takdirde görüşmelerin 4. raundunun mümkün olabileceğini; aksi takdirde görüşmelerin sona ereceğini açıkça ilan etti. Görüşme masasının üçüncü aşamasında tartışma sürerken, Kraliyet Ordusu bir bölge komitesi toplantısında silahsız 17 Parti kadrosunu ve iki sıradan insanı Ramechhap bölgesinde Doramba'da gözaltına alındıktan ve elleri arkadan bağladıktan sonra soğukkanlılıkla tek tek katlettiler.

Bundan dolayı, objektif olarak, eski hükümetin görüşmelerin üçüncü raundunda sundukları "Konsept Yazısı" **politik olarak**, Kraliyet Ordusunun Doramba'da 19 insanı katletmesi **askeri olarak** görüşmelerin iptal edilmesini deklare etti. (...)

Tüm bunlara karşı açıktır ki, Partimiz halk cumhuriyeti için savaşan devrimci bir partidir. Nepal'in ulusal egemenliğine karşı eski devlet vasıtasıyla yabancı faaliyet ve müdahale tehlikesinin büyümesini durdurmak ve halk kitle-

lerinin barış isteklerini yerine getirmek için, bizler, diyalog masasından, acil bir slogan olarak Halk Cumhuriyeti'ni erteleyerek, Anayasal Meclis vasıtasıyla problemlerin çözülmesi evrensel yöntemini dile getirdik. Anayasal Meclis sloganı komünist devrimci bir slogan değildir. (...) Bugünkü durumda, üçlü bir güç mücadelesi sürer ve bundan dolayı ulusal bağımsızlık üzerindeki tehlike büyürken; başka hiçbir araç halka kendi kararını vermekten ülkenin yararına ve daha bilimsel olamaz. Onların meclis seçimi vasıtasıyla halkın egemenliğini sağlamaktansa, ülkeyi harap olmuş olarak görmeyi tercih etmeleri paradokstur. (...)

Bu bağlamda, Nepal halkı için eski devletin ülkeyi satan, halk karşıtı ve despot yönetimine direnmekten ve ulusal bağımsızlık ve kendi egemenlik hakkı için mücadele etmekten başka bir alternatifi olmadığı çok daha açık hale gelmiştir. (...) Partimiz, **şimdiki süreç için**, ateşkes, hareket kuralları ve görüşme yönteminin gündem dışı haline geldiğini ve sona erdiğini açıklamak istemektedir. Partimiz, barış yoluyla sorunların çözümü için çabalayan, görüşmelerde yer alan tüm arabuluculara, ülkenin birçok politik partisine, insan hakları örgütleri ve kurumlarına, aydınlara, geniş halk kitlelerine ve ülke dışından dostlara teşekkürlerini ve minnettarlıklarını ifade etmek istiyor. **Halkın egemenlik hakkı ve temel çıkarlarının tesis edilmesi şartı ile, yeniden görüşmelere oturacağız.** Partimiz, böyle bir koşulun ve atmosferin yaratılması için ülke içindeki ve dışındaki tüm ileri halk güçlerinden ve topluluklardan yaradım talebinde bulunmaktadır."

Maoist Müzakere Grubu

MAOİSTLERLE DEVLET ARASINDA ÇATIŞMA

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist)'e bağlı gerillalarla devlet güçleri arasında meydana gelen çatışmalarda, 9 gerilla ve 5 güvenlik görevlisinin öldüğü iddia edildi.

Devlete ait kaynaklar, başkent Katmandu'nun 550 kilometre batısındaki Kalimati bölgesindeki çatışmalarda 6 gerilla ve 2 askerinin öldüğünü, bir polis karakoluna düzenlenen baskında ise 3 polisin öldüğünü bildirdi.

NEPAL'DE BEŞ KİŞİ BİRARAYA GELEMİYOR

Nepal devleti, MKP(M) gerillalarının "şiddet eylemlerinde bulunabileceği" gerekçesiyle, başkent Katmandu'da 5'ten fazla insanın biraraya gelmesini yasakladı. Hükümet yayınladığı bildiriye, yasağı ihlal edenlerin, 3 aya kadar hapisle cezalandırılacağını duyurdu. Dini toplantılara ise izin verileceği bildirildi.

NEREDE KAOS, ORADA EDELMAN!

ABD'nin yeni Büyükelçisi Edelman, görev yaptığı her yeri 'Karıştırmış':

ABD'nin yeni Ankara Büyükelçisi olarak göreve başlayan Eric Edelman'ın daha önce görev yaptığı tüm ülkelerde rejim değişikliklerine kadar varan kaoslar yaşanması, kritik süreçte bulunan Türkiye-ABD ilişkileri açısından bu atamayı tartışmalı hale getirdi.

Türkiye'ye gelişinde kendisini karşılayan gazetecileri, kısa sürede geliştirdiği Türkçesiyle selamlayarak dikkat çeken Edelman'ın internette yer alan biyografisi oldukça çarpıcı bir 'sicili' gözler önüne serdi. Son olarak ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in özel ekibinde yer alan Edelman'ın daha önceki görev yerleri ve 'İcraatları' ise şöyle:

"Ukrayna göçmeni Yahudi bir aileden gelen Edelman, 14 Aralık 1952 yılında Ohio'daki Columbus'da dünyaya geldi. Kısa zamanda kritik yerlere gönderilerek

diplomat oldu. 1980 yılında Amerikan Dışişleri Bakanlığında ilk görevinde **İsrail, Kudüs'ü başkent ilan etti.** Edelman'ın ikinci görev yeri **Sovyetler Birliği**'ndeydi. Amerikan Dışişleri Bakanlığı'na özel danışmanlık yapan Edelman, **1984-1986 yıllarında SSCB'nin çöküşüne tanıklık etti.** Daha sonra 1989-1990 yılları arasında Doğu Avrupa Masası Direktörlüğü yaptı. **Bu görevi sırasında da Berlin Duvarı yıkıldı, Almanya birleşti ve Varşova Pakiti çöktü.** 1993 yılında Çekoslovakya'da Prag Büyükelçisi müsteşarı olarak görev yapmaya başlamasıyla birlikte **Çekoslovakya ikiye bölündü ve Çek Cumhuriyeti ile Slovakya adında iki yeni ülke kuruldu.** Edelman bu icraatlarından sonra ABD'nin 'gölgedeki başkanı' olarak gösterilen Dick Cheney'in özel ekibinde yer aldı. Bush'un seçilmesiyle **Ulusal Güvenlik Şefliği**'ne getirildi. Edelman, **11 Eylül, Afganistan ve Irak olayları sırasında bu birimin başındaydı.**" (DIHA)

FİLİSTİN BAŞBAKANI ABBAS İSTİFA ETTİ

ABD'nin "Yol Haritası"nın çözümsüzlüğe girmesi ve çatışmaların yeniden şiddetlenmesi üzerine FKÖ lideri Yaser Arafat ile güç mücadelesi içinde olan Filistin'in kukla Başbakanı **Mahmud Abbas** "hem içerden hem de ABD ve İsrail'den kaynaklanan engelleri" gerekçe göstererek istifa etti. Siyonist İsrail ve emperyalist ABD'nin desteğiyle göreve gelen Abbas, ateşkesin bozulması üzerine 4 Eylül'de milletvekillerinden kendisine ya da görevden almalarını istemişti. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) ılımlı üyesi "**Ebu Mazen**" olarak bilinen Mahmud Abbas, yeni kabinenin Filistin parlamentosundan güvenoyu almasından bir gün sonra 30 Nisan'da başbakan olarak atanmıştı.

Hamas yönetim kadrosunu tasfiye etme kararı alan İsrail ordusu,

Gazze'ye düzenlediği saldırıda Hamas lideri **Şeyh Ahmed Yasin**'i hedef aldı. Saldırıda sağ omzundan hafif yaralanan Şeyh Yasin, korumaları tarafından hastaneye götürüldü. İsrail'in saldırısında 15 Filistinli de yaralandı. Hamas, Şeyh Yasin'in tedavi gördüğü hastaneden bir açıklama yaparak, İsrail Başbakanı Ariel Şaron'u öldürme tehdidinde bulundu.

Gazze'de İsrail saldırısından hafif yaralı olarak kurtulan Yasin, geçmiş olsuna gelen yüzlerce Filistinliye hitaben konuşurken, "**Direneceğiz. Düşmana asla unutamayacağı bir ders vereceğiz. Bunu pahalıya ödeteceğiz**" dedi. Yasin, kendisine yönelik saldırıya İzzeddin El Kassam Tugayları'nın karşılık vereceğini, bunun yerini ve zamanını da onların bileceğini söyledi.

Cancun'a doğru köylü hareketi

13-17 Eylül günlerinde kurtlar, bir kez daha sofraya oturuyor. Dünya Ticaret Örgütü'nün 5. Bakanlar Toplantısı bu yıl Meksika'nın Cancun kentinde yapılacak. Yine dünya çapında ama özellikle de Cancun'da protestolarla karşılaşılacak olan toplantıda ana gündem olarak Singapur konularının (Yatırımlar, Rekabet Kuralları, Hükümet Satın Almaları ve Ticaretin Kolaylaştırılması) alınması bekleniyor. Ancak Cancun öncesi yapılan toplantılarda, Singapur konularında emperyalistler arasında var olan çatır-damaların giderilemediği görülüyor.

5. Bakanlar Toplantısında, Tarım Anlaşması (AOA), Ticaretle İlgili Bilgi Mülkiyeti Hakları Anlaşması (TRIPS) ve Hizmet Ticareti Ge-

nel Anlaşması (GATS) ele alınacak.

Tarım Anlaşması (AOA); gümrük tarifelerinin dondurulması, azaltılması ya da iptal edilmesini sağlıyor. Aynı zamanda da, yerel üretimin desteklenmesinin ve tarım ürünleri için ihracat sübvansiyonlarının kaldırılmasını taahhüt ederek, geri bırakılmış ülkelerin tarımına büyük bir darbe vurmaya gündemine alıyor. AOA, tarım üretimleri için hükümetin ve ihracat desteklemelerinin tamamen ortadan kaldıracağı ve emperyalist ülkelere ithal edilen tarımsal ürünler için tüm engelleri iptal ederek yoksul ve sömürülen ülkeleri istila etmesini getireceği için dünya çapında köylülerin güçlü protestoları ile karşılaşmaktadır. Açık ki, bu

anlaşmaların onaylanmasından en çok acı çekecek ve yoksullaşacak olan da yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin halkları olacaktır.

DTÖ, eğer GATS Anlaşmasını onaylarsa, birçok geri bırakılmış ülkenin zaten çöküşte olan ekonomilerini tahrip edecek. Bu tür ülkelerin çoğunda, yabancı şirketlerin kontrol ettiği bölge olarak yalnızca hizmet sektörü kalmışken, Cancun'da bu anlaşma imzalandığı takdirde, tele-komünikasyondan medyaya, taşımacılığa kadar tüm mali sektörlerin kapısı çok uluslu şirketlere ardına kadar açılacak.

TRIPS ise, gıda güvenliği ve yaşam çeşitliliği üzerinde korkunç sonuçlara yol açacak. Genetik olarak değiştirilmiş ürünler, insan tüketimi için güvensiz ve çevreye de zararlarla doludur.

Dünya halkları emperyalist ülkeler ve onların çok uluslu şirketlerinin, başta yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerin olmak üzere tüm halkların zararına yaşama geçirmeye çalıştığı bu politikalara karşı olmalıdır. 2001 yılında kurulan **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS)** de Cancun'da yapılacak olan bu toplantı ile ilgili bir açıklama yaparak, 200'ü aşkın üyesine, dost örgütlere ve ilerici birey ve kurumlara **13 Eylül'de DTÖ'ye karşı dünya çapında yapılacak protestolara katılmaya çağırıyor.**

Diğer taraftan DTÖ'nün bu toplantısına

karşı Hindistan, Nepal ve Filipinler'in militan köylü örgütleri tarafından **Asya Köylü Koalisyonu (AKK)** kuruldu. Koalisyon, hem kendi ülkelerinde ve hem de Meksika'da emperyalistlerin en önemli kurumlarından DTÖ'ye karşı eylemler örgütleyecek. Çeşitli örgütlerden binlerce köylü, Asya'nın çeşitli kentlerinde, hükümetlerin DTÖ'den çekilmesini isteyerek, kitlesel protesto eylemleri başlatarak, dünya çapında diğer köylülerle dayanışmayı geliştirmeyi planlıyorlar. **Hindistan'da örgütlü Tarım İşçileri ve Marjinal Çiftçiler Birliği Federasyonu'na** üye binlerce köylü ve tarım işçisi diğer halk örgütleri ile güçlerini birleştirerek eylemlerine 4 Eylül'de başladı.

Nepal, DTÖ üyesi bir ülke olmamakla birlikte, Nepalli köylü örgütleri, köylülük üzerindeki şiddetli saldırılara karşı duruyor. Nepal'de güçlü bir örgüt olan **Tüm Nepal Köylüleri Birliği,** Nepal'deki diğer köylü örgütleri ile elele vererek, Nepal devletinin DTÖ'ye katılma kararını protesto ediyor.

Koalisyon üyesi örgütlerden **Filipinler Köylü Hareketi (KMP)** ülke çapında 10 Eylül'de eş zamanlı olarak 20 bini aşkın kitlenin katılmasının beklendiği bir gösteri düzenleyecek. Aynı gün öfkeli köylüler ve diğer köylü örgütleri, ABD Büyükelçiliği önünde bir protesto eylemi gerçekleştirecek.

Dünyadan Notlar

“BAŞKA BİR ULUSU EZEN BİR ULUS ÖZGÜR OLAMAZ”

Irak işgal altında. Bu işgal Irak halkı için sürekli bir korku, dehşet ve zulümden başka bir şey olmamaktadır. Bu işgalin sürekliliği sadece Irak halkı için bölgedeki diğer tüm halklar için de korku ve dehşetten başka bir gerçek sunmayacaktır. Bugün ABD öncülüğünde Irak işgalinin derinleşmesi, kalıcılaşması için gerek BM'de mevcut kukla hükümeti destekleme kararları alınmakta ve gerekse de BM kararına gerek duyulmaksızın “paraya ihtiyacı” olan devletlerden askeri destek istenmektedir. **Terörizm aldatmacasının hiçbir geçerliliğinin olmadığı uzun zamandır açığa çıkmış durumdadır. Bunun yerini artık, herkesin rahatlıkla anlayacağı gibi devletler nezdinde “paralı askerlik” almış durumdadır.** ABD isteğine riayet eden devletlere baktığımızda bu gerçek olduğu gibi açığa çıkmaktadır. Doğu bloku devletleri, Kafkas devletleri vs. Bu ülkelerin Ortadoğu politikalarındaki rolü sanırız hiç kimse için sır değildir.

Türk devleti bu isteme riayet edip de kendince farklı gerekçelere sahip tek devlet. Çünkü, Türk devleti bölgenin bir parçasıdır. Bu durumdan faydalanma isteğini dizginleyemeyen bu faşist devletin emperyalist ve işgalci ABD'ye riayet etmesi, Irak'a işgal için Türk askeri gönderme çabasında olması bu ülke halkının özgürlükten ne kadar uzak olduğunun bir başka göstergesidir.

Türk ulusu özgür değildir. Yıllardır Kürt ulusu üzerindeki şoven politikaların

baskısı altında olan Türk ulusu bugün de Irak halkının işgal ile baskı altına alınmasının bir parçası haline getirilmektedir. Kürt ulusuna uygulanan baskının Türk halkına neler kaybettiği ortadadır. Kürt ulusu üzerindeki baskının Türk halkına hiç ama hiçbir faydası olmamıştır/olamazdı da. Bugün Türk ulusunun egemen sınıfları ve bu egemen sınıfların koruyucusu faşist Türk devleti Irak'ın işgali için verilecek desteğin faydalarından bahsetmektedir. Irak'ta sağlanacak istikrarın gerekliliği, Irak halkının kendi kendini yönetme hakkından, bunun sağlanmasından vs. bahsedilmektedir. Bu bir aldatmacadır. Çünkü **Irak'ta istikrar sağlamak işgalle mümkün olmayacaktır.** Çünkü, **Irak halkının kendi kendini yönetmesi işgalle mümkün değildir.** İşgal tüm bu hedeflerin tam karşıtıdır. İşgal bu hedefleri yerine getirmenin önündeki birincil engel durumundadır. Bunun aksini iddia etmek işgali bilmemektir ya da işgali gizlemektir. Türk devleti ve tüm hedeflerden bahsedip de işgal karşıtı olmayanlar işgali gizleme tutumu içindedirler. Ama bir işgal gizlenemez. İşgal üzeri örtülebilir bir olgu değildir. Nasıl ki, uşak devletlerin emperyalistlere bağımlılığının üzeri örtülemiyorsa, nasıl ki işçinin işçi olma, patronun patron olma gerçekliği örtülemiyorsa bu da aynı şekilde üzeri örtülemez bir gerçektir. O nedenle faşist Türk devletinin kendince gerekçelerinin kitleleri bu biçimde aldatması mümkün değildir.

Aldatmacanın esası burada değildir. **Aldatmacanın esası işgalin Türkiye için faydalı sonuçlar doğuracağı tespindedir.** Türkiye halkı bu aldatmacaya karşı uyarılmalıdır. Ve, Türkiye halkı emperyalizme boyun eğmiş devletin karşısında yer alarak, güçlü bir muhalefetle bu aldatmacayı yerle bir edebileceğini anlamalıdır.

Irak'ta bulundurulmuş her işgalci asker Irak halkı için esaretin büyümesi ve esaretin her büyümesi de direniş gereksiniminin artmasıdır. Irak'a gönderilecek her asker, işgal için maliyetlerin artmasıdır. Ve maliyetlerin artması da işgalci güçlerin pişmanlıklarının artması anlamına gelecektir. Türk devleti işgal ile birlikte Irak'ta maddi olanaklar elde edeceklerini, ABD desteğinin büyüyeceğinden, Irak'taki siyasal gelişmelere müdahale hakkı elde edeceğinden bahsetmektedir. Bunların hiçbirinin Irak'ta istikrar anlamına gelmediği ve yine bunlardan hiçbirinin Irak halkının kendi kendini yönetmesi anlamına gelmeyeceği açıktır. Bunlar kadar açık olan bir şey daha var, ki bunlar burada sıraladıklarımızla direkt ilişkilidir. İşgalin büyüyecek devam etmesinin sonucu Irak'ta maddi olanakların artması demek değil, aksine maddi harcamaların büyümesi demek olacaktır. ABD desteği direnişin büyümesi, Irak halkının ülkesine sahip çıkmasıyla yoksul ülkelere destek verme gücü de azalacaktır. Hatta, ABD içine girdiği darboğazdan çıkmanın bir gereği olarak asker talebinde bulunduğu da düşünülürse bunun hiç de gerçekçi olmadığı daha net olarak görülecektir. Üstüne üstlük, emperyalizmin hiçbir desteği –bugüne kadar olduğu gibi- gerçek anlamda bir destek değil, tefecinin müşterilerine yaptığı destek gibi boğazlama, sömürme anlamındadır. Irak'taki siyasal gelişmeleri

belirleyecek olan hiçbir zaman işgalci güçler olmayacaktır. **Direnişin niteliği çok net bir biçimde göstermektedir ki, mevcut siyasal yönetimler yöneteme durumundadır ve bunun tersine çevrilmesi de mümkün gözükmemektedir.**

Irak'a asker göndermenin anlamı açık olarak şudur: Efendinin desteğe ihtiyacı var ve uşak da bu desteği yerine getirmekle yükümlüdür. Türk devletinin Irak Kürdistanı üzerindeki emelleri de ne efendisi tarafından ve ne de o bölge güçleri açısından kabul edilebilir bir nitelikte değildir. ABD orada var olmanın, kalıcı hale gelmenin yollarını ararken güveneceği gücün TC olamayacağı farkındadır. Bunun farkında olup da, bu gerçeğin sancısını yaşayan Türk devletidir. Türk devleti ne kadar zorlarsa da bu alandaki istemlerini başaracak bir konum elde edememiştir/edemezdi de.

Türkiye halkı, aracı edilerek sokulmak istenen bu oyuna güçlü bir şekilde hayır demelidir. Bunun için gereken tüm çalışmalar yerine getirilmelidir. Irak halkının içine sokulduğu esarete en güçlü bir şekilde karşı çıkması gereken güç bugün Türkiye halkıdır. ABD'nin zulüm ve talan politikalarının yıllardır sancılarını yaşayan bir halk olarak, bölgedeki bu iğrenç politikaları bozmakta önemli bir gücü taşımakla **bu görev Türkiye halkının omuzlarındadır. Ya onursuz bir uşaklığın maşası olmaya evet diyecek, ya da bölge halklarına güç verme anlamına gelecek olan onurlu, halkların ortak tutkularının simgesi olacak bir tepkiyle hayır diyecek.** Bölge halklarının ve Türkiye halkının ihtiyacı olan şey emperyalizme karşı olmaktır. Bölge halklarının ihtiyacı olan şey özgürlüktür. Bunu somut olarak göstermenin olanakları elimizdedir.

“Halk Savaşı kaçınılmaz olarak muzaffer olacaktır”

Peru Komünist Partisi'nin önderi Başkan Gonzalo (Abimael Guzman), 12 Eylül 1992 tarihinde gerici Fujimori rejimi tarafından tutsak edildi. 24 Eylül'de Lima'daki

Antiterör Polis Karargahı Merkezi'nde yüzlerce gazetecinin önüne demir kafes içinde çıkartılan Başkan Gonzalo, Fujimori yönetimi tarafından aşağılanmaya ve kü-

çük düşürülmeye çalışıldıysa da **demir kafes içindeki davranışları ve konuşmalarıyla komünistlerin her koşulda hesap sorma cüretini dünyaya gösterdi.** 24 Eylül'de Başkan Gonzalo, tüm dünyanın gözü önünde yaptığı çağrıda şunları söylemişti:

“Tarihsel bir dönemden geçmekteyiz. Herbirimiz bunun böyle olduğunu farkındayız. Kendimizi aldatmayalım. Şimdi zorlukların üstesinden gelmek, görevlerimizi yerine getirmeye devam etmek için, mümkün olan bütün güçleri seferber etmeliyiz. Yapılması gereken işte budur...”

Biz ülkenin, ulusun muhtemel bir bölünme tehlikesi karşısında olduğunu düşünüyoruz; Peru ulusu tehlike içindedir. Onu parçalamak, bölmek istiyorlar. Niyetleri böyle olanlar kimdir? Her zamanki gibi emperyalistler, sömürücüler ve başta olanlar. Bizim yapmamız gereken nedir? Bu durumda ne yapılmalı? Elbette ki, halkın kurtuluş hareketi güçlendirilmelidir. Çünkü ulusu ve vatani savunan, her zaman halk ol-

muştur. Bunun anlamı Halk Kurtuluş Cephesi'ni yaratmak demektir; Halk Gerilla Ordusu temelinde bir Halk Kurtuluş Ordusu yaratmak ve geliştirmek demektir. İşte budur şimdi gerekli olan! Ve bizim yapacağımız da budur! Bizler bunu gerçekleştirmeye süreci içindeyiz ve bunu gerçekleştireceğiz. Baylar siz de buna şahit olacaksınız....

Yaşasın Peru Komünist Partisi!

Halk Savaşı kaçınılmaz olarak muzaffer olacak!

Peru Halk Cumhuriyeti'nin gelen doğumuna şimdiden bin selam!

Diyoruz ki şan olsun Marksizm Leninizm Maoizm'e!

Ve son olarak diyoruz ki; Şan ve şeref olsun Peru halkına!”

11 yıldır Peru devleti tarafından özel bir adada tecrit edilen Başkan Gonzalo'nun, geçtiğimiz günlerde tecrit koşullarını protesto etmek için açlık grevine başladığı öğrenildi.

Kanla yazılan tarih silinmez

*Türkü yoktu, şiir yoktu
Eylül günü zindanda
Bombaların türküsüydü
Tek duyulan o anda*

*Çetindi savaş, çetindi
Barikatta, duvarlarda
Bombaya, fıskıran suya
Ölümüne direnildi*

*Özgürlük yanan yürekti
Ölüme gülmekti hınçla
Zindanda bir avuç canla
Ordulara direnmekti*

*Şiir yoktu, türkü yoktu
Belki o gün zindanda
Ama yaşanan destandı
Bir armağandı yarına
(Katliamdan sonra Buca'da yazılıp
bestelenen bir şiir)
Buca katliamı*

17 Temmuz 1995 tarihinde dört devrimci tutsağın görüş yerlerinin demirlerini keserek firar etmesinin ardından hapishane idaresi adeta tutsaklardan öç almak istiyordu. Firar eyleminin ardından birçok bedel ödenerek kazanılan haklar birer birer alınmaya başladı. İki aylık süreçte ayak kabı

araması dayatması, mahkemeye gidiş gelişlerde arama adı altında yapılan saldırılarda onlarca tutsak yaralandı. Bu saldırılara karşı tutsaklar çeşitli fiili direnişlerle teslim alınamayacaklarını gösteriyorlardı. 10 gündür süren sayım vermeme eyleminin sonunda (PKK tutsakları dışında tüm tutsaklar katılmıştı) 21 Eylül'de başlarında savcı ve müdürün de bulunduğu kasklı, gaz maskeli özel timler, jandarmalar Buca Hapishanesinde kalan devrimci ve komünist tutsaklara saldırıyı başlattı. Hemen kurulan barikatların arkasında haykırılan “**Operasyonlarınız bizleri yıldırılmaz**” sloganları kocaman bir orduya karşı tek silahları bedenleri olan devrimci ve komünist tutsakların cüretini gösteren sözlerdi. DHKP-C tutsaklarının bulunduğu 6. koğuşa saldıran özel timler, jandarmalar, saatler süren çatışmanın ardından üç devrimciyi **Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan ve Yusuf Bağ**'ı katlettiler.

Diyarbakır Katliamı

Tam 69 gün süren SAG ve ÖO direnişinin üzerinden henüz bir ay geçmişken faşist devlet bu kez katliamcı yüzünü Diyarbakır Hapishanesi'nde gösterdi. 24 Eylül 1996'da PKK dava tutsakları, görüşten koğuşlarına dönerken maltadaki şebeke kapılarının kapatılmasıyla dar bir alana sıkıştı-

rıldılar. “Teslim Olun” çağrılar eşliğinde çivili kalaslar, demir çubuklarla devlet, yeni bir katliama daha imza atıyordu. Daracık alanda kendilerini koruyamayan onlarca tutsağın kafaları ezildi. Saldırıda **Cemal Çam, Mehmet Aslan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Edip İpeççi, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Nimet Çakmak, Kadir De-**

mir, Erkan Perişan şehit düştü. Katliamdan sonra tüm hapishanelerdeki tutsaklar, rehin alma, malta işgali, sayım vermeme, vb. eylemlerle katliamı protesto ederken Bayrampaşa Hapishanesi'nde **Hamdullah Şengüller ve Vedat Aydemir** isimli PKK'lı tutsaklar da kendini yakarak şehit düştü.

Tarihten Notlar...Tarihten Notlar...Tarihten Notlar...Tarihten Notlar...

12 Eylül 1980: Türkiye'de askeri faşist darbe gerçekleşti.

12 Eylül 1982: Diyarbakır Zindanında Ölüm Orucuna giden **Kemal Pir, M.**

Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek adlı PKK tutsakları şehit düştü.

12 Eylül 1977: Güney Afrika Cumhuriyeti'nin “apartheid” politikasına karşı silahlı bir direniş hattı oluşturan gruplardan olan SASO'nun kurucularından ve öğrenci hareketinin önderlerinden **Steve Bico** hapishanede uğradığı işkenceler sonucu katledildi.

13 Eylül 1982: TKP/ML Hareketi militanlarından **Erol Boyraz ve Ali Şahin Adana**'da bildiri dağıtırken sokak ortasında katledildi.

14 Eylül 1973: Şilili devrimci sanatçı **Victor Jara** kurşuna dizildi

14 Eylül 1980: TKP/ML Hareketi MK sekreteri **İrfan Çelik** şehit düştü.

16 Eylül 1976: Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı direnişler başladı.

16 Eylül 1942: Arnavutluk'ta komünistlerle devrimci milliyetçileri bir araya getiren Ulusal Kurtuluş Genel Konseyi'nin oluşturduğu Peza Konferansı toplandı.

17 Eylül 1978: Mısır ve İsrail arasında ABD'de Camp David anlaşması imzalandı.

20 Eylül 1985: Ruhi Su yaşamını yitirdi.

20 Eylül 1992: Musa Anter katledildi.

23 Eylül 1923: Bulgaristan'da Komünist Parti önderliğinde anti faşist ayaklanma başladı.

24 Eylül 1969: Taylan Özgür katledildi.

Sistemin sunduğu barış gününde DEĞİŞEN BİRŞEY YOK!

Bugün Iraklı kadın ve çocukların katledilen yakınlarının ardından, onlardan aldıkları güçle geleceği yaratma düşleri gerçekleşene kadar barış emperyalistlerin yakınından bile geçemez.

Dünya Barış Gününü geride bıraktığımız günlerin ertesinde Barış Gününü kadınlar ve çocuklar yaşanan sıcak çatışmalar ortasında nasıl hatırladılar acaba? Hangi barış, kimin getirdiği barış soruları ise başka bir yazımızın konusu. Savaş bölgelerinde yaşamını sürdürmeye çalışan kadın ve çocuklar için ise barış, belki de katledilen onlarca yakını gibi çok uzakta kalmış bir düş...

Savaş gerçekliğine yüzdelerde yansıyan sonuçları ile bakarak barış için sistemin neler yaptığını anlamaya çalışalım:

Savaşlarda ölenlerin %90'ını aralarında daha çok kadın ve çocukların oluşturduğu siviller yer alıyor. Dünyada 70 milyon ülkede, **60-70 milyona yakın bulunan mayın tarlalarında her yıl 26 bin sivil ölüyor** ve bunların üçte birini çocuklar oluşturuyor. Savaş koşullarında yaşayan gebe kadınların çoğu ise yetersiz beslenmeden ölüyor. Savaş alanlarında tecavüz ve fiziksel şiddet ise kadını ölüme götüren diğer bir olay. 7 ve 65 yaş arasındaki en az **20 bin kız çocuğu ve kadın** 1992'de eski Yugoslavya'da yaşanan çatışmalar sırasında **tecavüze uğramıştır.** 1990 ve 2000 yılları arasında yaklaşık **339 ülkenin %65'inde silahlı çatışmalara katılan 18 yaş altındaki kızlara karşı fiziksel güç uygulanmış,** birçok kadın ise savaş bölgelerinde uğradıkları tecavüz sonrasında hamile kaldığı için ihtiharı tercih etmektedir. Yine bir-

çok kadın, hamileliği sırasında yaşadığı sağlık sorunlarından kaynaklı ölüyor. **Sağlıksız beslenme sonucu doğan çocukların %75'i ise iki yaşına basamadan yaşamını yitiriyor.**

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlangıç tarihi olarak kabul edilen 1 Eylül 1939 tarihi insanlığın gördüğü en kanlı ve haksız savaşların, paylaşımın daha da yoğunlaştığı yılları sembol ediyordu. 1 Eylül 1939'dan bu yana geçen sürede insanlık yine haksız savaşlara, işgallere, sivil ölümlerine şahitlik etmeye devam etti. **Birleşmiş Milletler ise 1984 yılında savaşların kaynağı olarak gördüğü 1 Eylül tarihini 'savaşların acılarının bir daha, hiçbir yerde yaşanmaması için' Dünya Barış Günü olarak ilan etti.** Bu yıl dünyanın birçok yerinde 19. kez kutlanan Barış Günü ise başta ilan edenlerce gerçekte nasıl bir barışı istediklerini ortaya koymuş oldu. Bunun için barış için harcanan bütçeye bile bakmak yeterli. **Askeri harcamalar için dünya genelinde 1 trilyonluk dev bütçeler ayrılırken, dünyanın birçok yerinde insanlar açlık ve sefaletle 1 dolarlık bir bütçe ile yaşamını sürdürmeye çalışıyor.** İşte bize sunulan barışın anlamı bu. Dünyada son 11 yılda gerçekleşen savaşlarda **2 milyon çocuk ölüyor, 4 milyon insan sakat, 1 milyon çocuk ise öksüz kalmıştır...** Dünyada **açlıktan her gün 24 bin kişi ölüyor.**

800 milyon kişi beslenme bozukluğu çekiyor, tarım ilaçları yüzünden günde 600 çocuk, içme suyunun kirliliği yüzünden 5 binden fazla çocuk, 27 bin çocuk ise önlenebilir bulaşıcı hastalıklardan yaşamını yitirmeye devam ediyor. 100 milyondan fazla insan barınma imkanlarından tamamen yoksun. Okuma-yazma bilmeyen insanların sayısı ise yaklaşık 1 milyar... İşte barışa harcanan bütçenin görünmeyen yüzünden kesitler... Barış ancak emperyalist sistemin

dünya üzerinden tamamıyla ortadan kalkmasıyla gerçekleşecek. Bugün Iraklı kadın ve çocukların katledilen yakınlarının ardından, onlardan aldıkları güçle geleceği yaratma düşleri gerçekleşene kadar barış, emperyalistlerin yakınından bile geçemez. Barış bizleri halkların emperyalistler karşısında oluşturduğu örgütlü güçleri yaratacağız. Ve bu hiç de öyle kolay olmayacak. Direnerek, savaşarak ve özgürleşerek kazanacağız barışı!

TARIMDA KADIN SÖMÜRÜSÜ

Tek geçim kaynağı tarlada çalışmak olan köylü kadınlar üzerinde **Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisi Bölümü'nün** yaptığı araştırma sonuçları incelemeye değer veriler sunuyor.

Özellikle yaz aylarında göçebe hayatı yaşayan kadınlar, nerede iş varsa oradan oraya bohçasını ve çocuklarını sırtlanarak yolculuklara çıkıyor. Adana'da pamuk toplamaktan, Ordu'da fındık toplamaya, Ankara-Çorum'da nohut ve mercimek toplamaktan Afyon'da vişne toplama ya kadar özelde Doğu illerinden Kürt kadınlarımız göç yolculuğuna başlıyorlar. Nedeni ise **geçim sıkıntısı ve buldukları illerde yaşanan yoğun işsizlik.** Yazın ne kadar para biriktirirlerse kışı rahat geçirmeleri de o derece kolay olacak çünkü.

Evde dört duvar arasında, kocasına, çocuklarına yemek yapıp, onların bakımına sığdırılan yaşamları ile kadınlar için köyden çıkmak, eskiden bir hayal iken şimdi ise köyden çıkıp gittikleri başka köylerin tarlaları aynı yaşamın sürmesinde sadece mekan anlamında bir farklılık sağlamış. Kadınların tek gördükleri,

göç ettikleri tarlalar ve ellerine verilen çapa, orak... Değişen birşey yok; ellerindeki nasırlarda, yüzlerindeki derin çiziklerde ve bel ağrılarında... 9 ilde yapılan ankette vurgulanan yüzdeler bu olayı anlamamızı daha da somutluyor. Ankete katılan kadınların **%59.9'u çalıştıkları bu süre içinde herhangi bir nedenle kente gitmediklerini, %14'ü ise ancak sağlık sorununda ya da alışveriş amaçlı kente inebildiklerini** vurgulamış. Tarlada çalışmaktan başka geçim kaynağı olmayan kadınların tek isteği ise artık bu şekilde süren yaşamdan kurtulmak. Kadınların **%30.4'ü bu yaşamdan kurtulup düzenli bir yaşam kurmak istiyor.** "Olanaklarımız olsa, bundan sonra ne yaparsınız" şeklinde bir soruya ise kadınların **%23.6'sı ev veya araba almak, %21.8'i ise evde rahat bir yaşam sürmek** cevabını vermişler. Sadece tarımda çalışan kadınların değil genel anlamda kadınlarımızın bir sorunu olan dünyadaki ve Türkiye'deki gelişmelere karşı ilgisizlik ise bu kesimde şöyle yansımış. Kadınların ancak **binde 5'i haftada bir kez, binde 3'ü ise ayda bir kez gazete okuyabiliyor.**

'Bu kadarı da olmaz' dedirten iki haber!

Pakistan'da İngilizce yayınlanan The News gazetesinin bir haberi ve İslamabad'da yaşanan bir olay "**bu kadarı da olmaz**" dedirten haberler arasında. İki farklı olaydan çıkardığımız ortak sonuç ise kadının yine köle gibi muamele görmesi.

The News'in haberine göre; **Karacina'da bir kadın hizmetçi, hasta olduğu için toprak sahibinden bir günlük izin ister. Buna sinirlenen patronu ise kadını çirliçliç soydurarak köy pazarlarında dolaştırarak teşhir eder, bu da yetmezmiş gibi kadının kendi ayakkabısından su içmeye zorlar.** Evet hepimizin bu haberi okuyunca tüyleri diken diken olmuştur. Kadınlara yönelik şiddetin meşrulaştırılmaya çalışıldığı günümüzde **Pakistan'da yaşanan bu olay kadına köle gibi muamele yapılmasında birşey değişmediğini gösteriyor.** Toprak sahibi yaptığını kendisine verilmiş bir hak gibi yapıyor ve bundan dolayı da kendisini hiçbir şekilde sorumlu hissetmiyor. Hizmetçi kadın ise yapılanlara karşı kendini savunmayı saygısızlık olarak görüyor ve kendisini buna katlanmak zorunda hissediyor...

'Bu kadarı da olmaz' dedirten diğer bir haber ise yine Pakistan'dan. Başkent İsla-

mabad'da işini bırakmak istemeyen Gül Marjan isimli bir kadının elleri kocası tarafından kasap bıçağıyla kesilmeye çalışıldı. Geçim sıkıntısı çeken ailesine bakmak sorumluluğu ile başka evlere çamaşır ve bulaşık yıkamak için işe giden Majan yaşadığı olayı şöyle anlattı; "Sabah ellerimde bir acıyla uyandım. Kocam ellerimi kasap bıçağıyla kesmeye çalışıyordu. Ben sadece çocuklarım için çalışıyorum. Çocuklarıma güzel bir gelecek vermeye çalışmanın bedeli ise işte bu. Kocam ise hala çalışmıyor."

Kadına yönelik şiddetten kesitler sunan bu iki olay düşündürücü bir özelliğe sahip. Kadınlar yine cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya maruz kalıyor. Etnik kökeninden dolayı köle gibi çirliçliç pazarlarda dolaştırılıyor, patron tarafından erkeğe oranla daha fazla sömürülüyor ve kadın olma kimliğinden kaynaklı yine şiddete maruz kalıyor. Evet, emperyalist sistem tarafından modern diye yutturulmaya çalışılan çağımızda **'bu kadarı da oluyor', 'bu kadarı da kadına uygulanıyor'!**... Dünyanın neresinde olursa olsun kadınlara uygulanan zulüm, baskı, şiddet farklılaşmıyor.

Yeni öğretim yılına eski sorunlarla devam

Yeni bir öğretim yılı daha eski tarzda fakat sözde değişikliklerle başlar; öğrenciler de, veliler de, eğitimciler de her sene olduğu gibi bu sene de sistemin yüklediği sıkıntılarla adım atıyor yeni öğretim yılına.

Öğrenciler hala gelecekte korkuyor. Veliler çocuklarına "iyi bir eğitim, iyi bir gelecek" hazırlama telaşında ve aynı zamanda ne yapacağını bilemez durumda. Herşey ateş pahası. Kitap... defter... kalem... önlük... derken bir de velileri iyice zor durumda bırakan fakat "olmazsa olmaz" **kayıt paraları...**

Evet bu yıl da geçen yıllardan farksız başlıyor okul... Bu yılın geçen yıllardan tek farkı ise geçim koşullarının iyice kötüleşmesi olsa gerek. Asgari ücretle geçinen ya da geçinmeye çalışan bir aile, nasıl okutabilir ki çocuklarını?

Bakın gelecek endişesiyle yeni öğretim yılına başlayan 13 yaşındaki **Gülseren** nasıl bakıyor yaşama, daha çocuk yaşında nasıl yüklenmiş yaşamın ağır yükünü. O yük ki büyükler bile taşıyamazken artık çocuklar bile farkında yaşamın o acı yüzünün... "Bu sene ortaokula geçtim. Bu sene geç yazdılar beni. Öğretmenlerimi çok seviyorum. Kardeşlerimle sürekli ilgilendiğim için çalışmıyorum, derslerime fazla zaman ayıramıyorum. Bu yüzden ortayla geçtim. Maddi durumumuz iyi değil. 5 kardeşiz, 4'ü okuyor. Annem çalışıyordu işten çıktı, babam köyden

para gönderiyor. Annemden 40 milyon kayıt parası aldılar. Durumumuz iyi olmadığı için kitapları ikinci el aldık. Ben okumak istiyorum ama imkanlarımız yok. Meslek Lisesi'ne gitmeyi düşünüyorum. Düz liseye gidersem üniversiteyi kazanabilirim ama imkanlarımız az. Kazanamazsam birşey yapamam. Eğer Meslek Lisesi'ne gidersem hemen meslek sahibi olurum. Meslek Lisesi'ne daha kısa sürede para kazanmak için gitmek istiyorum. Kardeşlerimi okutmak istiyorum ama imkan yok. Derslerimle daha fazla ilgilenmek istiyorum, yalnız kardeşlerimle de ilgilenmem lazım."...İşte bugünün çocukları; koşup oynaması, derslerinden başka birşey düşünmemesi gereken çağlarında hayatın yükünü omuzlamak zorunda kalan çocuklarımız. Evet çocuklar sorumluluk almalı, sorumluluk sahibi bireyler olarak yetişmeli ama bu kadarı da fazla değil mi onlar için!

İşte bir veli çocuklarını okutmak için aç yaşamaya razı; yeter ki çocukları okusun. Ama iş burada bitmiyor tabii ki. Okulunu bitiren de işsiz. Bir dayın olacak ki yukarılarda bir yerlerde! İşin de olsun evin de. İşte şu sözlerle ifade ediyor **Asiye Toka** çaresizliğini; "2 çocuğum üniversitede okuyor. Biri Ege Üniversitesi'nde, biri Açıköğretimde. Babaları emekli, 330 milyon maaş alıyor. Üniversiteye giden çocuk inşaatta çalışıyor, harçlığını biriktiriyor. Başka bir gelirimiz yok.

Üniversiteye giden çocuğumun bursu kesildi, geçen sene savaş yüzünden burs vermediler. Ayda 200 milyon para gönderiyoruz. Biz de burada gecekonduda yarı tok, yarı aç yaşıyoruz. Babasının çalışacağı bir iş yok. Öteki çocuk, 2 yıllık bitirdi şimdi işsiz. İş bulamıyor. 4 yıllığı bitirenler iş bulamıyor o nasıl bulsun? Tanıdığın bir dayın olmazsa iş bulamıyorsun. Nereye gitsen bir dayın olacak. Bizim de kimsemiz yok. Bu devlet böyle giderse işimiz perişan. Devlet kendi çoluğuna, çocuğuna iş buluyor. Fakirlere hiç yardım etmiyor. 4 yıllık okusan da sana iş vermiyor. Üstümüze bir şey alamıyoruz. Yemiyoruz, içmiyoruz para gönderiyoruz. Nasıl düzelecek bilmiyorum. Hayat şartları zor. Millet aç-susuz, perişan. Yöneticilerin karınları tok, karşındakini düşünmüyor. Bu adamlar namuslu, dürüst olsa bu ülkede aç insan kalmaz."

Yaşamın zor olduğu bir ülkede okumak nasıl kolay olsun ki. Aileler çocuklarını okutabilmek için yarı aç, yarı tok yaşamaya razı. Yaşıyor yaşamasına da, ya çocuklar, onlar yaşayabiliyor mu ailelerinin aç kalmak pahasına gönderdikleri üç-beş kuruşla.

Hem çalışıp hem okumak zorunda çocuklarımız. Kolay değil öyle bu ülkede meslek sahibi olmak. Önce binbir türlü eziyetten geçmek zorundasın. Bu ülkeyi yönetenlerin umurunda mı senin meslek sahibi olman. **Hadi dielim tüm bu zorlukları aşarak bitirdin üniversiteyi ve meslek sahibi oldun. Ya sonrası... Mesleğine devam edebilecek misin?** Devam etsen de aldığın anti-bilimsel, ezberci eğitimin ardından ne verebileceksin bu halka? Yaşam her yanıyla zorlaştırılırken emekçi halk çocuklarına, sırf birileri daha rahat yaşasın diyor.

Kendi çaresizliği ile başbaşa kalmış insanlar. Çözüm arıyorlar. Ve aslında biliyorlar çözümün ne olduğunu ve neden bu zorluklarla yaşamak zorunda bırakıldıklarını. Eksik olan birşeyler var yaşamda. **Hak ettiklerini almak için birlikte hareket edilmesi**

gerekir. Başka türlü imkansız. Hiç kimse alın hakkınız demeyecek, öyleyse birlik olmak düşünüyor emekçi halk yığınlarına.

EĞİTİM HIZLA ÖZELLEŞTİRİLİYOR

Bir de eğitimciler açısından bakalım eğitim-öğretim sistemine. Onlar daha geniş açıdan yaklaşabiliyor sorunlara. Eğitim sisteminin çok yönlü ve köklü sorunlarına sistem açısından bakarak sorguluyor.

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Hukuk Sekreteri ve Anadolu Kız Meslek Lisesi Öğretmeni Haşim Kozakbaşı bakın neler söylüyor bu konuya ilişkin; "Eğitim sistemimizin çok yönlü ve de köklü sorunları var. Bunlar eğitimci yetiştirmeden tutun da müfredatlar, okulların hizmet ve donanım sistemleri ve de sınav sistemleri, bunlar tamamen eğitim sisteminin sorunlarını ortaya koymakta yeterli veriler. Şimdi devlet bütçesinden ayrılan pay son 10 yıldır çeşitli iktidarların çabasıyla %14'ten %8'e geriledi. Bu da şunu gösteriyor devlet zorunlu görevlerinden biri olan ve her bireyin anayasal hakkı olan eğitim, hızla görev olmaktan çıkartılma yolunda okulların özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesi için altyapı oluşturulmaktadır. Bunun son örneği devlet okullarında 48.000 öğrenci istihdam öğrenci istihdam edebilecek kapasite varken 10 bin öğrenciyi özel okullara kanalize ederek devlet bütçesinden özel okullara 20 trilyon lira para transferi yapılmıştır. Eğitim hızla devlet tarafından özelleştirmeye çalışılıyor. Öğrenciler bir an önce özel okullara alınmak isteniyor. Asgari ücretle çalışan bir işçi veya bir memur, çocuğunu özel okulda okutmak istese, yıllık ortalama maliyeti 6 milyar lira. Şu an okullarda istenen yasal hiçbir dayanağı olmayan 20 milyon veya 50 milyon kayıt parasını veremezken bu parayı nasıl versin. Bir de velilerden ve öğrencilerden başış adı altında para alınması söz konusu.

"Bunların yaşanmasının temel nedeni eğitim sistemi"

Tanju Bakar (Gazi Üniversitesi Fizik Öğretmenliği Bölümü Öğrencisi): "Öğrenci olarak bir sürü zorlukla karşılaşıyoruz. Maddi imkanlar istediğin gibi olmuyor. Burslara başvuruyorsun çıkmıyor. Gerçi bursların da nereye gittiğini çok iyi biliyoruz. Günlük 2, 3 milyon öğle yemeği parası veriyoruz. Sabah ve akşamla beraber düşünürsek ayda 150-200 milyon sadece yemek parası oluyor. Sonra kaldığın ev okula yakın değilse yol parası oluyor. En aşağı 70 milyona ev bulursun, yol parasını da 45 milyon hesaplırsak ayda 250-300 milyon para gidiyor. Üniversiteye kazanmadan önce dersaneye de 500-600 milyon para veriyoruz. Bunların yaşanmasının temel nedeni eğitim sistemi. Öğrencilere normalde ilkokuldan başlayarak ilerdeki mesleği

hakkında, eğilimi hangi yönde ise o yönde eğitim verilmeli. Bizde öyle değil. 5 yıl okursun, çocuk 8 yaşında okula başlasa bile liseyi bitirdiğinde 18-19 yaşında oluyor. Bu yaşa gelmiş çocuk nasıl meslek öğrensin. Gençleri götürüp çırak olarak veremezsin. Bence ilkokul 5, 6, 7'den sonra kişiyi mesleğe yönlendirmek gerekiyor. Üniversitelerde bir de kitap problemi yaşıyoruz. Her dönem kitap değişir, bizim gibiler de ders notları ile idare eder. Bu sene Fizik Öğretmenliğinden 20 kişi atandı, bir sürü alınmayan insan var. Bütün herşey altyapıda biter. Altyapıyı çözdüklerinde herşey biter. Bizim bütün olaylarda olduğu gibi bu konuda da dayanışma yok. İnsanların hükümete güveni yok."

Her sene genelge yayınlayanlar bu genelgede veliden zorla bağış alınmaz diyor. Ama devletin okullara para aktarmamasından kaynaklı okul idarecileri ve öğretmenler anayasal hiçbir dayanağı olmadan velilerden okul ihtiyaçlarını gidermek için bağış adı altında para topluyorlar. Anayasa'nın 42. maddesi gereği 8. sınıfa kadar temel eğitim zorunludur ve parasızdır. Para toplamayı bir tarafa bırakın durumu iyi olmayanlara yardım etmek gibi zorunluluğu vardır. 27 kalem maldan bütün insanlar eğitime katkı payı ödüyorlar. Bu paraların çok cüzi bir miktarı eğitime aktarılırken geri kalan büyük kısım ise batırılan 23 bankaya ve de rantiyecilere faiz olarak gitmektedir. Bu giden paraların eğitime aktarıldığını düşünürsek hiçbir sıkıntı kalmayacak."

İstanbul Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Necdet Uygun da bizimle şöyle paylaşıyor düşüncelerini; "Aslında her öğretim yılı yeni sorunlarla, benzer sorunlarla başlıyor. Bu yıl da eğitim, öğretim yıldönümüne ciddi sorunlarla girildi. En temellerinden biri deprem. Özellikle İstanbul açısından deprem bölgesi olmasından dolayı okulların deprem yönetmeliğine uygun onarılmaması. Bu velileri ve bizleri kaygılandırıyor.

Diğer bir boyut özellikle okul kayıt dönemlerinde yoğun bir karmaşa yaşanıyor. Veliler bir okuldan, diğerine gidip-gelip çocuklarını kaydettirmeye çalışıyorlar. Tabi okuldan içeri adımı-

Necdet Uygun

nı atar atmaz sayısız sorunlarla karşılaşıyorlar. Bunlardan birisi de kayıt parası adı altında sözüm ona gönüllülüğe dayanan bağış olarak alındığı söyleniyor ama bu idarenin tutumuyla neredeyse zorunlu hale getiriliyor. Nitekim İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü'nün Bakanlığın açıklaması da bu boyutuyla okul müdürlerini cesaretlendiriyor. Daha önceki yıllarda göstermelik de olsa bunun alınmaması noktasında ne verilirse onun alınması noktasında açıklama yapıyordu. Bu yıl bu da yapılmadı.

Bu yıl kitapların ücretsiz dağıtılması tabi bizim de savunduğumuz bir şey. Velilerin de beklentisi buydu. Fakat bunda da ciddi sorunlar yaşanıyor. Birincisi; kitap yayınevlerine paralar akacak. İkincisi; içeriğiyle ala-

kalı tereddütlerimiz var. Bunlar incelendi mi? Bir kurul oluşturuldu mu? Eğitim-öğretimin demokratikleştirilmesine katkıda bulunacak mı? Bu konuda kaygılar var. Hiçbir bilgi yok. Kitaplar elimize geçmiş değil. Biliyorsunuz özellikle bu eğitime katkı payı giderek bir zemin buldu. Bununla ilgili yasayı da çıkardılar. Artık zorunlu bir paraya dönüştü. Bundan dolayı öğrenciler eğitim süresince katkı payı ödemek zorundalar. Hatta öyle bir aşamaya getirdiler ki, öğrencilerden direkt isteyerek onların kişilik erozyonuna uğramasına da yol açılıyor. Özellikle öğretmenler ve idare tarafından şimdi öyle sayısız sorun var. Sınıflar halen kalabalık. Türkiye'de toplam 110 bin dersliğe ihtiyaç var. 80 bin civarında öğretmen açığı bulunuyor. Ama geçici yöntemlerle sorunu çözmeye çalışıyorlar. Eğitimde fırsat eşitliği ortadan kaldırdı. Parası olmayan istediği okulda okuyabileceği, olmayanın ise eğitim olanaklarından yararlanamayacağı bir pozisyon ortaya çıkıyor.

Bu sadece bununla da sınırlı kalmıyor. Öğretmenin özlük haklarıyla ilgili düzenleme de yapılmak isteniyor. Sözleşmeli personel yasası vs. gibi. Bu şekilde eğitim alanı hem kargaşalık hem de tehdit altında. Yeni eğitim-öğretim yılı başlarken bu sorunlar halledilmeden daha karmaşık bir şekilde bu eğitim-öğretim yılına giriliyor. Burada iki şey öne çıkıyor. Örgütsüzlük ve örgütlenme ihtiyacının varolan sorunları çözmedeki önemi açığa çıkıyor. Bunun eksikliğini biz her dönem yaşıyoruz. Yani sadece öğretmen örgütlülüğü, sadece öğretim çalışanlarının örgütlülüğü bu devasa sorun karşısında çözüm gücü olmuyor. Yaşamın tümünün örgütlü olması gerekiyor. Hele hele velilerin bu örgütlenmenin içinde olması gerekiyor. Maalesef böyle bir durum olmadığı için bunun yükünü Eğitim-Sen'liler çekiyor. Bu da tabii ne kadar başarılı oluyor diye bir soru sorulursa eğer; çok pozitif bir yanıt vermek mümkün değil.

Okulların durumunu bugün görüyoruz. Okullar gittikçe sokak çetelerinin istilasına uğramış bulunuyor. Uyuşturucu vs. bunlar hep basına yansıyan şeyler. Bunların elbette bir nedeni var. Yaşam daraltılırsa, öğrencilerin bilimsel gelişiminin önü kesilirse, parası olan uç ve refah bir düzeyde yaşarken parası olmayanın daha kötü bir duruma sürüklenmesi oldukça, gerçekten eğitim kurumlarında da bu türden olumsuzluklar yansıtacak ve yaşam gittikçe yozlaşacak, gençlik yozlaşacak. Bizim temel kaygımız bu. Nitelikli eğitim, kaliteli eğitim. Sadece ve sadece daha bilgi düzeyi yüksek insanlar ortaya çıkarır açısından bakmıyoruz. Olayın psikolojik ve pedagojik boyutu önemli. Yani bu

eğitim sistemi bu düzenekte devam ettiği sürece okullar daha önce Şikago'da filmlerde izlediğimiz gibi çetelerin cirit attığı kendi toplumuna yabancılaştırmış insanların bulunduğu kurumlara dönüşecek. Temel kaygı bu aşlında. Gerçekten ülkenin gidişatı çok umut vermiyor bu boyutuyla. Bu eğitim dönemine başlarken bu kaygı önceki yıllardan daha yoğun hissediliyor. Böyle bir durumla karşı karşıyayız."

İşte veliler açısından, öğrenciler açısından, eğitimciler açısından bu eğitim-öğretim yılı da sorunlarla başlıyor. "İyi dersler"

İlköğretim kurumlarında yürürlüğe giren yönetmelik

=İlköğretim kurumları, 7-15 yaşları arasındaki öğrencilerine çocuk haklarını, uluslararası sözleşmelere uygun olarak haklarını kullanmayı, evrensel kültür değerlerini tanımayı, sistemli düşünmeyi, girişimciliği ve çağdaş teknolojileri kullanmayı öğretecek.

=Öğrencilerin ülkenin kalkınmasına katkıda bulunabilen bireyler olarak yetiştirilmesi, doğayı koruması amaçlanacak.

=Yabancı uyruklu öğrencilerin 'Öğrenci Andı'nı söyleme zorunluluğu olmayacak.

=İlköğretim öğrencileri 'siyasal' simgeler kullanamayacak.

=Bütün sınıflarda her derste ve her durumda Türk dilinin doğru öğretilmesi temel hedef olacak.

=İlköğretim kurumları, dil, ırk, cinsiyet, felsefi inanç ve din ayrımı olmaksızın herkese açık olacak.

=İlköğretimde demokrasi bilincinin geliştirilmesi sağlanacak. Karma eğitim öğretim yapılacaktır.

.....

= ... Ülkenin birliğini ve bütünlüğünü bozan, bölücü, yıkıcı, siyasi amaçlı sembol kullanmaları, bunlarla ilgili amblem, afiş ve rozet ve benzerlerini taşıyamaları, bulundurmamaları ve dağıtmamaları, siyasi amaçlı davranışlarla okulun huzurunu bozmamaları, Atatürk ilke ve ilkelerine bağlı kalmaları ve bunun aksi davranışlarda bulunmamaları, yasalara, yönetmeliklere ve toplumun etik kurallarına, milli, manevi ve kültürel değerlere uymaları...

"ÇÖZÜM ORTAK HAREKET ETMEKTE"

Meral Abacı (Ev kadını): "2 tane çocuğum var. Oğlum Orta l'e geçti. Gecekonuda yaşıyoruz. Oğlumun okumasını istiyorum ama imkanlarımızın el verdiği kadar. Hayat o kadar pahalı ki yaz geliyor, kışı düşünüyorsun. Kışın herşey zor oluyor, alamıyorsun. Sigorta yok, gelecek yok, emeklilik yok. Hiçbirşey yok. Oğlumun da ameliyat olması gerekiyor. Güvencemiz olmadığı için yaptırıyoruz. Hiçbir yardım alamıyoruz. Oğlumun düz lise okuması-

nı istemiyorum. Tanıdık çok insan var, düz liseye gidiyor ama bir iş sahibi olamıyorlar. Hiçbir iş bulamıyor, ilerde de birçok masrafta olacak. Bunlar bizim için sorun. Kitapları, kıyafetleri zor olacak. Dershane gerekecek, onlara güç yetmiyor. Bu sorunları yaşayan bir sürü kişi var. Zaten birçoğu kız çocuklarını okutmuyor. Ben buranın eğitimi ile yurtdışının eğitimini gördüm. Orada okuduğun zaman herşeyini devlet karşılıyor. Belirli bir harçlık düzeni koyuyorlar ona kadar veriyorlar. Türkiye'de böyle olsa çok güzel olur. Her çocuk istediği yere ulaşır. Bunların çözümü herkesin ortak hareket etmesidir. Böyle bir yere ulaşacaklarına inanıyorum. Ama kimse karışmak, uğraşmak istemiyor. Uğraşılsa, mücadele edilse başarılı olabilir. Herkes bir olsa yaparlar. Kimse uğraşmadığı için verilene razı olduğu için bunlar yaşanıyor."

İşçi-köylü'den

MİLLİ GÜVENLİK SEKRETERLİĞİ, YETKİLERİ VE ORTAYA ÇIKARDIKLARI

Hem dünya ve hem de ülkemiz açısından çok önemli gelişmelere tanıklık eden bir süreçten geçiyoruz. Ülkemiz açısından AKP hükümeti bir yandan emperyalizme olan göbekten bağımlılığının gereklerini yerine getirmeye çalışırken bir yandan ise kitlelerde bu uşaklığa ve sonuçlarına olan öfke artmaktadır.

Geçtiğimiz hafta içinde kamuoyunu oldukça meşgul eden ve tartışmalara yol açan konulardan biri de ilk olarak Radikal gazetesinin manşete taşıdığı ve ardından birçok köşe yazısına da konu olan MGK Genel Sekreterliği'nin yetkileri, amaçları ve özellikle de "Psikolojik Harekat" adı verilen birimi oldu. Söz konusu bu gizli yönetmelikte yer alan maddeler ve açıklamaları bir yandan egemenlerin halkın örgütlenmesinden duydukları tedirginliği ortaya çıkarırken bir yandan da bizim gibi ülkelerde "demokrasi", "parlamento" vb. konulara da açıklık getiriyor. Tabii ortaya çıkan gerçeklerden en önemlilerinden bir diğeri ise parlamento maskesi altında asıl önemli ve uygulanması gereken kararların nerelerde, kimler tarafından alındığına dair ipuçlarını vermesi, halkın nabzının ölçülüp ona göre kampanyaların örgütlendiği oldu. Örneğin kamuoyuna bu gizli anlaşmaların amacı kendi belgelerinde "milli birlik ve bütünlüğü sağlayıcı her türlü psikolojik tedbirin alınması" olarak açıklanıyor. Yine bu maddeler içinde önemli olan bir diğeri de alınacak "psikolojik tedbirler" ve "psikolojik hareketler" başlıklarını taşıyor, oluşturuyor. Bu başlıklara göre Genel Sekreterlik devlet çapında her türlü psikolojik hareket ihtiyacını saptar, değerlendirir, her türlü belgeyi toplar ve MGK kararlarını uygulayacak bakanlıkların başbakanlık direktiflerini hazırlar. Bu bağlamda Psikolojik Harekat başlığı

altında hem sekreterlik hem de ona bağlı olan **Toplumla İlişkiler Başkanlığı** (TİB) her an, her koşulda bu hareketi başlatılmak için hazır olacak durumda örgütlenmiştir.

Daha gerilere giderek Psikolojik Harekat'ın kalbi durumunda olan Toplumsal İlişkiler Başkanlığı'nın tarihine gidersek 1983-85 arasında MGK Baş Danışmanı olan **Ertuğrul Zekai Ökte'nin** sözlerine kulak vermek gerekir; "**Psikolojik hareket her vasıtanın kullanıldığı bir hareket türüdür. Bizde bunu TİB yapar**" Yine Ökte bu oluşumun gerekçesini de "**kafası kirletilen halkı istediği yöne çekmek**" olarak açıklıyor. Ökte'nin sözleri adeta devletin gerçek niteliğini ortaya koyuyor. Ökte'nin bir diğer inci niteliğindeki sözü de "**silah kullanmadan beyinleri etkilemek. İşin aslı bu**"

Bu iş yapılırken her türlü aracın kullanılabilmesini belirten Ökte "**bu yapılırken her türlü vasıta kullanılır. Medya ile yapılır. Karşı tarafın medyası ile yapılır**" diyerek de devletin araç zenginliğini ortaya koymaktadır.

Bir dönem MGK Sekreterliği yapan emekli Orgeneral **Doğan Beyazıt'ın** o dönemde Milliyet gazetesine verdiği bir demeçte "**aslanan kırmızı kitap. İktidara gelen parti kitabı görünce politikalarını değiştirir**" sözleri, şimdiki başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın "**hükümet olabilirsiniz ama iktidar olamazsınız**" belirlemesini de daha bir anlaşılır kılmaktadır.

Bu gelişmelerin yaşam bulmasının ve Radikal gazetesinin manşetlerinin ardından kimileri, bu yaşananların "**demokrasi**" ile yönetilen bir ülke için utanç verici olduğu açıklamalarını yapmıştır. Bu açıklamaları yapanlar açısından bu tespitler, tek bir şeyi kanıtlamaktadır. O da tespit

sahiplerinin Türkiye'yi tahlil etmekten oldukça uzak ve gerçeklerden bi haber olduklarıdır. Türkiye devleti zaten her daim faşizan yasaların hüküm sürdüğü, devletin sürekli olarak halka karşı düşmanca tedbirler aldığı ve şiddet, katliam, işkencenin yanında psikolojik savaş aygıtlarının da kullanıldığı bir ülke olmuştur. Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları Türkiye parlamentarizminin kaba ve uydurma olmasına yol açmıştır. Komünist önder İbrahim Kaypakka'nın sözlerine başvurursak; "**Türkiye'de burjuva demokrasisi başından beri, Kemalist iktidar dönemi de dahil faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır.**"

Bu tescillenmiş faşizm, her ne kadar suratına demokrasi paketini örtmeye çalışsa da kısa sürede asıl faşist yüzü ile sırtıtmaktan kurtulamamıştır/ kurtulamaz da.

Kitlelerin nabzını tutarak şekillendirmek olarak da adlandırabileceğimiz bu planın uygulanışına verilecek örneklerden biri devletin Kıbrıs politikalarında başvurduğu yöntemlerdir. Kuzey Kıbrıs'ta "Kıbrıslılık" fikrinin yaygınlaşmasının önüne geçmek için MGK tarafından yürütülen kampanya, psikolojik savaş aygıtlarının her türlü kullanımına örneklerdir. Yine bunun gibi Tansu Çiller'in Samsun'da yaptığı bir konuşma sırasında "**seçilmiş hiçbir genel başkan onbaşı olma şerefsizliğini göstermedi**" sözleri üzerine yine aynı merkezden yürütülen bir kampanya ile Mehmetçik Vakfı, Gaziler Derneği, asker aileleri, askerliğini onbaşı olarak yapmış olanlar vb. kullanılıp yürütüldüğü kampanyadır.

Ancak her ne kadar bugün bu tartışma oldukça alevlenip güncelleşse de TC devletin emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti olduğunu ve katliam, baskı, işkence araçlarının yanında psikolojik savaş aygıtlarını da yıllardır kullandığı bilinen bir gerçek.

Aslında devlet açısından bu psikolojik aygıtlar oldukça gelişmiş durumdadır. Bunun örnekleri sadece Türkiye'de değil dünyanın birçok ülkesinde de görülmektedir. Örneğin bu manipüle merkezlerinin

ABD'deki örneklerinden birinin adı "**Stratejik Etki Bürosudur.**" Özellikle 11 Eylül sonrasında bu tür araştırmalara hız veren ABD, halkını sürekli "**terörist tehdit altındayız**" masalları ile tetikte tutmuş, mağdur pozisyonunda görünmeyi başarmış ve diğer halkları özellikle Ortadoğu halklarını yardıma muhtaç, geri, gelişmemiş, ABD'nin yardımcı olması gereken bir duruma sokarak saldırıda da bu durumdan yararlanmasını bilmiştir. Bu anlamda bugün ortaya çıkartıldığı iddia edilen aslında bir sürpriz değildir.

Kaldı ki MGK bir kurum olarak emperyalizmden bağımsız değildir. Hatta bağımsız olma bir yana emperyalistlerin değişen süreçlerde Türkiye'ye biçtikleri rollerin yerine getirilmesinin bizzat yürütücüsüdür. Halka yönelik saldırıların bizzat planlayıcısı ve uygulayıcısı olan MGK'nın saldırıların sonuçları üzerine de çeşitli politikalar tespit ettiği ve devletin bunlara göre şekillendiği görünen bir gerçektir. Bu tür psikolojik savaş aygıtlarının özellikle "**sosyal patlama**" uyarısı yapıldığı dönemlerde çalışmalarını yoğunlaştırması da normaldir. Devlet bir yandan emperyalist politikaları uygularken bir yandan da bu politikalar sonucunda oluşacak hoşnutsuzluğu gidermek, tepkileri başka taraflara yönlendirmek zorundadır. Ki insanlar arasında oluşan gelir adaletsizliğinin, açlığın, yoksulluğun "**terörü**" arttıracığı da kendi tespitleri ile sabittir. En son örnek olarak Sivas Kongresi'nin yıldönümü için Sivas'a giden Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, her ne kadar kitlelerin içinden yükselen "**açım, aç**" çığlıklarına kulaklarını tıkasa da sonuç olarak bu tepkinin kendisine yönelmemesi için tedbirlerini almak ve bu öfkeyi törpülemeye çalışmak zorundadır.

Bu açıları bakıldığında ülkemizde gerçek demokrasinin yaşam bulabilmesi, halkımızın özgür ve kardeşçe yaşayabilmesinin tek yolu devlete ve onun en önemli gücü olan MGK'ya, orduya karşı mücadele etmekten geçer. Kullandıkları psikolojik savaş yöntemleri ile halkımızın öfkesini asıl hedeften uzaklaştırmaya çalışan egemenlere karşı mücadele yürütmek, gerçek anlamda demokrasinin köşe taşlarını döşemek demektir.

Deri-İş Başkanlar Kurulu Toplandı

Deri-İş Sendikası Başkanlar Kurulu, 1 Eylül tarihinde Ankara'da toplanarak, ülkenin ve sendikaların sorunlarını değerlendirdi ve çeşitli kararlar aldı. Toplantı sonuçlarıyla ilgili yazılı bir açıklama yapan Deri-İş Sendikası, mevcut iktidarın ekonomi alanında IMF'nin, siyasi alanda ABD'nin güdümünde icraatlarına devam ettiğini vurguladı. Özelleştirmeye karşı haklı ve meşru bir şekilde mücadele yürüten tüm işçileri desteklediklerinin belirtildiği açıklama-

mada, iş yasasında yapılan değişikliğin patronun yararına olduğunu, bu nedenle işçiyi korumak için çalışanların güçlerini birleştirerek mücadele etmesi gerektiğinin altı çizildi. Başkanlar Kurulu'nun; kamu emekçilerinin, ekonomik ve demokratik hakları için verdiği mücadeleyi desteklediği belirtilen açıklama, ABD'ye yaranma ve Irak'a asker gönderme politikasını yürüten hükümete karşı, bütün güçlere mücadele çağrısı yapılarak son buldu. (H. Merkezi)

Baştarafı Sayfa 32'de

KKE (Yunanistan Komünist Partisi) bloğu. KKE, Yunanistan Sosyal Forum'un (YSF) genel çizgisini belirleyen en etkin güçtür.

"Selanik mücadele inisiyatifi 2003" bloğu. YSF içinde ve dışındaki değişik sol güçler tarafından oluşturuldu.

"Avrupa Sosyal Forumu için Yunan İnisiyatifi" bloğu. Bu da YSF içinde değişik sol grupları ve çeşitli sosyal güçler tarafından örgütlendi.

Anarşist blok. Yunanistan'daki anarşist örgütlerin çoğunun içinde yer aldığı blok.

YSF içinde anti-empyralist, komünist akım. Daha önceden kendisini A/snechia olarak adlandıran ve bu yıl yaptığı kongreyle Yunanistan Komünist Örgütü (YKÖ) ismini alan örgütün örgütlediği blok, Yunanistan Sosyal Forumu içinde faaliyet yürütüyor.

Yukarıda da görüldüğü gibi, Dünya ve Avrupa Sosyal Forumu'nun bir bileşeni olarak genel çizgisini Yunanistan'da pratiğe geçirme amacıyla olan Yunanistan Sosyal Forumu, çok sayıda siyasal-toplumsal güçleri içinde barındırıyor. Niteliği herkesçe bilinen reformist-revizyonist KKE (Yunanistan Komünist Partisi)'nin damgasını vurduğu YSF içinde, ne yazık ki Sosyal Forumun şaşalı propagandasına cezb olan bazı anti-empyralist demokratik, devrimci güçler de var.

Bu güçlerden bazıları Sosyal Forum'un şaşalı propagandasına, medyatik manipülasyona cezb olurken, diğerleri de "kitle orda, gelişme orda" mantığıyla "YSF'ye önderlik etme" hülyasıyla orda. Bu güçler yığınların ekonomik-toplumsal-siyasal sorunlarına somut pratik duruşlarıyla, eylemlilikleriyle sahip çıkarak Sosyal Forum etkisindeki kitlelerin güvenini kazanıp örgütlemeyi değil, kendi gücüne ve siyasetine güvensizliğin bir sonucu olarak, Sosyal Forumun "büyüklüğüne" ve "medyatikliğine" büyülenmekte.

Bu duruşlarıyla karşı-devrimin, anti-empyralist devrimci-demokratik hareketinin önüne bilinçlice kurduğu "sivil toplumcu" pusulara, kazdığı "sosyal forum" tuzaklarına -niyetleri ne olursa olsun- objektif olarak destek vermekteler.

Karşı-devrime güç veren, kan ve can taşıyan böylesi barikatları -istemeler de- ne yazık ki güçlendirmekteler. Ve bu duruşlarıyla kitlelerin o muhteşem toplumsal enerjisini devrim ırmağına akıtarak sınıf mücadelesini devrimci tarzda güçlendirmeye değil, gerici sistemin açtığı kanallara akıtıp boğulmalarına hizmet ediyor.

Komünist ve devrimci güçlerin ortaklık yakalamadaki genel eksikliklerinin payı ile, genel nitelikleri anti-empyralist olduğu halde, bilinçlice yoğun şekilde estirilen sivil toplumcu-

luk rüzgarları sonucu bazı güçlerin empyralizme karşı duruşları farklı olabiliyor. Özellikle Yunanistan'da bu şekilde çok sayıda güç var.

"YSF içinde anti-empyralist, komünist akım" diye bilinen blok veya bu bloğun önderliğini yapmaya çalışan güç (YKÖ) devrimci bir örgüttür. Ayrıca **YKÖ'nün demokratik kurumları ILPS üyesidir.**

Ancak Sosyal Forum çekiciliğinin ve "YSF'nin farklı olduğu" yanılığın anlayışının bir sonucudur ki, bu örgüt, Yunanistan Sosyal Forumu'nun aktif bir bileşeni olarak hummalı bir faaliyet yürütüyor. Bu örgüt devrimci

empyralizm hakkındaki kötü teorilerin gerçekçi olmadığını gösterdi. Düne kadar belirsiz sloganlarla, yapay düzeltme çabaları ile gücüne güç katan revizyonist ve işbirlikçi güçler, ABD'nin kuşku götürmez empyral politikaları karşısında ne yapacaklarını bilemez duruma geldiler. **Zorunlu olarak sloganlarda bir netleşme ortaya çıktı.**

Sloganların ana teması "**ABD ve empyralist saldırganlık karşıtlığı**" oldu. Bu da, Komünistlerin benimsediği ve ana tema olarak da savunduğu yaklaşımların halkalarından birini oluşturmaktaydı. **Objektif süreç ister**

Yoksa, ne görüşlerimizin gerçekçiliği ve gerekliliği ve ne de süreçteki politik farklılaşmaların gerçek zeminini ortaya koymayı başaramayız. Ve sonuçta, sürecin öğretmenliğini de elimizin tersi ile itmiş oluruz.

Özellikle günümüzde SF'nin şaşalı-medyatik propagandasıyla pusulayı şaşırma potansiyelini taşıyan tüm anti-empyralist devrimci-demokrat dostlarımıza yardımcı olmak komünistlerin vazgeçilmez görevleri arasında bulunmaktadır. Doğru bir çizgiye sahip olmak elzemdir, ancak bu kendi başına yeterli değildir. Bunu yapıcı ve geliştirici ideolojik mücadeleyle, güçlü ve yaratıcı devrimci pratiklerle toplumsal güçlere ve yığınlara mal-etmek gerekmektedir.

Geniş yığınların ekonomik-toplumsal-siyasal sorunlarını ele alan ve taleplerini gündeme getiren eylemlere önderlik etmek ve bu eylemlere güçlü şekilde katılmak, mücadele alanlarında Sosyal Forum etkisindeki güçlerle yakın işbirliğine girerek onları anti-empyralist çizgiye kazanmak veya yakın tutmak kesinlikle yarına bırakılmayacak bir görevdir.

Bu görevin yerine getirilmesi sürecinde, hem doğru çizgide sebat etmek ve hem de bu çizginin güçlendirilerek bütüne maledilmesinde her türlü fırsatı kollamak ve değerlendirmek gerekmektedir.

Bu da durmamacasına bir hareketliliği, çalışmayı, ayrıntılara hükmeden bir incelemeyi ve eylemde birlik konusunda inatçı ve sabırlı olmayı gerektirir. Bu süre içinde çizgimizin doğruluğunu bir kez daha gördük ve ispatladık. Ancak, bununla yetinmenin doğru olmadığını da gördük.

Karşı devrim, hızla kendi çelişkilerinin ve halklara telkin ettiği görüşlerin altında kalmaktadır. Karşı devrimin gücünden ve ideolojik saldırılarından bunalarak bunların etkisinde kalan ara güçlerin de hızla saflaşma içine gireceği bugünden öngörülmelidir.

Dünya devriminin bir parçası olarak ülke devrimimizin güçlü bir destek bulması için ve devrim dalgasının doğru bir ideolojik donanım ve doğru bir siyasetle kumanda edilebilmesi için bu çözülme ve saflaşma sürecine bütünlüklü olarak hazırlanma sorumluluğunu aktif bir şekilde omuzlamalıyız.

Devam Edecek

* Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist, Filipinler Komünist Partisi, Hindistan Komünist Partisi (ML) Halk Savaşı, Endonezya Devrimci Kurtuluş Merkezi'nin yaptığı ortak açıklama.

Sloganların ana teması "ABD ve empyralist saldırganlık karşıtlığı" oldu. Bu da, Komünistlerin benimsediği ve ana tema olarak da savunduğu yaklaşımların halkalarından birini oluşturmaktaydı.

enerjisini "YSF'yi devrimcileştirme, komünist önderliği tesis etme" hedefiyle, deyim yerindeyse boşa harcıyor. Ya da daha iyimser bir söylemle yanlış ve çok tali yerde kullanıyor.

Sosyal Forum ve benzerlerinin bu süreçte önemli bir dalgakırana takıldığını görmek gerekir. Çünkü, bu süreç

istememez tutarlılık ve kararlılık dayattı ve bu da subjektif güçlerdeki yansımaları buldu. Selanik zirvesine yönelik protesto eyleminin süreçteki bu gelişmelerden bağımsız ele alınmaması, aksine tam da bu gelişmelerin belirginleştirdiği politikalar etrafında değerlendirilmesi zorunludur.

Anti-emperyalist Kamp ve “Selanik Direnişi 2003” Raporu*

AB, AVRUPALI İŞÇİ SINIFI VE HALKLARININ DEĞİL, BÜYÜK EMPERYALİST GÜÇLERİN BİRLİĞİDİR!

Emperyalist güçler arası çelişkinin bir sonucu olarak gündeme gelen ve ekonomik olarak mevcut emperyalist blokların (NAFTA, APEC, Şanghay Beşlisi) en güçlüsü olan AB; diğer emperyalist devlet ve birlikler gibi, proletaryanın ve diğer tüm ezilenlerin azılı düşmanı ve emperyalistler arası hegemonya savaşında da galip gelme hevesi taşıyan bir birliktir.

Bu birlik, Avrupalı büyük tekelleci sermaye gruplarının çıkarlarını temsil ediyor. Bu birlik, kendi içinde çatışmalı emperyalist bir birlik olarak, hem Avrupa işçi sınıfı ve halklarını hem de dünya işçi sınıfı ve halklarını sömürüp eziliyor. Ve sadece emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin işçileri ve ezilen halkları üzerinde değil, diğer ezilen uluslar ve onların haklı ulusal devrimci-demokratik mücadelesi üzerinde de terör estiriyor.

AB, böylesi bir sınıfsal-ideolojik nitelikte olduğu ve emperyalist güçlerin ve onların işbirlikçi ve uşaklarının gerici çıkarlarını koruduğu ve gözettiği için, komünist ve devrimciler bu birliğe karşı çıkıyor. **Pusulasma emperyalist güçlerden veya bunlardan birisinden yana şaşırılmış ve dümenini emperyalist-kapitalist sömürü sisteminden yana kırmış bir avuç tasfiyeciler dışında dünya işçi sınıfı, halkları ve ezilen ulusları bu gerici emperyalist birliğe karşı çıkıyor.**

Emperyalist burjuvazinin halk ve devrim saflarındaki ideolojik ajanları olan reformist, revizyonist, oportünist güçlerin pervasız uğraşlarına, proletarya ve halkları devrimci gelenekten saptırmaya yeminli “Avrupacı” tasfiyecilerin tüm işbirlikçi çabalarına rağmen AB’nin; işçi sınıfı ve halkların çıkarlarını değil, emperyalist ve gerici güçlerin çıkarlarını temsil eden ve bu çıkarları en üst düzeyde koruyan emperyalist bir birlik olduğu gerçeği, halklar nezdinde her geçen gün daha anlaşılır hale geliyor.

Son yıllarda, sadece emek ve halk düşmanı politikaları nedeniyle halkların güçlü tepkisini çeken IMF, Dünya Bankası...vb emperyalist güçler değil, aynı politikaların bir başka merkezi olan AB’li emperyalist güçler de toplantılarını rahat örgütleyemez duruma geldiler. Halk ve devrim saflarındaki ideolojik ajanlarının tüm işbirlikçi çabaları, artık fazla dikiş tutturamıyor ve onlar üzerinden emek cephesine manipüle edilen “AB hülyası” da gerçekler karşısında günden güne sönmeye yüz tutuyor. **Henüz istenilen nitelikte ve düzeyde olmasa da, komünist ve devrimci güçlerin bilinçli ve örgütlü çalışmalarının da etkisiyle, işçi sınıfı ve halkların emperyalist güçlere, bloklara ve ittifaklara karşı uyanışı ve ayağa doğruluğu günden güne geliyor.**

İşte bu uyanış ve ayağa doğruluğunun son bir örneğini, 20-21-22 Haziran 2003

tarihlerinde Yunanistan-Selanik’te, emperyalist bloklardan biri olan Avrupa Birliği’nin (AB) dönemsel zirve toplantısı döneminde yaşadık. “Selanik zirve toplantısı”yla AB’nin dönem başkanlığı, Yunanistan hükümetinden İtalya hükümetine geçti.

AB’nin “Selanik zirve toplantısı” diğer tüm emperyalist toplantılarda olduğu gibi, Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı ve halklarına ve Avrupa ülkelerinde yaşamak zorunda bırakılan değişik ülkelerden göçmen ve mültecilere karşı yeni saldırıların başlatılmasına ve emperyalist çıkarların en üst düzeyde korunmasına karar verdi.

Balkan halklarının bilincinde güçlü şekilde yer edinen anti-emperyalist, anti-faşist duruş “AB’nin Selanik zirve toplantısı”na karşı düzenlenen protestoda kendisini bir kez daha gösterdi. Başta Yunanistan olmak üzere Avrupa ve dünyanın birçok ülkesinde anti-emperyalist, anti-faşist ve savaş karşıtı çok sayıda güç 50 binin üzerinde bir kitlesel katılımıyla “Selanik zirve toplantısı”na protesto etti.

AB’NİN “SELANİK ZİRVE

TOPLANTISI’NA KARŞI ÖRGÜTLENEN BLOKLAR

Protesto günlerine ve gerçekleşen eylemlere geçmeden önce, “zirve” öncesi bu protestoya dair oluşan değişik siyasal duruşlara, bloklara değineceğiz. Zira bu duruşlar ve sonucu olan bloklaşmalar aynı zamanda protestoya dair daha fazla bilgilenebilir ve farklı siyasal duruşları açıklamaya yardımcı olacaktır.

Bu bloklaşmaların kaynağını oluşturan etmenler birincil olarak emperyalizme karşı mücadelede sahip olunan görüşlerdir. Özellikle “küreselleşme” adı altında emperyalizmin gerçek özünü örten, onun sadece “kötü yanlarına” karşı mücadeleyi salık veren, mücadeleyi de bu eksene oturtmuş güçlerin görüşleri ile, bunun tam zıddı olan görüşlerin bir mevzilenişi ve bu mevzilenmenin ürünü olan bir bloklaşmadan bahsetmek mümkündür. İlkeleri bir kenara iterek “duruma göre” tavır geliştiren kimi güçler de, görüşlerine tam uymasa da en geri zeminde diğer güçlerle birlik yakalama çabasında oldular. Bu çabaların ürünü olan bloklar yukarıda

ifade ettiğimiz temeldeki mevzilenişin ara tabakalarını ifade ettiler.

Görüşümüzce, temel konularda, amaçta birlik yakalandığında en geniş ortaklığı oluşturmak yanlış değil, doğrudur. Ancak, temel konularda ve amaçta birlik yakalanmadığında oluşturulan birlik, sözde bir birlik olur ve başarılı olma olasılığı yoktur. Bu nedenle bu birliktelikler doğru değil, yanlıştır. Çünkü, **gerçek sorun kitleleri doğru siyaset etrafında birleştirmek ve harekete geçirmektir.** Her eylem ve bu eylemlerin örgütlülüğü kitlelere bilinç taşımanın araçlarıdır. Eğer taşınan bilinç yanlış bir siyaseti içeriyorsa ve eğer doğru siyaset “geniş birliktelik” adına bir kenara bırakılıyorsa, o halde kitlelere yanlış bilinç taşınmış olur. Ve bunun da gelecek adına hiçbir umut taşıyamayacağı açıktır.

“Geniş birliktelik” adına temel görüşleri bir kenara itmek, gerçekten de geniş gruplarla birlikte olmanın önünü açar. Ama, oluşturulan bu tür birlikteliklerin niteliği de geri olur. Kitlelerin geleceği hakkında bu tür birlikler devrimci anlamda söz sahibi olamazlar.

Selanik’te bu anlamda, gerçekten de fazla bloklaşmaya tanık olundu. Bu da hareketin genel durumu hakkında bize önemli bilgiler sunmaktadır.

Bu süreçte komünistlerin de ortaklık kurma çabaları olmuştur. Birincil olarak, komünistlerin birliği temelinde ortaya konulan anlayış ve ikincil olarak emperyalizme karşı radikal devrimci duruş temelinde inşa edilen bir ortaklık zemini aranmış ve zorlanmıştır. Bunun bu protesto eyleminde en ileri düzeyde sağlanamamış olması da hareketin etkisinde bulunduğu burjuva etkilenmelerin çapını ortaya koymaktadır. Gerek Sosyal Forum’un burjuva devletlerce desteklenmesi ve bu nedenle öne çıkartılan gücünün yarattığı etkiler ve gerekse de devrimci örgütlerin bunun etkisinde kalacak kadar kararsız ve tutarsız nitelikte olmaları, bu konuda katedilmesi gereken uzun bir yol olduğunu göstermektedir. Ancak **her şeye rağmen bu yolun yürünmesi fikrinden ve amacından vazgeçilmemelidir.**

“Zirve”den altı ay, hatta bir yıl önce özellikle Yunanistan’dan her siyasal yapılanma kendi ideolojik-politik çizgisi doğrultusunda çalışmalarına başlamıştı. Eyleme katılan tüm güçler kendilerini altı (6) değişik blokta örgütlemişti. Bu bloklar şunlardı:

ILPS sponsorluğunda Yunanistan’dan ve dünyanın değişik ülkelerinden çok sayıda siyasi ve toplumsal güçlerin anti-emperyalist temelde bir araya gelerek oluşturduğu “Selanik Direnişi 2003” bloğu.

Devamı sayfa 31’de

Objektif süreç ister istemez tutarlılık ve kararlılık dayattı ve bu da subjektif güçlerdeki yansımaları buldu. Selanik zirvesine yönelik protesto eyleminin süreçteki bu gelişmelerden bağımsız ele alınmaması, aksine tam da bu gelişmelerin belirginleştirdiği politikalar etrafında değerlendirilmesi zorunludur.